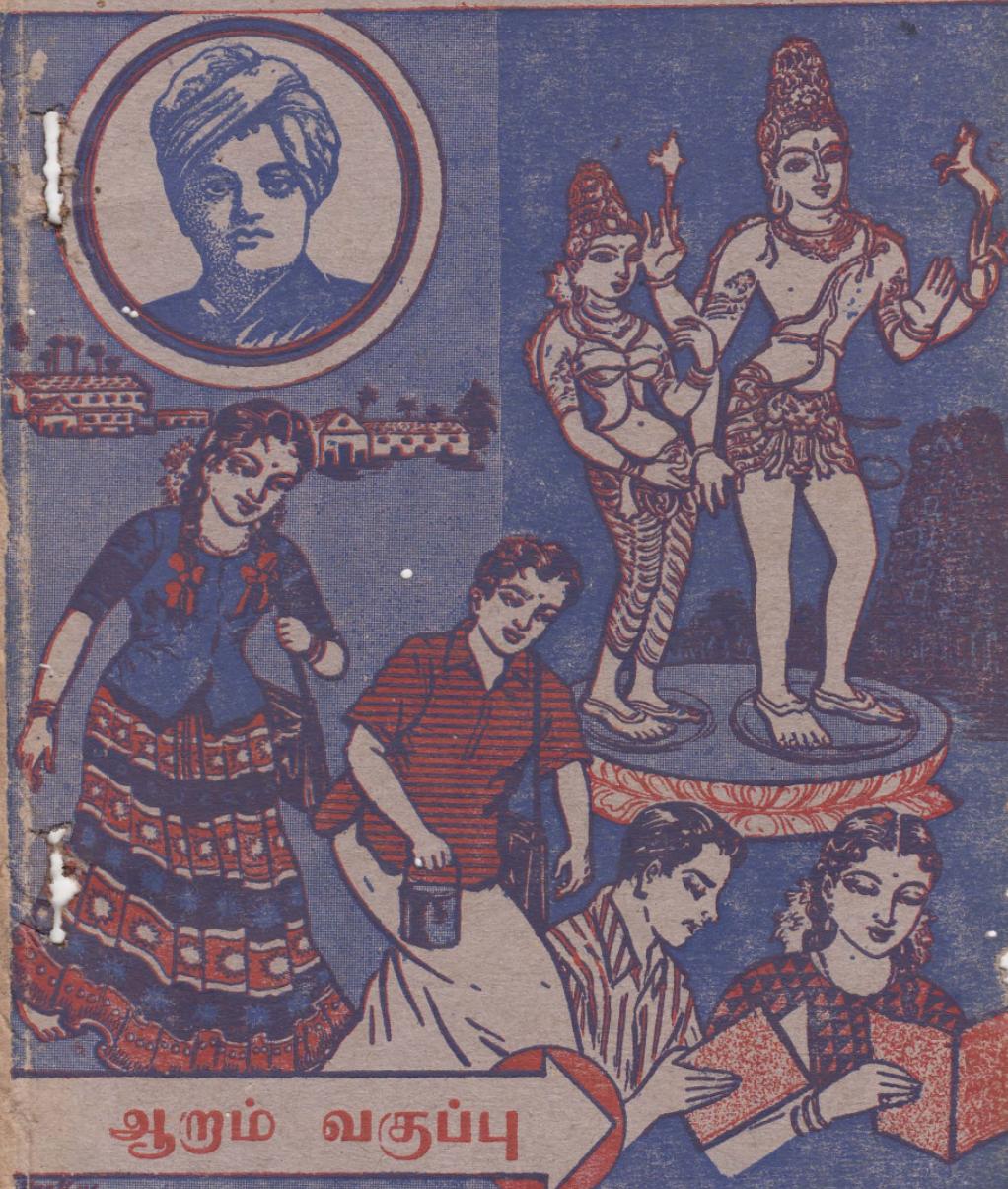
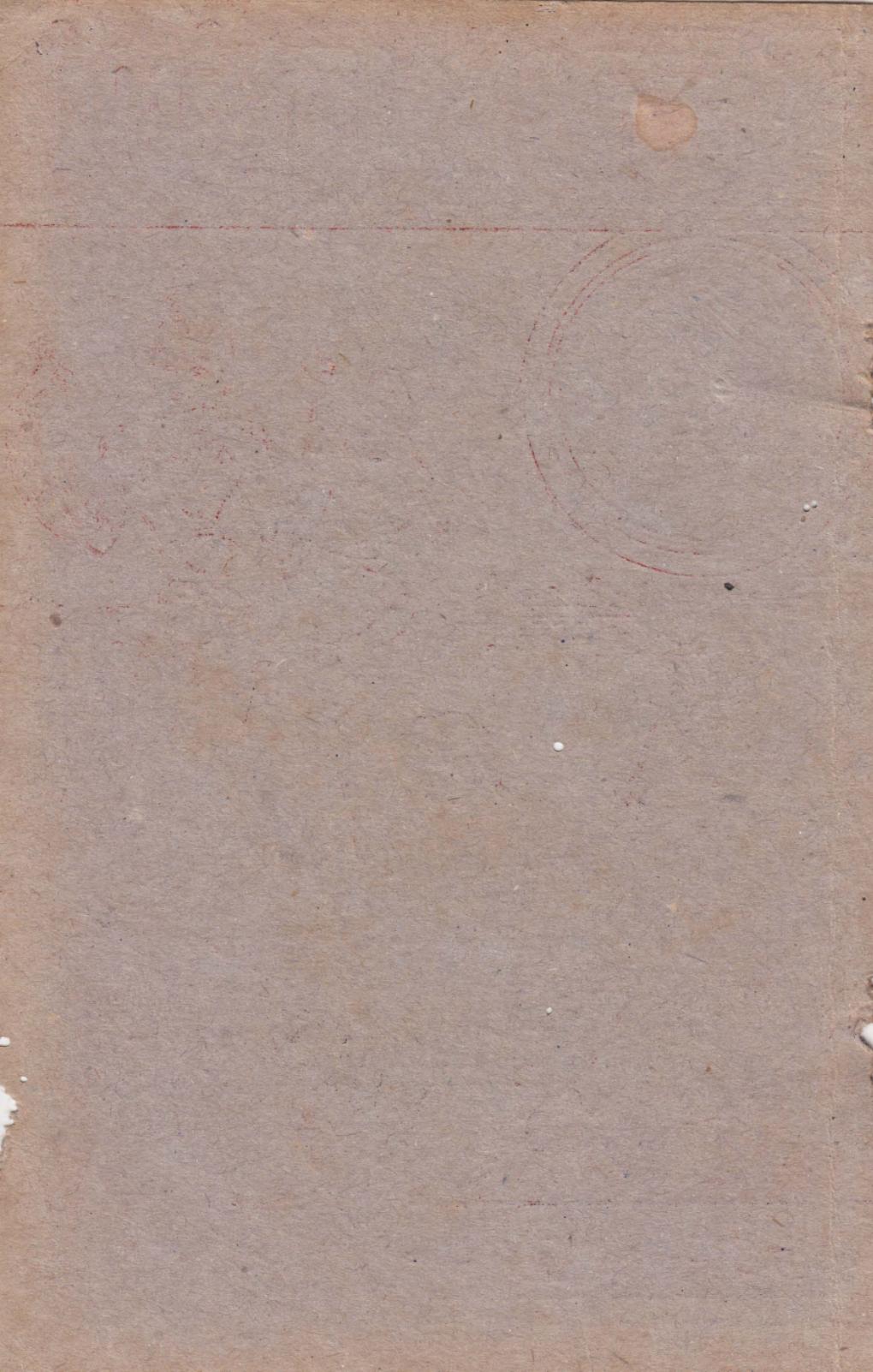

ஸ்வ யோந்தி

ஆறும் வகுப்பு

கொழுமிழு விவேகானந்த சபை வெளியீடு

விலை
சிவமயம்

த ச வ போ தி னி

ஆரூம் வகுப்பு

விவேகாநந்த சபை வெளியீடு

அறமுதலாம் நான்கும் அருள்முதலாம் ஐந்தும்
உறவருள்வன் முக்கணிறை ஓது.

அரசினர் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய
எழுதப்பெற்றது.

1973

வ
சிவமயம்
பதிப்புரை

**“ ஊனத் திருள் நீங்கிட வேண்டில்
ஞானப் பொருள் கொண்டடி பேணும் ” — சம்பந்தர்.**

தமிழர் தொன்னெறியாய சைவசமயக் கல்வியறிவொழுக்க ஆசாரங்களை மக்கள் நன்கு கற்றுத் தெரிந்து, தெளிந்த முறையில் நன்மைபெற வாழ்ந்து, ஈற்றில் பெரு நிலையில் அடங்கி வாழும் பேரின்பப் பேற்றிற்கு ஆளாக வேண்டும் என்ற பெரு நோக்கைக் கருத்திற் கொண்டு, பல்லாற்று னும் ஒல்லுமட்டும் நற்றெருண்டுகளாற்றி வரும் கொழும்பு விவேகாநந்த சபை, கடந்த 43 ஆண்டுகளாகச் சைவச் சிருர்களுக்கென அகில இலங்கை அடிப்படையில் ஆண்டு தோறுஞ் சைவ சமயப் பாடப் பரீட்சை ஒன்றையும் நடாத்தி வருகின்றது. அப்பரீட்சையின் பொருட்டுச் சபையாரினால் எழுதப்பட்டு, பாடசாலைகளில் சைவ சமயங்கற்பிப்பதற்குப் பாடநூல்களாகக் கைக்கொள்ளுத்தற்கு ஏற்றவை எனக் கல்வி அமைச்சினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது மான வெளியிடுகளே சைவ போதினிகள் ஆகும். அரசினர் பாடத்திட்டங்களுக்கு அமையவே சபையாரின் பரீட்சை இப்பொழுது நடந்துவருவதால், அப்பாடத்திட்டங்களுக்கு அமையவே சகல வகுப்புகளுக்கும் உரிய சைவ போதினிகள் வெளியிடப்படுகின்றன. அதனடிப்படையில் இவ்வாண்டு கல்வி அமைச்சினால் திருத்தஞ் செய்யப்பட்ட 6- ஆம் வகுப்புச் சைவ சமய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய, தெள்ளிய ஆற்றெருமூக்கான திட்ப நுட்பப் பொருட் செறிவுகளுடன் இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

இப்புதிய பதிப்பில், யாதேனும் பிழைகள், குறைகள் இருக்கக்கண்டால், அவற்றைச் சபையார்க்குத் தெரிவிக்கும்படி அன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

மேலும், இந்நூலில் அமைந்துள்ள பொருளாடக்கக் கருவுலங்களைச் செப்பழுற ஒழுங்குபடுத்தித் தொகுத்து எழுதி, இதனை ஒளிவிளக்காக்கி மாணவர் மனதில் சுடர்விட்டோங்க அல்லும் பகலும் உழைத்த சைவப் பெறியோர் சபையாரின் நன்றிக்குஞ், சைவ உலகின் போற்றலுக்கும் உரியவராவர்.

**“ ஜெயன் வெய்தீயக் கண்ணும் பயமின்றி
மெய்யன் விஶாத வர்க்கு ” — வள்ளுவர்.**

**கொழும்பு விவேகானந்த சபையார்.
பரிதாபி மாசி உள**

சொருளடக்கம்

பாடம்

பக்கம்

1.	திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் முறை	1
2.	திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை	3
3.	சரியைத் தொண்டு	5
4.	கோயிற் கிரியை	13
5.	திருநீறு	15
6.	சூழலிலுள்ள திருக்கோயில்	16
7.	திருவிளக்குத்தொண்டு செய்த நாயன்மார்	20
8.	இளையான்குடிமாற நாயனூர்	24
9.	மார்க்கண்டேயர்	28
10.	சிவபெருமான்சோதிப்பிழம்பாய்த்தோன்றியது	36
11.	பூசலார் நாயனூர்	44
12.	பட்டினத்தார்	48
13.	தண்டியடிகள் நாயனூர்	51
14.	காரைக்காலம்மையார்	52
15.	குமரகுருபரசுவாமிகள்	54
16.	கண்ணப்ப நாயனூர்	57
17.	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனூர்	65
18.	திருநாவுக்கரசு நாயனூர்	68
19.	சந்தரமூர்த்தி நாயனூர்	70
20.	மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்	75
21.	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனூர் தேவாரம்	78
22.	திருநாவுக்கரசு நாயனூர் தேவாரம்	84
23.	சந்தரமூர்த்தி நாயனூர் தேவாரம்	92

24.	திருவாசகம்	96
25.	திருப்புராணம்	101
26.	பட்டினத்தார் பாடஸ்	107
27.	திருப்புகழ்	109
28.	சகலகலாவல்லி மாலை	113
29.	நன்னெறி	114
30.	நீதிநெறி விளக்கம்	121
31.	சுப்பிரமணியர் விரதம்	122
32.	திருக்கேதீச்சரம் பிழை திருத்தம்	126 131

முக்கிய கறிப்பு

தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் இப்பதிப்பில் அச்சுப்பிழைகள் பல ஏற்பட்டுவிட்டன .பிழை திருத் தப் பக்கங்களில் கண்டுள்ளபடி இவற்றைத் திருத்தி இந்நாலை உபயோகப்படுத்துக.

பாடம்: 1

திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் முறை

இறைவன் வீற்றிருந்து ஆன்மாக்களின் வழி பாட்டை ஏற்று அருள்புரியும் இடமே கோயிலாகும். (கோ+இல் = கோவில், கோயில்) கோயிலை, ஆலயம் என்றும் கூறுவர். (ஆ+லயம் = ஆலயம்)

“ஆ” என்பது ஆன்மா; “லயம்” என்பது ஒடுக்கம் எனப் பொருள் தரும். ஆன்மாக்கள் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி இறைவனிட்டத்தே ஒடுக்கி அவனை வழிபடுவதற்குக் கோயில் கள் இன்றியமையாதவை. இறைவனுடைய திருவருள் உலகமெங்கும் பரந்திருந்த போதிலும், திருக்கோயிலில் ஒழுங்காக வழிபாடு செய்பவர்களுக்கு அவ்வருள் எளிதிலே கிடைக்கிறது. பசுவின் உடலெங்கும் பரந்திருக்கும் பாலை அதன் மடியிலிருந்துதான் கறந்துகொள்கின்றோமன்றோ? ஞானிகளுஞ் சிவாலயத்தைச் சிவனே என்னிவழிபடுபவர் என்று சிவஞான போதங் கூறுகின்றது.

இத்தகைய கோயில்களுக்கு நாள்தோறுஞ் சென்று முறைப்படி வழிபாடுசெய்தல் வேண்டும். நாள்தோறுஞ் செல்ல முடியாதவர்கள் வெள்ளிக் கிழமைகளிலும், வேறு விரத நாட்களிலுமாவது தவறாது சென்று தரிசனஞ் செய்தல் வேண்டும். திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக் கிழமை, பிரதோஷம், பூரணை, அமாவாசை, திருவாதிரை, கார்த்திகை, மாசப்பிறப்பு, சூரியகிரகணம், சந்திரகிரகணம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி, விநாயகர் சதுர்த்தி, சந்தசட்டி என்பன

சிவாலய தரிசனத்துக்குரிய சிறப்பான புண்ணிய காலங்களாகும்.

கோயில் பரிசுத்தமான இடம்; ஆதலால் அங்கு செல்வோர் தம் உடலையும், உள்ளத்தையும் தூயனவாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். உடலிலுள்ள அழுக்கு, உள்ளத்தையும் அழுக்காக்குவதோடு ஆயத்தின் புனிதத்தையுங் கெடுக்கும். இழிதொழில் செய்பவரும், ஆசௌரசம் உடையவரும், அசுத்தமான பொருளைத் தீண்டியவரும், நீராடாதவரும் ஆசாரமில்லாதவர்களாவர். ஆகையால் இவர்கள் கோயிலுக்குள்ளே செல்லுதல் தகாது.

கோயிலுக்குச் செல்வோர், உணவு கொள்ள முன்னே நீராடி, தோய்த்து உரர்ந்த ஆடைகளைத் தரித்து, விடூதியும் உருத்திராக்கமும் அணிந்து, சந்தியாவந்தனம் முதலியன முடித்துச் சிவநாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு மெல்ல நடந்துசெல்ல வேண்டும். நடந்து செல்ல முடியாத தூரத்திலுள்ள கோயிலுக்கு வாகனங்களிலும் பிரயாணஞ்சு செய்யலாம். இவ்வாறு செல்வோர் அங்கு சென்றபின், அங்குள்ள திருக்குளத்திலோ, கிணற்றிலோ நீராடிய பின்பு வழிபடச் செல்வதே சிறந்த முறையாகும்.

வெறுங்கையோடு கோயிலுக்குப் போதல் கூடாது; ஆகையால், அபிடேகம், நிவேதனம் முதலியவற்றுக்குரிய பொருள்களை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து அவற்றைக் கைகளிலே தாங்கிச் செல்லு

தல்வேண்டும். சென்று பூசை நிகழும் பொழுது வழிபாடு செய்து மீண்டும் வந்த பின்பே போசனஞ் செய்தல் தக்கதாகும்.

பாடம்: 2

திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை

இறைவனை வழிபடக் கோயிலுக்குச் செல்பவர்கள், அங்கு வழிபட வேண்டிய முறைகளை நன்கு அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும். கோயிலைச் சமீபித்தவுடன் முதலில் தூலவிங்கமாகிய கோபுரத்தை வணங்குதல் வேண்டும். பின் சிவநாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு உள்ளே செல்லுதல் வேண்டும். உள்ளே சென்று முதலில் விநாயகப் பெருமானை வணங்குதல் வேண்டும். பின் சிவசந்நிதியை அடைந்து வழிபடுதல் வேண்டும். கிழக்கு நோக்கிய சந்நிதியிலுந் தெற்கு நோக்கிய சந்நிதியிலும் பலிபீடத்துக்கு வலப்பக்கத்திலும், வடக்கு நோக்கிய மேற்கு நோக்கிய சந்நிதிகளில் இடப்பக்கத்திலும் நின்று சுவாமியைத் தரிசித்து வணங்குதல் வேண்டும். பூசை செய்பவர்களும் இந்தச் சந்நிதானங்களில் இப்பக்கங்களில் நின்றே பூசை செய்தல் வேண்டும்.

வணங்கும்போது ஆண்கள் அட்டாங்கமாயும், பெண்கள் பஞ்சாங்கமாயும் மூன்று தரத்திற்குக் குறையாமல் வணங்குதல் வேண்டும். அட்டாங்கநமஸ்காரமென்பது தலை, கையிரண்டு, செவி

இரண்டு மோவாய், புயங்களிரண்டு, என்னும் எட்டு அவயவங்களும் நிலத்திற் பொருந்தும்படி வணங்குதல். (அஷ்ட-அட்ட-எட்டு) பஞ்சாங்க நமஸ்காரமாவது தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளி ரண்டு, என்னும் ஐந்து அங்கங்களும் நிலத்தில் பொருந்த வணங்குதல். (பஞ்ச-ஐந்து.) கையிரண்டையுந் தலையிற் குவித்து வணங்குதல் திரயாங்க நமஸ்காரமாகும். (திரயம்-மூன்று) இது ஆண் பெண் இரு பாலாருக்கும் பொதுவான தாகும்.

வணங்கி எழுந்தபின், சிவபெருமானது திருவடிகளை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டும், தேவாரம் முதலான அருட்பாக்களை வாயாற் சொல்லிக் கொண்டும், கைகளைச் சிரசிலே குவித்து வைத்துக் கொண்டும், மெல்ல நடந்து மூன்று தரத்துக்குக் குறையாமல்-வலஞ் சூழ்ந்து வந்து வணங்குதல் வேண்டும். உடல் முழுவதும் நிலத்தில் பொருந்துமாறு உருண்டு வலம் வருதல் அங்கப் பிரத்சனம் எனப்படும்.

விநாயகரை வணங்கும்போது இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியில் மூன்று முறை குட்டி, வலக்காதை இடக்கையினாலும், இடக்காதை வலக் கையினாலும் பிடித்துக்கொண்டு மும்முறை தாழ்ந்தெழுந்து வணங்குதல் முறையாகும்.

சுவாமி சந்நிதியில் வணங்கியபின், உமாதேவி யார் சந்நிதியை அடைந்து முறைப்படி வணங்குதல் வேண்டும். பின் நடேசர், தட்சணைமூர்த்தி,

சோமாஸ்கந்தர், சுப்பிரமணியர், வைரவர் என் னும் மூர்த்திகளையும், மற்றுமுள்ள பரிவார தேவர்களையுந் தரிசித்து வணங்குதல் முறையாகும். இறுதியாக நமது வழிபாட்டுப் பலன் தருபவராகிய சண்டேகரர் சந்நிதியை அடைந்து குப்பிட்டுச் சிவதரிசனஞ் செய்ததன் பலனைத் தந்தருளுமாறு பிரார்த்தித்து மும்முறை கை கொட்டி வணங்குதல் வேண்டும். மீண்டுஞ் சுவாமி சந்நிதியில் இடப தேவரின் கொம்புகளுக்கிடையே சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்து வணங்குதல் வேண்டும். பின் ஏற்றதோர் இடத்திலிருந்து பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைச் செபஞ்சு செய்க.

பழம், பாக்கு, வெற்றிலை முதலியவற்றைக் கொடுத்து அர்ச்சனை செய்வித்து விபூதிப் பிரசாதம் வாங்கித் தரித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அது இறைவனது அருளைப் பெற்றதற்கு அடையாளமாகும்.

ஆலய வழிபாடு அளவற்ற புண்ணியத்தைத் தருவதாகும். வரகுணபாண்டியர், தாம் செய்த பாவத்தைத் தீர்க்கப் பலவகையான சிவ புண்ணியங்கள் செய்துந் தீர்க்க இயலாமல், இறுதியில் சிவாலய வழிபாடுசெய்தே தீர்த்துக்கொண்டார். பின் சிவ பதம் பெற்றார்.

பாடம்: 3

சரியைத் தொண்டு

ஆன்மாக்கள் சிவபிரானுடைய திருவடியைச் சென்றடைதற்குரிய நன்னெறிகள் என நான்கு

மார்க்கங்களைச் சைவாகமங்கள் விரித்துரைக்கின்றன. அம்மார்க்கங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப்பெயர் பெறுபவை. இவை அனுட்டிக்கப்படும் முறை காரணமாக முறையே தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம், எனவும் வழங்கும். இவற்றின் வழி ஒழுகியவர்கள் சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் எனும் முத்திகளைப்பெறுவர்.

சரியை முதலிய நான்கும் அவற்றை அனுட்டிப்பவரது நோக்கங் காரணமாக உபாய நிலை, உண்மை நிலை என இரு வகையாகத் தரப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உபாயச் சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாய யோகம், உபாய ஞானம் என்னும் நான்கும் இம்மை மறுமையாகிய உலக இன்பங்களைக் கருதிச் செய்வன. உண்மைச் சரியை முதலியன நான்கும், முத்தி பெறுதலை விரும்பிச் செய்யப்படுவன ஆகும். இவ்வெட்டுஞ் சிவபுண்ணியங்கள் எனப்படும்.

இவற்றுள் சரியையாவது, சிவாலயத்திற்கும் சிவனடியார்க்குங் குருவுக்குஞ் செய்கின்ற பல வகையான தொண்டுகளாகும். அவையாவன சூட்டுதல், மெழுகுதல், திபமேற்றுதல், சுகந்த தூபமிடுதல், தோத்திரம் பாடுதல், பூந்தோட்ட மமைத்தல், பத்திர புஷ்பமெடுத்துக் கொடுத்தல், பூமாலை கட்டிக்கொடுத்தல், அபிடேகத்திற்கும் பூசைக்குமுரிய பொருள் கொடுத்தல், சிவனடியார்களையுங் குருவையும் வணங்குதல், அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் முதலியனவாகும்.

சரியை மார்க்கத்தின் வழி ஒடிகியவர்கள் சாலோக முத்தியைப் பெறுவர். சாலோக முத்தியாவது சிவபிரான் திருமேனி கொண்டிருக்கும் உலகங்களுள் எவ்விடத்துந் தடையின்றிச் சஞ்சரித்து அவ்வுலக இன்பங்களை அனுபவித்து வாழ்தல்.

விளக்கினர் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினற் பதிற்றியாகும்
 துளக்கில் நன்மலர் தொடுத்தாற் தூயவின் ணேறலாகும்
 விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்
 அளப்பில கீதஞ் சொன்னார்க்கு அடிக தாம் அருஞுமாறே.
 —அப்பர் தேவாரம்.

கூட்டுதல்:

குரியோதயத்தின் முன் நீராடித் தூய்மையானவராய்த் திருக்கோவிலுக்குச் சென்று, அங்குள்ள மண்டபங்களையும், வீதிகளையும் மெல்லிய துடைப்பத்தினால் கூட்டி, குப்பையைத் தூரத்தே கொண்டுபோய்க் கொட்டி விடுதல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்தல் திருவலகிடுதல் என்று கூறப்படும்.

மெழுகுதல் கழுவுதல்:

மேலே கூறியவாறு திருவலகிட்ட மண்டபங்களையும் வீதிகளையுங் குற்றமற்ற பகுவின் சாணி

யால் மெழுகுதல் வேண்டும். மன்னினால் அமைத்த நிலத்தையும், செங்கல் பதித்த நிலத்தையும், சுண்ணாம்புக் காறை, நிலச்சாந்து காறையிட்ட நிலத்தையுமே சாணியால் மெழுஞ்சல் வேண்டும். கருங்கற்பதித்த நிலத்தையும், 'சீமந்து' பூசிய நிலத்தையும் சாணிசேராது நீரி னற் கழுவிவிடுதல் வேண்டும், இத்தொண்டுகளைச் செய்து சிறப்புற்றவர் திலகவதியார் முதலாகப் பலராவர்.

திருவிளக்கேற்றுதல்:

'ஞாச் சுடர் விளக்காய் நின்றூய் நீயே' என்றும் 'சோதியே சுடரே சூழோளி விளக்கே' என்றும், 'சுடர்மணி விளக்கினுள் ளொளிவிளங்குந் தூய நற் சோதியுட் சோதி' என்றும், 'தீப மங்கள சோதி நமோ நம' என்றுஞ் சைவச்சான் ரேர்கள் கூறி, திருவிளக்கின் சுடரோளியில் இறைவனது அருளுருவைக் கண்டு போற்றினார்கள்.

திருக்கோயில்களில் தூண்டாமணி விளக்கு, தூக்கு விளக்கு, சரவிளக்கு, குத்து விளக்கு, சட்ட விளக்கு என்று பலவிதமான விளக்குகள் இருக்கின்றன. இவற்றைச் சுத்தமாகத் துலக்கி நெய்விட்டுத் திரியிட்டு விளக்கேற்றுதல் மிகச் சிறந்த தொண்டாகும்.

திருவிளக்கேற்றுவதற்குக் கபில நிறப் பகவின் நெய் மிக மிகச் சிறந்ததாகும். ஏனைய நிறப் பகவின்நெய், எருமைநெய், எள்நெய், தேங்காய்

நெய், இருப்பை நெய், வேப்பநெய் என்பனவுந் திருவிளக்கேற்றுவதற்கு உரியனவாம். தாமரைநூல் வெள்ளொருக்கு நூல் பருத்தி நூல் என்பனவற்றினால் கர்ப்பூரப்பொடி சேர்த்துத் திரி ஆக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். நமிநந்தியடிகள், கணம்புல்லநாயனர் முதலானேர் திருவிளக்குத் தொண்டு செய்து முத்தியடைந்தோராவர்.

பூந்தோட்டத் தொண்டு:

ஆலய பூசைக்குப் பூக்களும் பத்திரங்களும் இன்றியமையாத பொருள்களாகையால், இவை எப்போதுங் குறைவறக் கிடைப்பதற்காகக் கோயிலின் பக்கவில் திருநந்தவனம் என்று சொல்லப்படும் பூந்தோட்டம் அமைத்துப் பரிபாலித்தல் சிறந்த சிவ புண்ணியமாகும்.

குற்றமற்ற நிலத்தை உழுது பண்படுத்திப் பசுக்களைக் கட்டி அவற்றின் கோசல கோமயங்களினால் சுத்தமாக்குதல் வேண்டும். பின்பு கடவுள் பூசைக்குரிய பத்திர புஷ்பங்களையும் அபிடேகப் பொருள்களையுந் தரத்தக்க மரங்களையும், செடிகளையும், கொடிகளையும் அவற்றிற்குரிய காலங்களில் நாட்டி நீர்ப்பாய்ச்சி வளர்க்க வேண்டும்.

தாமரை, செங்கழுநீர், நீலோற்பலம், ஆம்பல் என்னும் நீர்ப்பூக்களுக்குத் தொட்டிகளும், மல்லிகை மூல்லை முதலிய கொடிப்பூக்களுக்குப் பந்தலும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் அவசிய

மாகும். நீர்ப்பூ, நிலப்பூ, கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ என்னும் நால்வகைப் பூக்களுமுள்ள தோட்டமே சிறந்த நந்தவனமாகும்.

பூந்தோட்டத்துட் போகத்தகாதவர் போகா மலும், ஆலய பூசையல்லாத பிற காரியங்களுக்கு இப்பூக்களை உபயோகியாமலும் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

யத்திர புஷ்பமெடுத்தல்:

சிவதீட்சை பெற்றவர்கள், குரியோதயத்தின் முன் நீராடிச் சந்தியாவந்தனம் முடித்து, திருப்பூங்கூடையை எடுத்து உயர்த்திப் பிடித்தவாறு பூந்தோட்டத்துட் போய்ப் பழுதற்ற பூக்களையும் பத்திரங்களையும் தெரிந்து எடுத்துப் பூங்கூடையிலிட்டுக் கொண்டு, மீண்டும் வந்து கோயிலிறகூடையைத் தூக்கிவிடுதல் வேண்டும். பூவெடுக்கும் போது உடலையேனும் உடையையேனும் கைகளினால் தீண்டுதல் கூடாது.

எடுத்து வைத்து அலர்ந்த பூவும், அரும்பும், உதிர்ந்த பூவும், இரவில் எடுத்த பூவும், கை, சீலை என்பவற்றிற் கொண்டு வந்த பூவும், புமுக்கடி, சிலந்தி, நூல் மயிர் எச்சம் என்பவற்றேரு கூடிய பூவும், மோந்த பூவும் பூசைக்கு உதவாத பூக்களாகும்.

வில்வமுந் துளசியும் எடுக்கலாகாத காலங்கள் இவையிலை என்பதும், இன்ன இன்ன தேவருக்கு இன்ன பத்திர புஷ்பங்கள் ஆகா என்பது

மாகிய நியாயங்களைப் பத்திர புஷ்பமெடுப்போர் நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

பரிசுத்தமான ஓரிடத்தில் மௌனியாயிருந்து பூங்கூடையிலுள்ள பூக்களை ஆராய்ந்தெடுத்து, இன்டை, தொடை, கண்ணி, பந்து, தண்டு என்று பலவகைப்பட்ட திருமாலைகளைக் கட்டிச் சுவா மிக்கு அணிவித்தல் வேண்டும். இத்தொண்டுகளால் உயர்ந்தோர் சங்கிலியார் முதலானேராவர். ஒரு சுவாமிக்குச் சூட்டிய மாலையை வேரெரு சுவாமிக்குச் சூட்டுதலும், பழம் மாலையையும் ஆசா ரமில்லாதவர் கொடுத்த மாலையை அணிதலும், சுவாமிக்குச் சாத்தியபத்திர புஷ்பங்களையும் மாலை களையும் அவமதித்தலும் பெரும் பாதகமாகும்.

பூசைத் திரவியங் கொடுத்தல்:

சுவாமிக்கு அபிடேகம் செய்வதற்குரிய பஞ்சகவ்வியம், (பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம்,) பஞ்சாமிருதம் முதலிய அபிடேக திரவியங்களையும், நைவேத்தியங்களாகிய அன்னம் பானீயம், பணிகாரம் என்பனவற்றிற்குரிய பொருள்களையும், பழவகை, வெற்றிலை பாக்கு என்பனவற்றையுங் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தலும் சரியைத் தொண்டுகளில் ஒன்றாகும். இவ்வகைத் தொண்டு செய்தோர் அரிவாட்டாய நாயனார் முதலானேராவர். இவ்வாறே நறுமணப் பொருள்கள் கலந்திடித்த சாம்பிராணி கொண்டு திருக்கோயிலில் சுகந்த தூபமிடுதல் சிறந்த தொண்டாகும். இத்திருத் தொண்டையே குங்குலியக்கலய நாயனார் கைக் கொண்டார்.

வேறு சரியைத் தொண்டுகள்:

மேலே சொல்லப்பட்டவைகளேயன்றிச் சிவாலயப் பணிகளுக்கு சிவனடியார் பணிகளும் வேறும் பல உள்ளன.

திருவீதியிலுள்ள புல்லையும் முட்செடி கொடிகளைச் செதுக்குதலும், கோயிற் கட்டிடங்களில் முளைத்தெழும் ஆல் அரசு முதலியவற்றை வேரோடு களைந்தெடுத்தலுக்கு சிறந்த சிவபுண் ணியமாகும். அப்பார் சுவாமிகள் இதனையே தமது தலையாய தொண்டாகக் கைக்கொண்டு வாழ்ந்து காட்டினார். இதற்கென்றே உழவாரமொன்றை எப்போதுங் கையில் வைத்திருந்தார். அதனால் உழவாரப்படையாளி என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றார்.

திருவிழாக் காலத்தில் வாகனந் தாங்குதல், குடை கொடி ஆலவட்டந் தீவர்த்தி பிடித்தல், சாமரம் வீசுதல் என்பன செய்தலும், கோயிலையும் அதன் சுற்றுடலையுள்ள சுத்தமாக வைத்திருத்தலும் அறியாமையாலோ அகந்தையாலோ சிலர் கோயிலிற் செய்யத் தகாத செயல்களைச் செய்யும்போது இன்சொற் சொல்லி அவர்களைத் தடுத்தலும், நித்திய நைமித்தியங்கள் குறைவற நடப்பதற்கு வேண்டிய வழி செய்தலும் சிவத் தொண்டுகளே.

குருவையும் சங்கமம் என்னுஞ் சிவனடியாரையும் வழிபடுவதும், அவர்க்குத் தொண்டு பூண்

பெடாமுகுதலுஞ் சிவாலய வழிபாடுபோன்றே முத்தி சாதனமாகுமென்று சமய சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. நாயன்மார்களுட் பெரும்பாலோர் இத் திருத்தொண்டின் வழிநின்று உயர்வடைந் தார்கள். ஆயினும், இக்காலச் சைவ மக்கள் இப் பணியைக் கைவிட்டு விட்டனர். இதனால் சைவக் குருமாரும் சைவத் துறவிகளும் தம் நிலையில் தாழ்ந்திருக்கின்றனர். புறமத்தவர்கள், சமயப் பணிபுரியுங் குருமாரையும் துறவியரையும் ஏற்றுப் போற்றுவதில் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்தேனும் நாம் நம்ம வர்க்கு உரிய மதிப்பும் இடமுங் கொடுக்கப் பழகு வோமாக.

பாடம்: 4

கோயிற் கிரியை

சரியை வழிபாட்டிலும் கிரியை வழிபாடு உயர்ந்தது. கடவுளை அடையும் நான்கு வழி களுள் இது இரண்டாவது படியாகும். சரியை—அரும்பும், கிரியை—மலரும் போன்றவை.

‘‘கிரியை’’ என்பது கடவுளது திருவுருவங்களைப் புறக் கருவிகளாலும் அகக் கருவிகளாலும் பூசைசெய்து வணங்குதலாகும். திருவுருவங்களை வைத்து அபிடேகம், பூசை முதலியன செய்யும் போது கை, கண், நா முதலிய புறக்கருவிகளும் உள்ளம் முதலிய அகக் கருவிகளும் ஒருங்கு தொழிற்படுகின்றன.

சரியை வழிபாட்டை முறையாகச் செய்த வர்களுக்குக் கிரியை வழிபாடு செய்யும் பேறு கிடைக்கின்றது. விசேட தீக்கை பெற்றவர்களே கிரியை வழிபாடு செய்யத் தக்கவராவர்.

கிரியை ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தம் என இரு வகைப்படும். ஆன்மார்த்தம் என்பது ஒருவர் தனக்காகத் தானே செய்வது. பரார்த்தம் என்பது எல்லோர்க்கும் பொதுவாகச் செய்வது.

கோயிலிலே நடைபெறுங் கிரியை, பரார்த்தக் கிரியையாகும். இது நித்திய பூசை, நெயித்திய பூசை என இருவகையாகும். நாள்தோறும் நிகழ்வது நித்திய பூசை. நித்திய பூசையில் நேருங் குறைகளை நிறைவு செய்வதற்காகச் சிறப்பாக நிகழ்வது நெயித்திய பூசை.

இவை அபிடேகம் செய்தல், அழுது படைத்தல், தீப ஆராதனை செய்தல், அர்ச்சனை செய்தல், தோத் தோத்திரஞ் செய்தல், பிரசாதங் கொடுத்தல் என்னும் பகுதிகளை உடையன.

அபிடேகமாவது விதிக்கப்பட்ட பொருள்களைக் கொண்டு திருவுருவத்தை நீராட்டலாகும். அபிடேகத்திற்குரிய பொருள்கள்—பால், தயிர், நெய், இளநீர், வாழைப்பழம், பலாப்பழம், மாம்பழம், தோடம்பழம், எலுமிச்சம்பழம், விளாம்பழம், தேன், சர்க்கரை, சந்தனம், குங்குமம், கஸ்தூரி, கோரோசனை, அத்தர், பன்னீர், மலர், பட்டாடை முதலியன்.

திருவமுதுக்குரியவை: அன்னம் பால், கற் கண்டு, பழவகை, மோதகம், வடை, முறுக்கு, வெற்றிலை, பாக்கு முதலியன்.

தீப ஆராதனைக்குரியவை: நூற்றெட்டுச் சுடர் தீபம், ஐந்து சுடர்தீபம், ஒரு சுடர்தீபம், கர்ப்புரம், சாம்பிராணி, சாமரை, நெய், நூல் முதலியன். அர்ச்சனை என்பது திருவுருவத்திற்குரிய பெயரைப் பலமுறை தொடர்ந்து சொல்லுதலும், நலங்களைத் தரும்படி வேண்டுதலும் ஆகும்.

தோத்திராம் செய்தல்: என்பது திருமுறைப்பாக்களைப் பத்தியுடன் ஒதுக்கல், இதன்பின் திருநீறு, தீர்த்தம், சந்தனம், குங்குமம், பூ என்பன பிரசாதமாக வழங்கப்பெறும்.

பிரசாதம் என்பது நிகழ்ந்த கிரியைகளினாலே திருவருள் பதியப் பெற்றவையாகும். பிரசாதங்களை பயபத்தியுடன் இருக்ககளாலும் பெற்று அணிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு அணிவதால் அவர்களும் அருளுக்கு உரியவராவார்.

பாடம்: 5

திரு நீறு

சிவபெருமானை முழுமுதற் சுடவளாகக் கொண்டு வழிபடுஞ் சமயம் சைவம் எனப்படும். சைவ சமய ஒழுக்கங்களில் இன்றியமையாதது சிவ சின்னங்களில் ஒன்றை திருநீறு அணிதலாகும்.

திருநீற்றுக்கு விபூதி, பசிதம், பசுமம்,
இரட்சை, ஷாரம் என்ற பெயர்களும் உண்டு.

தன்னைத் தரித்தவர்களுக்கு மேலான செல்வத்தைக் கொடுத்தலினால் விபூதி எனவும், ஓளியைக் கொடுப்பதினால் பசிதம் எனவும், பாவங்களை எரித்து நீருக்குவதனால் பசுமம் எனவும், தன்னைத் தரித்த ஆன்மாக்கள் எல்லாவற்றையும் இரட்சிப்பதனால்—காப்பதனால் இரட்சை எனவும், உயிர்களது மலத்தை நீக்குதலால் ஷாரம் எனவும் பெயர் பெறுகின்றது.

குற்றமற்ற பசுவின் சாணத்தை நெருப்பி னலே கடுவதனால் உண்டாகும் நீறே தூய திருநீருகும். திருநீறு வெண்மை நிறமானது. வெள்ளை நிறத் திருநீறே அணியத்தக்கதுமாம். ஏனைய நிறத் திருநீறு அணியத் தகாது. வெண்மை நிறம் தூயமைக்கு அடையாளம். வெள்ளை நிறத் திருநீற்றை அணிவதனால் எமது அகமும் புறமுந் தூய்மை அடைகின்றன.

இங்கே நீருக்க எடுத்துக்கொள்ளும் சாணம் ஆன மாவையும், சாணத்தில் உள்ள அழுக்குகள் ஆன மாவோடு உள்ள மலங்களையும், நெருப்பு திருவருளையும், எரித்தல் திருவருள் பதிதலையும், எரித்தபின் வந்த வெண்ணீறு மலங்கள் நீங்கத் தூய்மையடையும் ஆன்மாவையுங் குறிக்கும் என்பர் பெரியோர்.

திருநீறு இருவகையாகத் தரிக்கப்படும். ஒன்று உத்துளானமாக அணிதல். பரவிப் பூசுதலையே இப்பெயர்கொண்டழைப்பர். இரண்டாவது வகை

திரிபுண்டரம் எனப்படும். திருநீற்றை நீரிற் குழைத்து மூன்று குறியாகத் தரிப்பதனையே திரி புண்டரம் என்பர். சமய தீட்சை பெற்றேர் மாத்திரமே இவ்வாறு தரிக்கத் தகுதியடையவர்கள். இவ்வாறு தரிக்கும்பொழுது கீழ்வரும் விதிகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியனவாகும். குறிகள் வளையாதும், இடையருதும், ஒன்றையொன்று திண்டாதும், அகலாதும், ஒவ்வோர் அங்குல இடைவெளியிருத்தல் போன்றவையே அந்நியதி விதிகளாகும். திரிபுண்டரமாக அணிதற்குரிய உறுப்புக்கள் உச்சி, நெற்றி, மார்பு, கொப்புழ், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள், விலாப்புறங்கள், முதுகு, கழுத்து, என்னும் பதினாறுமாம்.

திருநீறு அணியும்பொழுது உத்தம திக்குக்களான வடக்கு முகமாகவேனும், கிழக்கு முகமாகவேனும் இருந்துகொண்டு தரித்தல் வேண்டும். அதனைத்தரிக்கும்போது சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பரமானுவளவாயினும் நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணுந்து. “சிவ சிவ” என்று சொல்லிக்கொண்டு, வலக்கையின் நடுவில் மூன்றி ஞான தரித்தல் வேண்டும். தரையிலே சிந்தப் பெற்றால், சிந்திய நீற்றை எடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தைச் சுத்திசெய்தல் வேண்டும்.

திருநீறு தரிக்கப்பெற வேண்டிய காலங்களாவன: சந்தியா காலம் மூன்றும், (காலை, உச்சி, மாலை) சூரியோதயம், சூரிய அஸ்தமனம், நித்திரைக்கு மூன்னும் பின்னும், பல்துலக்கிய உட-

னும், நீராடிய உடனும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், உணவுக்கு முன்னும் பின்னும், தம் கடமைகளைச் செய்யச் செல்லும்போதும், சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளின்போதும், கட்டாயமகாகத் திருநீறு அணிதல் வேண்டும்.

அக்கினியில் எரித்தெடுத்த தூய வெண்ணீற் றைப் புதிய பாத்திரத்திலேயிட்டு, நறுமலர்கள் தூவிப் பாத்திரத்தின் வாயைத் தூய துணியி னாலே கட்டிப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அணிவ தற்கு வேண்டிய திருநீற்றை மட்டும் பட்டுப்பையி லேனும், சப்புடத்திலேனும் வைத்திருக்கலாம். திருநீற்றைச் சிவமாகவும், திருநீறு வைத்திருக்கும் பையைச் சிவாலயமாகவும் மதிக்க வேண்டும்.

குரு, சிவன்டியார், முதலியோர் திருநீறு தந்தால், அமைதியாக அடக்கத்துடன் அவர்களை வணங்கி, இருகைகளையும் நீட்டி வாங்கி அணிதல் வேண்டும்.

திருநீற்றுக்கு மேலே சந்தனமேனும், குங்கும மேனும் அணிதலாகாது. திருநீற்றுக்குக் கிழே புருவ நடுவில் அவற்றைத் தரிக்கலாம். திருநீறு அணியாதவர் முகம் சுடுகாட்டுக்குச் சமமாகும். ‘‘நீறில்லா நெற்றி பாழ்’’ என்பதும் இதனை ஒடியதே என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

திருநீற்றின் மகிமை ஆளுடைய பிளையார் அருளிய திருநீற்றுப் பதிகத்தில் விரிவாகவும், மற்றையோர் பாடல்களில் பரவலாகவுங் கூறப் பட்டுள்ளது.

ஞானக்கினியினுலே சுடப்பட்ட பசுமல நீக் கத்தால் விளங்குஞ் சிவத்துவப் பேற்றின் அறி குறியே திருநீருகும். திருநீற்றிவதனால் முத்தி யும், சிவஞானமுங் கைகூடுமென் அருள் நூஸ் கள் கூறுகின்றன. “முத்தி தருவது நீறு” “போதந் தருவது நீறு” என்னாஞ் சம்பந்தர் திருவாக்கு களால் இதனை யாம் உணரலாம்.

ஓருவன் திருநீறு அணியும்பொழுது அத் திருநீறு படிகின்ற இடமெல்லாம் சிவலிங்கமா கீஸ்ரதெனச் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன.

பாடம்: 6

குழலிலுள்ள திருக்கோயில்

திருக்கோயிலின் அமைப்பும், அங்குள்ள திரு வுருவங்களும், திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் முறையும், அங்கு வழிபடும் முறையும், அங்கு செய்தற் குரிய தொண்டுகளும் முதற் பாடத்திற் கூறப்படுள்ளன.

“கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்பது முதுமொழி. ஆகவே நமது முன் ஞேர் முயற்சியால், நமது நாட்டின் பல பகுதி களிலும் சிறந்த பல திருக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன.

இக்கோயில்களின் வரலாற்றையும், அமைப்பையும், அங்குள்ள மூர்த்திகளையும், சிறந்த திரு விழாத் தினங்களையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

எல்லாக் கோயில்களைப் பற்றியும் அறியாதிருப்பி னும், தம் பகுதியிலுள்ள சிறந்த கோயில்களைப் பற்றியேனும் மாணவர் அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும்.

இக்கோயில்களுக்குச் சென்று பார்வையிட ஒம், வழிபாடு செய்தலும், அங்கு செய்தற்குரிய சரியைத் தொண்டுகளைச் செய்வித்தலும் நன்று. மாணவர்கள் இவைகளை அறிதற்குஞ் செய்வதற்கும் ஆசிரியரும் பெற்றேரும் பிள்ளைகளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்.

பாடம்: 7

திரு விளக்குத் தொண்டு செய்த நாயன்மார்

(அ). நமிநந்தி அடிகள் நாயனர்

சோழ நாட்டிலே, ஏமப்பேறூரிலே நமிநந்தி என்னும் அந்தணர் ஓருவர் வாழ்ந்தார். அவர் வேத சிவாகம அறிவும், ஒழுக்கச் சிறப்பும், சிவ தொண்டுகளிலே ஈடுபாடும் உடையவர். திருவாரூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைத் தினந்தோறுந் தரிசித்து வழிபடுபவர்.

ஓரு நாள் அவர் திருவாரூர்ப் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, அருகிலுள்ள அரநெறி என்னுங் கோயிலை அடைந்து இறைவனை வணங்கினார். அங்கே எண்ணில்லாத்

திருவிளக்குகள் ஏற்றித் தீபத் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்னும் விருப்பம் அவருக்கு உண்டா யிற்று. அப்போது பகற்பொழுது கழிந்து அந்தி மாலை ஆனது. விளக்கு ஏற்றுவதற்கு அவரிடம் நெய் இல்லை. அதற்காக அவர், நெடுந்தூரத் தில் உள்ள தமது வீட்டுக்குப் போய் வருவாரானால் அதிகநேரங் கழிந்து இருள் அதிகரித்துவிடும். அதனால், அருகில் உள்ள ஒரு வீட்டிற்குச் சென்று “திரு விளக்கேற்ற நெய் வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் சமணர்கள்; சைவ நெறிக்கு விரோதிகள். அதனால், அவர்கள் நமிநந்தி அடிகளை நோக்கி, ஏனான்மாகச் சிரித்து, “கையிலே நெருப்பை ஏந்திய உங்கள் கடவுளுக்கு விளக்கு எதற்கு? இங்கே நெய் இல்லை, விளக்கு ஏற்றுத்தான் வேண்டுமானால், குளத்திலே நிறைய நீர் இருக்கிறதே! அதை முகந்து சென்று விளக்கிலே விட்டு எரியும்” என்றார்கள்!

அவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் நமிநந்தி அடிகளுக்கு மிக்க மனவேதனை உண்டாயிற்று. “இறைவன் திருவருள் இருந்தபடி இதுவோ?” என்று வருந்தினார்; அரநெறிப்பெருமானது சந்தியிலே போய் விழுந்து வணங்கினார்.

அப்பொழுது ஆகாயகத்திலே ஒரு வாக்கு எழுந்தது. “நமிநந்தியே, உமது மனக் கவலையை ஓழித்துவிடும். இங்கே அருகில் உள்ள குளத்து

நீரையே முகந்து கொண்டு வந்து ஊற்றி இடையருது விளக்கை ஏற்றும்'' என்பது அவ்வாக்கு.

அதைக் கேட்ட நாயனர் மனம் உருகினார்; அரநெந்திப் பெருமானின் அருளை எண்ணி வியந்தார். திருக்குளம் சென்று, இறைவன் திருநாமத்தை உச்சரித்துத் துதித்து, நீரை முகந்து கொண்டு வந்தார்; திருவிளக்கிலே அந் நீரை நிறைய வார்த்து விளக்கேற்றினார். அது சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்து எரிந்தது. உடனே அவ்வாலயம் முழுவதும் பல விளக்குச் சை ஏற்றி வைத்தார். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட யாவரும் வியந்து முகிழ்ந்தனர்.

நமிந்தியடிகள் நாயனர் நாடெல்லாம் அறிந்து அதிசயித்துப் போற்றும்படி, இவ்வாறே தினந்தோறுந் திருவிளக்குத் தொண்டும் பிற தொண்டுகளும் செய்து நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து, இறுதியில் இறைவன் திருவடியை அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்தினார்.

(ஆ) கணம்புல்ல நாயனர்

இருக்கு வேளுரிலே சிவனடியார் ஒருவர் வாழ்ந்தார். அவர் அவ்லூர்ப் பெருங்குடிமக்களின் தலைவர்; பெருஞ்செல்வர்; சிவபெருமானிடத் திலே பேரன்பு கொண்டவர்; திருவிளக்குத் தொண்டு செய்து வழிபட்டவர்.

இச்சிவனடியார் நாளைடவிலே வறுமையடைந்தார். ஆயினும், தம்முடைய வீட்டிலே

லுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் விற்றுத் “திருப் புலீச்சாம்” என்னுந் திருக்கோயிலிலே திருவிளக்கேற்றுந் திருப்பணியை நாள்தோறுஞ் செய்து வந்தார்.

அவரது வீட்டிலுள்ள பொருள்களைல்லாம் தீர்ந்து விட்டன. அவர் பிறரிடம் யாசிப்பதற்கு அஞ்சி, கணம்புற்களை அரிந்துகொண்டு வந்து விற்றுக் கிடைக்கும் பணத்தைக்கொண்டு நெய் வாங்கித் தமது திருத்தொண்டினைச் செய்து வருவாராயினார். கணம்புற்களை அறுத்து விற்றுத் திருவிளக்கேற்றியமையால், அவருக்குக் கணம் புல்ல நாயனார் என்னும் திருப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

இரு நாள் கணம் புல்லநாயனார் அரிந்து கொண்டுவந்த கணம்புற்கள் விலைபோகவில்லை. நெய் வாங்க வழி இல்லை, ஆயினும், தமது பணியைக் கைவிடாமல், அந்தப் புற்களையே திருவிளக்கில் இட்டு எரித்தார். ஆனால், அவை முதற் சாமம் வரையும் எரிப்பதற்கே போதவில்லை. அதனாற் செய்வது இன்னதென்று அறியாமல், அந்தப் பேரன்பார் தமது தலையில் உள்ள சிகையை விளக்கிலே மடித்து வைத்து எரித்தார். உடனே, தலைத்திருவிளக்கு எரித்த அக் கணம்புல்லநாயனாருக்குச் சிவபெருமான் திருவருள் செய்து, பேரின்பப் பெருவாழ்வு கொடுத்தருளினார்.

பாடம்: 8

இளையான்குடி மாற நாயனர்

தமிழ்நாட்டின், ஒரு பகுதியாகிய பாண்டி நாட்டிலே இளையான்குடி என்னும் ஊரிலே, வேளாளர் குலத்தவரும் மாறனர் என்னும் பெயருடையவருமான சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தார். பெருஞ் செல்வரான இவர் கற்பிற் சிறந்த தம் மனைவியாரோடு இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தார்.

சிவனடியார் எவரானாலும் எத்தனை பேரானாலும் தம் மனைக்கு வந்தவர்களை இவர் வரவேற்று, இன்சொற் கூறி, ஆசனத்திலிருத்தி வழிபட்டுத் திருவழுது செய்வித்து அனுப்புவது வழக்கம். இவ்வாறு அடியார்க்கு விருந்து செய்வதாகிய மாகேசர பூசையையே தமது சிவதொண்டாகச் செய்து வந்தார். (மாகேசரர்—மாகேசரனுகிய சிவபெருமானுடைய அடியவர்).

உலகம்போற்ற இப்பணியை வழுவாது செய்தொழுகிவரும் தம் அன்பராகிய மாறனர், செல்லம் தேய்ந்து வறுமை நிலை வந்தாலும் தம் தொண்டை இறுதிவரை செய்யும் மன உறுதியுடையவரென்பதை உலகுக்குக் காட்ட விரும்பிய சிவபிரான், அவரை வறியவராக்கினார். ஆனாலும், மாறனர் மனந்தளராது தமது பொருள்பண்டங்களையும், நிலங்களையும், விற்றும், கடன் பேற்றும் அடியார்க்கு அழுதூட்டுவதை விடாது

செய்து வந்தார்; இதனால் மாறனார் தாழும் மனைவியும் பல நாள் உணவின்றி இருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் ஒரு நாள் நள் ஸிரவில் மழை பொழிந்து கொண்டிருக்கச் சிவ பெருமானே ஒரு சிவனடியாராகி மழையில் நனைந்து குளிராலும் பனியாலும் வருந்தும் கோலத் தொடு மாறனாரது மனைக்கு வந்தார். நாயனார் வந்தவரை எதிர்கொண்டார். அவரது ஈர ஆடையைக் களைந்து, மேனி ஈரம், போக்கி உலர்ந்த உடை அணிவித்து, அவரை ஓர் ஆசனத்தில் அமர்வித்தார்.

பின் தம் மனைவியாரிடம் இவ்வடியவர் மிகப் பசியோடிருக்கிறார். இவருக்கு அழுதாட்ட என் செய்வோம் என வினவினார். அதற்கு மனைவியார், வீட்டில் ஒரு பண்டமும் இல்லை, முன்பு அயலவரிடம் கேட்டுவாங்கிய பண்டங்களுக்கும் அளவில்லை; இனி நமக்குக் கொடுப்போர் யாரு மில்லை; இம்பொழுது நள்ளிரவுமாகிவிட்டதே! யான் என்செய்வேன்’ என்று கூறினார். பின் ஓர் எண்ணந் தோன்ற நாம் காலையில் வயலில் விதை த்த நெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால் அழுதாக்கிப் படைப்பேன்’ என்று கணவருக் கூறினார்.

இதைக்கேட்ட நாயனார் புதையல் பெற்ற வர் போல மகிழ்ந்தார். ஒரு கூடையைக் கையில் வெட்டுத்தார். வயலை நோக்கி நடந்தார். மழையிலே நனைந்து, இருளிலே காலால் வழி தடவி

நடந்து வயலை அடைந்தார். வெள்ளத்தில் மிதந்த நெல் முளைகளைக் கையால் வாரி அள்ளிக் கூடையை நிரப்பி எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் வந்து மனை வியாரிடம் கொடுத்தார்.

“ஐயோ! சமைக்க விறகில்லையே!” என்று மனைவியார் வருந்தினார். நாயனூர் உடனே வீட்டின் மேற் கூரையிலேயுள்ள அறுத்து வீழ்த்தி விறகாகக் கொடுத்தார்.

அம்மையார் அடுப்பு முட்டி முளைநெல்லை வறுத்துப் பின் குத்தி அரிசியாக்கி உலையிலிட்டு அமுதாக்கினார். கறியமுது ஆக்க என்ன செய்வோம் என்று யோசித்து வீட்டுக் கொல்லையில் போட்டிருந்த பயிர்க்குழியிலுள்ள முளைப் பயிர்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்த நாயனூர் கொடுத்து “அடியார் பசி தணிக்க விரைவில் அமுதமைக்க” என்று கூறினார்.

நாயனைது மனக்கருத்தறிந்த மாண்புறப்பணி செய்யும் அம்மையார் அம்முளைப்பயிரைக்கொண்டு கவையுள்ள பல கறியமுதுகள் சமைத்தார். இவ்வாறு உணவு சமைத்து ஆனதும், நாயனூர் சிவன்டியாரை அழைப்பதற்காக அவர் படுத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். சென்று “சவாமி! அமுது செய்ய எழுந்தருள வேண்டும்” என்று எழுப்பியபோது, இறைவனூர் சோதிவடிவாய்த்தோன்றினார். அதைக் கண்டு நாயனைரும் மனைவியாரும் திகைத்து நிற்கும் போது இறைவனூர் உழையம்

மையோடு இடபத் தின் மேல் எழுந்தருளும் கோலங்காட்டி “அடியார்களுக்கு அழுதாட்டும் அரும்பணியைச் செய்த நீயும் மனைவியும் நம் சிவலோகத்தில் இன்புற்று வாழ்வீர்களாக” என்று அருள் செய்து மறைந்தார்.

“மருந்தே எனினும் விருந்தோடுண்” என்ற படி விருந்தோம்புதலே இல்வாழ்வானின் முதன் மையான கடனாகும். அதிலும் சிவனடியார்களுக்கு விருந்தளித்தல், சிறந்தசிவபுண்ணியமாகி, இம் மை மறுமைப் பயன் இரண்டையும் தரும். பொருள் இருந்தால் அறஞ்செய்ய இயலுமென்பது உண்மையன்று. மனமிருந்தால் தான் அறஞ்செய்ய முடியும். “மனமுண்டானல் இடமுண்டு” என்றபடி மனமுள்ளவர்கள் வறுமையிலும் அறஞ்செய்வார்கள். இளையான்குடி மாறநாயனர் வறுமையிலும் அடியாருக்கு அழுது அளித்து வந்தார். வயலில் விதைத்த நெல்லு முளைத்த நெல் என்றும் எண்ணுமல், அர்த்த இராத்திரியென்றும் பாராமல், தாம் சில நாள் பட்டினியாய் இருந்து வாடியிருந்தாலும் தளராமல், அடியார் பசி தணிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம்ஒன்றையே நோக்காகக்கொண்டு வயலுக்குச்சென்று முளைநெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தார். மனைவியாரும் அதைக்கொண்டு அழுதாக்கினார். இருவரும் தம் பசியை எண்ணது அடியார் பசி தீர்க்கவே வீரந்தார்கள். இறைவனிடத்திலும் அடியாரிடத்திலும் நன்கு பழுத்த அன்புடைய

வராயிருந்தாலன்றி இத்தகைய செயலைச் செய்ய இயதாது. இப்படிச் செயற்கரிய செயல் செய்த பெரியாரா இளையான்குடிமாற நாயனர் விளங்கியதனாலேயே, திருத்தொண்டர் அறுபத்து மூவருள் ஓருவராக என்னும் சிறப்பெய்தினர்.

இவர் மாகேசர பூசை செய்து முத்திபெற்ற அடியவர்.

பாடம்: 9

மார்க்கண்டேயர்

கடகம் என்னும் பெயருடைய வனத்திலே குச்சகர் என்ற முனிவர் தவஞ் செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய புத்திரர் கௌசிகர். இவர் இளமையிலே பல கலைகளையும் வேதாகமங்களையும் கற்றார். யோகப்பயிற்சியிலும் சிறந்திருந்தார். இவர் ஒரு நாள் தீர்த்தக் கரையிலே யோகத்திலிருந்தவர்—பல காலம் அப்படியே இருந்தார். மிருகங்கள் நீர் பருகிச் செல்லும்போது, தம் தினவு தீர இவர் மீது உரோஞ்சிச் சென்றன. கௌசிகர் இதனை அறியாது யோக நிலையில் நெடுநாளிருந்தார். அப்பொழுது பிரமதேவர் வந்து அவருக்கு அருள் செய்து, “நின் பெயர் மிருகண்டேயர் என வழங்குக,” என்றார். (மிருகங்கள் உடம்பிலுள்ள தினவு தீர உரோஞ்சும் மரம், மிருகண் ரேயம். அம்மரம் போலிருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றார்.)

ஒரு நாள் தந்தையாரான குச்சகர், தம் குமார னாரை அழைத்து மணஞ்செய்து இல்லறத்தை நடத்தும்படிகூறினார். கௌசிகர் அதற்கு உடன்படாது தாம் துறவறத்தில் நிற்கப்போவதாகக் கூறி னார். பின் தந்தையார் ஒருவாறு தனயனை மணஞ்செய்வதற்கு உடன்படச் செய்தார். அப்பொழுது தம் குமாரர் கூறிய உத்தம இலட்சணங்களைல் லாம் ஒருங்கமைந்த பெண்ணைத் தேடினார். அநாமயம் என்னும் வனத்திலே வாழும் உசத்திய முனிவரின் புத்திரியாகிய விருத்தை என்பவளை மணமகளாக த்தேர்ந்து கொண்டார். இரு திறத்தாலும் திருமணத்திற்கிசைந்தனர்.

மணமாகுமுன் நீராடச்சென்ற விருத்தை ஒரு யானையாலே, தூரத்தப்பட்டு பாழடைந்த கிணற்றில் வீழ்ந்து இறந்தாள். குச்சமுனிவர் தம் தவவலிமையாலே அந்த யானையின் சாபத்தையும் நீக்கி, இறந்த விருத்தையையும் உயிர் பெற்று எழச்செய்து, தம் மகனாக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தார். இவர்களுக்குப் புத்திரராக மிருகண்டு முனிவர் அவதரித்தார்.

இவர் முற்கல முனிவருடைய குமாரத்தியாகிய மருத்திவதியை மணந்து இல்லறம் நடத்தி வந்தார். இவர்களுக்கு நெடுங்காலமாகியும் புத்திரப்பேறு இல்லாமலிருந்தது. இதனால் வருத்தமடைந்த முனிவரும் மனைவியும் தாம் வாழ்ந்ததபோவனத்திலிருந்து போய்க் காசியை அடைந்தனர். காசியில் மணிகர்ணியை என்னும் கோயிலிற்

புகுந்து விசுவநாதப் பெருமானை வழிபட்டனர். பின் அப்பதியிலே தங்கியிருந்து மகப்பேற்றை விரும்பி இறைவனை நோக்கி நெடுங்காலந் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்கள் தவத்தைக் கண்டு இறைவனூர் காட்சி கொடுத்தருளினார். இறைவனைக் கண்ட இரு வரும் இருக்கை விட்டெடமுந்து, இறைவனை வணங்கி ஆனந்தமலைந்து பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் “அன்பனே! நீ விரும்புவது யாது?” என வினவ, முனிவர் “எல்லாம் அறிபவராகிய இறைவரே! நாம் மகப்பேறில் லாமையால் வருந்துகிறோம். எம் குறை தீர ஒரு குமரனைத் தந்தருளுக்” என்று விண்ணப்பித்தார்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் “அன்பனே! தூர்க்குண்ணும், அறிவீனமும், அங்கவீனமும், ஓழுக்கவீனமும், தெய்வ பக்தியில்லாதவனும். பூரண ஆயுள் உள்ளவனுமான புதல்வன் வேண்டுமா? அல்லது சிவபத்தியும், அறிவு ஒழுக்கமும், அழகு முதலிய நலன்களுள்ளவனும் பதினாறே வயது உடையவனுமாகிய பாலகன் வேண்டுமா?”, என்று வினவினார். மிருகண்டு முனிவர் இறைவரை வணங்கி “சுவாமி! உம்மிடம் அன்பும் ஒழுக்கமும், அறிவுமுள்ள உத்தம புத்திரனையே அடியே னுக்குத் தந்தருளுக்” என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமானும், “அப்படியே நீ ஓர் உத்தமமான குமரனைப் பெற்று உய்தி பெறுவாயாக்” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

பின்பு மருத்துவதி கர்பவதியானார். மிரு கண்டு முனிவர் பத்து மாதங்களிலும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சிறப்பாகச் செய்தார். பத்துத் தினங்களும் நிறைந்ததும் ஒரு நன்றானில் மருத்துவதி ஓராண் மகவைப் பெற்றார். மகவைப் பெற்றதால் மகிழ்ந்த முனிவர் பல தான் தருமங்களைச் செய்தார். பிறந்த நாள் முதலாகப் பத்துத் தினங்களிலும் செய்ய வேண்டிய ஜாதக கருமங்களைச் செய்து மார்க்கண்டேயர் என நாமகரணமும் செய்தனர்.

மார்க்கண்டேயர் வளர்மதிபோல் வளர்ந்து, உரிய பருவத்தில் உப நயனமுஞ் செய்யப் பெற்று, வேதம் முதலான சகல கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். தாம் கற்றுணர்ந்த மெய்யறிவினால் சிவபெருமானே மெய்ப்பொருள் என்பதை உணர்ந்து சிவபத்தி அடியார் பத்தி உடையவராகவும், சிவதொண்டு புரிபவராயும் ஒழுகி வந்தார். அவருக்குப் பதினாறுண்டுப் பிராயம் ஆரம்பித்தது.

தங் குமாரர் அறிவு ஒழுக்கம் மிக்கவராய் வளர்ந்து வருதல் கண்டு அளவிலாது மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த பெற்றேர்கள், பதினாறுண்டுப் பிராயம் வந்தது கண்டு அளவிலாத் துயரில் ஆழ்ந்தனர். பெற்றேர் துயரூறுவது கண்ட பிள்ளை, அவர்களை வணங்கி, “ஓரு நாளும் கவலையறியாத நீவிர இன்று கவலை நிரம்பியிருப்பதன் காரணம் யாது?” என்று வினவினர். அதற்குப் பெற்றேர் “மகனே! நாம் நெடுங்காலமாக மகப் பேறின்றி வருந்தி

இறைவனிடம் மகப்பேறு வேண்டித் தவஞ் செய் தோம். அப்போது இறைவன் பதினாறே வயது டைய பிள்ளையாக உன்னை எமக்குத் தந்தான். உனக்கு அவ்வயது நிரம்பப்போகிறது. இதுவே கவலை. உன்னைப்போல் உத்தமனைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற எமக்கு வேறுங் வவலை வருமோ?”, என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்ட மார்க்கண்டேயர், “குரவர் களே! நீங்கள் கவலையை விடுங்கள். நான் ஈசனைப் பூசனை செய்து அவனருளாலே காலன் கையில் அகப்படாது மீண்டு உங்களிடம் வருவேன்” என்று தேறுதல் கூறி, விடைபெற்றுச் சென்று மணிகர் ணிகை என்னும் கோயிலை அடைந்து விசுவநாதப் பெருமானை மெய்யன்போடு வணங்கிக் கொண்டு கோயிலின் தென்தியையிலே, சிறிது தூரத்தில் ஒரு சிவலிங்கத்தைத் தாபித்துப் பூசிக்கத்தொடங்கி னார். மனம் மொழி மெய்கள் ஒருவழிப்பட்டு இடைவிடாது பூசனை புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

பூசனையால் மகிழ்ந்த ஈசர் சிவலிங்கத்தினின் மூர் வெளியே தோன்றி “அன்ப! பூசனை

* “ஐயனே! அமலனே! அளைத்தும் ஆகிய மெய்யனே! பரமனே! விமலனே! அழற் கையனே! கையனேன் காலன் கையுறுது உய்ய நேர்வந்து நீ உதவு”

* இது கந்தபுராணம், மார்க்கண்டோயப் படலம் 200 ம் பாடல். இப்பாடல் மாணவர் பாராயணங்கு செய்யத்தக்க சிறந்த ஒன்றாகும்.

யோடு நற்றவம்புரிந்தனை, அவைமாசில, அவற்றால் மகிழ்ந்தோம். நீ விரும்பிய வரத்தை வேண்டிப் பெறுக’’ என்று அருளினார். மார்க்கண்டேயரும்,

என்று ஒத்தலும், ஈசனாரும் ‘‘அஞ்சலை அஞ்சலை அந்தகற்கு! ’’ என்று கூறியருளித் தமது ‘‘செஞ்சரன் இரண்டையும் சென்னிசோர்த்தினார்’’ மார்க்கண்டேயரும் ‘‘உய்ந்தனன், உய்ந்தனன்’’ என்று உவப்போடு கூறினார். அப்பொழுது மையணிகண்டரும் மறைந்து போயினார்.

மார்க்கண்டேயர் பின்னும் தொடர்ந்து சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டேயிருந்தார். பதினாறுண்டும் நிரம்பிய அளவிலே இயமகிங்கரன் ஒரு வன் உயிர் கவரவந்தான். இவர் சிவபூசையில் இருப்பது கண்டு அஞ்சி மீண்டும் இயமன்முன் சென்றுவணங்கி ‘‘அரசே! சிறுவனுகிய மார்க்கண்டன் சிவார்ச்சனை செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனை அனுகி ஆவிகவர அஞ்சி அகன்று வந்தேன்’’ என்றார்.

இதைக்கேட்ட இயமன் சினம்மூள, ‘‘மார்க்கண்டன் மரணமில்லாத மகேசவரனே? என்று கூறிச் சித்திரகுப்தர்களை அழைத்து, ‘‘கணக்கர்களே! மார்க்கண்டனுக்கு விதித்த மரண எல்லையைக் கூறுதீர்’’ என்றார்.

சித்திரகுப்தர்கள் கணக்கேட்டைப் பரர்த்து, ‘‘அன்னலே! அவனுக்கு ஆயுள் பதினாறே. அவ்வெல்லை நேற்றே கழிந்துவிட்டது’’ என்றனர்.

அது கேட்ட அந்தகண் சினங்கொண்டு தன் அமைச்சருகிய காலனை அழைத்து “அந்தனானது ஆவியைக் கவர்ந்து வருக” என ஏவினன்.

காலன் விரைந்து வந்து மார்க்கண்டேயர் கண் முன் காண நின்றான். அவனை மார்க்கண்டேயர் “நீ யார்?” என வினவினார். காலன் “அந்தனரே! யான் அந்தகனுடைய மந்திரியாவேன். பெயர் காலன் என்பது. உமக்குப் பரமான் தந்த பதினாறு நூற்றைப் பகலோடு நிரம்பின. நீர் இப்பொழுதே தென்புலஞ் சேரவேண்டும். அழைத்துச் செல்லும் ஆணையோடு வந்தேன்” என்றான். மார்க்கண்டேயர் மறுத்தார்.

காலன் பின்னும், “இயமன் இறைவனது ஆணையேயே நிறைவேற்றறுகிறுன். பாவஞ் செய்த வரே இயமலோகத்தில் தண்டனை அடைவோர். நீர் சிவ புண்ணியஞ் செய்தீர். ஆதலால் இயமன் உம்மைக் கண்டபொழுதே வணங்கி உமது புண்ணி யத்துக்கேற்றபடி இந்திரபதவி முதலான உயர்ந்த பதவிகளிலே சேர்ப்பான். மரணத்தை மாற்ற மலரவனுக்கும் முடியாது. ஆதலால் வருக” என அழைத்தான்.

மார்க்கண்டேயர், சிவார்ச்சனை செய்யும் சீரி யோர் திருமால் பிரமன் பதமும் வேண்டார். தென் புலமுஞ் சேரார். அவர் சேருமிடம் சிவபுரமே. எனக் கும் எந்தை பிரானிடமே எய்துமிடம். “காலனே! மேலும் பேசிக் காலங்கழிக்காதே. மீண்டும் செல்

ஹு’’ என்றார். காலன் மீண்டும் சென்று நிகழ்ந்ததை அந்தகளுக்கு உரைத்தான்.

அது கேட்ட அந்தகன் அளவிலாக் கோபம் கொண்டு தன் ஏருமைக்கடா வாகனத்தில் ஏறிப் படைவீரர் வரிசையோடு சூழ்ந்து வர மார்க்கண் டேயர் முன் வந்தான். அந்தகன் வரவை அறிந்த அவரும் தீரமாகச் சிவார்ச்சனை செய்துகொண் சிருந்தார். அந்தகன் அவரை நோக்கி ‘‘பிள்ளாய்! மகே சுவரானுக் கன்றி மற்றெவருக்கும் மரண முண்டு. அது மாற்றேற்றுவது. நீ செய்த பூசை நின் பாசத்தை நீக்கும்; நான் வீசும் பாசத்தை மாற்றுது’’ என்று கூறி அவர் மீது பாசத்தை வீசினான். பாசம் கழுத்தைச் சூழ்ந்த போதிலும் பாலகர் பரமன் பூசையை விட்டிலர்.

அப்பொழுது ‘‘அன்பே! நீ அஞ்சல், அஞ்சல்’’ என்று கூறிக்கொண்டே சிவஞர் இலிங்கத்தினின் றும் எழுந்தார். தம் இடத் திருவடியால் இயமனை மெல்ல ஏற்றினார். அந்தகன் ஏருமையோடு நிலத் தில் வீழ்ந்திறந்தான். அவன் பரிசனமும் பதை பதைத்து வீழ்ந்து மடிந்தார்கள்.

பின் கூற்றனுக்குக் கூற்றஞகிய பெருமான் தம்மைத் தோத்திரஞ் செய்து கொண்டு நிற்கும் மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, ‘‘மைந்தா! நாம் உனக்கு மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு தந்தோம், மகிழ்ந்திரு’’ என்று அருள் செய்து மறைந்தருளினார்.

மார்க்கண்டேயர் மீண்டும் இறைவனைப் போற்றி மீண்டு சென்று பெற்றேரைப் பணிந்து பெருமகிழ்வு அளித்தார்.

மார்க்கண்டேயர் வரலாற்றிலிருந்து:—

- (1) கடவுளை நம்பினார் கைவிடப்படார்
- (2) தவத்தின் ஆற்றலால் கூற்றனை வெஸ்லலாம்
- (3) ஊக்கமுடையோர் ஊழையும் வெஸ்லுவர் என்ற உண்மைகளை நாம் உணருகின்றோம்.

பாடம் 10

சிவபெருமான் சோதிப் பிழம்பாய்த் தோன்றியது

(தோற்றுவாய்: சிவபெருமானை அவமதித்து வேள்வி செய்த தக்கன் வீரபத்ரராலே தண்டனை பெற்று பின் ஆட்டுத்தலை பெற்று வருத்தத்தோடு இருந்தான். இப்படி வருந்தும் மகனுகை தக்கனை நோக்கிப் பிரமதேவர் அறிவுரை கூறிச் சிவபூசை செய்து உய்யும்படி போதிக்கின்றார்.)

பிரமதேவர் தக்கனுக்குக் கூறுகின்றார்:— மகனே! நீ என்னிடம் வேதாகமமங்கள் அனைத்தை யும் கற்றூய், சிவபெருமானே பரம்பொருள் என பதைத் தெளிந்து கொண்டாய். மாதவம் புரிந்தாய் நின் தவங்கண்டு மகேசரன் நின் முன் தோன்றி

னன். நீ அவனிடம் அளவில்லாச் செல்வமும், ஆற்றலும், பிறவும் பெற்றூய். பின் செல்வச் செருக்கால் மயங்கிச் சிவனை நிந்தித்தாய். சிவனை விலக்கி ஒரு வேள்வி செய்தாய். சிவன் ஏவிய வீரன், வேள்வியையும் அழித்தான். நின்சிரசையும் வெட்டி னன். வேள்வியில் நானும் இருந்தேன்; விஷ்ணுவும் இருந்தார். எம்மிருவராலும் ஈசன் ஏவிய வீரன் செயலை எதிர்க்க முடியவில்லை. பின்னும் ஈசனருளால் நாமும் பிழைத்தோம்: நீயும் இவ்வாட்டுத் தலையோடு ஆவி பெற்று எழுந்தாய். செல்வம், அதிகாரம் முதலியவற்றால் நீ மாத்திரம் மயங்கினையல்ல. முன்னெரு காலத்தில் நானும் விஷ்ணுவும் மயங்கினேம். அப்போதும் இறைவன் எம்மிருவருக்குமிடையே சோதியாய்த் தோன்றி நம் அறியாமையை அகற்றி மெய்யறிவைத் தந்தான். அவ்வரலாற்றைக் கூறுவேன் கேட்பாயாக.

ஆயிரம் சதுர் யுக காலம் எனக்கு ஒரு பகற்பொழுது அப்பகற் பொழுது கழிந்து இரவு வரும் போது பிரமனுகிய நான் நித்திரை செய்வேன். முந்திய பகலில் நான் படைத்துலகமும் உயிர்களும் நான் துயிலும் இரவில் ஒருங்கே அழியும். இது பிரமகற்பம்-ஹூழி எனப்படும். முன்னே ஒரு ஊழியில் பூமி சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து போயிற்று. அப்பிரமகற்பங் கழிந்து மறுநாட்ட பகல் வந்தது. பூமி ஆழ்ந்திருப்பது கண்ட விஷ்ணு தேவர் பன்றி உருவாகிச் சமுத்திரத்தில் முழுகிப்போய் ஆழ்ந்த பூமியை மேலே கொண்டு வந்து வைத்த பின் பண்டு போலப் பாற்கடவிலே பள்ளிகொள்வாராயினார்.

நான் விழித்தெழுந்ததும் உலகங்களையும் உயிர்களையும் படைத்தேன். படைத்த அற்புத உலகத் தைப் பார்த்தேன். இத்தனை அற்புதமாக உலகைப் படைத்தவனுகிய நானல்லவா கடவுள்! நான் துயிலும்போது அழிகிறது உலகம். பின்னும் நான் விழித்தெழிந்து படைக்கும்போது தோன்றுகிறது உலகம். ஆகவே நான் கடவுள் என்று செருக்குற ரேன். இவ்வாறு அகந்தை கொண்ட யான், விஷ்ணு பாற் கடவிலே பள்ளிகொள்வதைக் கண் டேன். அவரை மார்பில் அடித்து எழுப்பினேன். எழுந்த விஷ்ணுவை, “என் வரவையும் மதியாது துயில் கொள்ளும் நீ யார்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு விஷ்ணு “நான்முகனே! நான் உன் தந்தையாவேன்” என்று கூறினார். அதைக் கேட்டு நான் நகைத்தேன். பின்னும் “விஷ்ணுவே! நான் துயிலெழுப்பியும் நீ இன்னும் விழிப்படைந்திலை போலும். கணவு கண்டு பேசுகின்றாயோ? விறகி விருந்து நெருப்பு பிறக்கிறது. அதனால் நெருப்புக் குத் தந்தை விறகாகுமோ? அப்படியே நானும் உன் உந்தியிலிருந்து உதித்தேன். அதனால் நீ எனக்குத் தந்தையாகிவிட முடியுமா? முன்பு நீ தூணிலிருந்து நரசிங்கமாகத் தோன்றினாய். அதனால் தூண் நின் தந்தையாகிவிடுமா? நீ பிருகு முனிவர் சாபத்தால் பத்துப் பிறவிகளை எடுக்க வேண்டியவன் ஆனாய். உன்னை அப்பிறவிகளை எடுக்கும் படி படைத்ததால் என் கைகள் சிவந்து விட்டன. பார்! எனவேநானே பரம்பொருளா வேன்” என்று கூறினேன்.

சிவபெருமான்சோதிப்பிழம்பாய்த்தோன்றியது 39

இவற்றைக் கேட்ட விஷ்ணு, சினங்கொண்டு நகைத்து, “பிரமனே! சிவன் நினது உச்சித் தலையைக் கிள்ளிவிட்டான். அதனை இன்னும் படைத்துக்கொள்ள மாட்டாத நீயா கடவுள்; அன்புடன் உன்னை ஈன்ற அன்னையும், அத்தனும் உன்னைப் படைத்த கடவுளும் நானே. நான் செய்த மாயையால் மயங்கி உன்னைக் கடவுளாக மதித்து உரைக்கின்றாய். பொன்னில்லாமல் ஆபரணங்கள் தோன்றுமா? தரணியின்றித் தாவரங்கள் தோன்றுமா? இவ்வாறே என்னிடமிருந்தே நீயும் தோன்றினைய்; உலகங்களும் தோன்றின. ஆதலால் யானே கடவுளாவேன். அன்றியும், நீயாயும் சிவனையும் உலகமும் உயிருமாயும் நிற்பவன் யான்” என்று கூறினார்.

அப்போது நான், “நாமிருவரும் பேசிக் கொள்வதாலே பெரியவர் இவரென்பதை அறிய முடியாது. இருவரும் போர் புரிவோம். எம்முள் வென்றவரே கடவுளாவர்” என்று கூறிப் போர் தொடங்கினேன். இருவருக்குமிடையே வெற்றி தோல்வியின்றி நெடுங்காலமாகப் போர் நிகழ்ந்தது. இறுதியில் நான் சிவப்படைக்கலம் விட, விஷ்ணுவும் சிவப்படையையே விடுத்தார். இரு படைகளும் மிக உக்கிரமமாக ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பொருதன. அதனால் உலகமும் நலிந்து உயிர்களும் வருந்தின.

அப்போது நாரதர் எம் முன்னே தோன்றி எம்மைநோக்கி, “அஸிபிரமர்களே! அறிவீனர்போல

நீவிரும் “நாமே பிரமம் நாமே பிரமம்” என செருக்குற்றுப் போராடலாமா; நீவிர் இருவீரும் கடவுள்ளீர். நீவிர் வெற்றிபெற விரும்பி விடுத்த படையாது; அதை யாரிடம் பெற்றீர்? சிவனிடம் பெற்ற சிவப்படையல்லவா! அப்படையை எடுத்துப் போராடிக்கொண்டு அக்கடவுளை மறந்து நீவிர் உம்மையே கடவுளென எண்ணுவது நியாயமா இப்பொழுதே போரை விடுமின். இல்லையேல் சிவபெருமானே நும்மிருவோர்க்கு மிடையே சோதிவடிவாய்த் தோன்றி உமது செருக்கை நீக்கி மெய்யறிவு தந்தருளுவர்க்கு என்று கூறினார். நாம் அதைக் கேளாதவராய்ப் போரையே செய்துகொண்டிருந்தோம். போர் புரிவதிலேயே நெடுங்காலங் கழிந்தது.

யாம் போராடி நிற்கும் நிலையைக் கண்டு இரங்கிய இறைவன், எம் அறியாமை, அகந்தை களை, நீக்கி மெய்யறிவு நல்கத் திருவுளங் கொண்டான். ஒருநாள் எம்மிருவருக்கும் நடுவே ஒரு பெரும் சோதிவடிவாய்த் தோன்றியருளினார். யாம் அச் சோதியைக் கண்டு அதிசயித்து நின் ஞேம். யாம் விடுத்த சிவப்படைக்கலங்களையும் அச் சோதி வடிவே விழுங்கிக் கொண்டது. திகைத்து நின்ற எம் செவியில் ஓர் அசரீவாக்கு கேட்டது.

“பாலர்களே! உங்களில் உயர்ந்தோர் யார்? பரம் பொருள்யார்? எனப் பரீட்சிக்கப் பரமேஸ்வரனே வந்திருக்கிறோன். நீர் காணும் இந்தச் சோதி வடிவத்தின் அடிமுடிகளொன்றைத் தேடிக்

சிவபெருமான் சோதி பிழம்பாய்த் தோன்றியது 41

காண முயலுதீர்; கண்டவரே முதற் கடவுளா
வீர!'' என்பது அவ்வாக்கு.

அப்பொழுது யாமிருவரும் கலந்து பேசி '' பிர
மனுகிய நான் அன்னப்பறவையாகி ஆகாயத்திற்
பறந்து முடியைக்காண்பது, விஷ்ணு பன்றி உரு
வாகி நிலத்தைக் கிழித்துக் கீழே சென்று அடியைக்
காண்பது'' என ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தோம். அவ்வாறே விரைந்து தேடிக்கொண்டு
சென்றேம். பன்றி உருவாகி ப் பாருவகைக் கிழித்துச்
சென்ற விஷ்ணுதேவர், கீழேமு உலகுக்குக்
கீழேயும் தேடிச் சென்று அடியைக்காணமாட்டாது
மீண்டும் வந்து சோதி வடிவாய் விளங்கிய சிவனைத் தோத்தரித்துத் துதித்துக்கொண்டு
நின்றார்.

அன்னப்பறவையாய் மேல் நோக்கிப் பறந்த
நான், மேலேமுலகமும் கடந்து, மேலும் பல்லா
யிரமாண்டு பறந்து சென்றும் சோதிவடிவின்
முடியைக் காணுது தளர்ந்தேன். அப்பொழுது
இறைவனது சடையிலிருந்து வழுவி வீழ்ந்து
கொண்டிருந்த தாழம் பூ ஒன்றைக் கண்டேன்;
அத்தாழம்பூவோடு சம்பாஷித்து, முடி மிக நெடுந்
தொலைவிலுள்ளதென்பதையும் அது என்னால்
காண இயலாதென்பதையும் அறிந்தேன். ஆயினும்
நான் சோதியின் முடியைக்கண்டு கொண்டு
மீண்டேன் என்பதைத் தான் கண்டதாகப்
பொய்ச் சாட்சி கூறும்படி தாழம்பூவை சம்மதிக்கச்
செய்துகொண்டு மீண்டும் வந்தேன்.

வந்ததும் சோதி வடிவைப்பார்த்து “நான் சோதியின் முடியும் கண்டுகொண்டு வந்தேன். அதற்குச் சாட்சியாக இதோ முடியிலிருந்த தாழும் பூவை அழைத்து வந்தேன்” என்றேன். அப்போது சோதியிலிருந்து சிவனூர் தோன்றித் தாழும்பூவை நோக்கி “பிரமன் கூறியது உண்மையா?” என்றார். அதற்குத் தாழும் பூ “ஆம் உண்மையே” என்றது.

எல்லாம் அறியவல்ல ஈசராகிய தம் முன் நானும் பூவும் பொய்யுரைத்தமையைக் கண்ட இறைவர், தாழும்பூவை நோக்கி; “பொய்யுரைத்த நீ, பூசைக்கு உதவாத பூவாகுக” என்றும் என்னை நோக்கி, “பொய்யுரைத்த உன்னைப் பூமியில் யாரும் கோயிலில் வைத்துப் பூசனை புரியாது விடக்கடவர்” என்றும் சபித்தருளினார். இறைவன் பெருமையையும் தம் சிறுமையையும் உணர்ந்து பணிவோடு துதித்து நின்ற விஷ்ணு வுக்கு இறைவர் இனிது அருள் செய்தார்.

பின்பு நானும் விஷ்ணுவும் அவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்க த்தைத் தாபித்துப்பூசித்து வழிபட்டோம். அப்பொழுது இறைவர் சோதியினின்றும் வெளிப்பட்டார். யாம் பன்முறை நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ் செய்து எம் குறைகளைப் பொறுக்குமாறு வேண்டியோம். ஈசரும் மன்னித்து எமக்குப் பல வரங்கள் ஈந்தருளினார்.

ஆதலால், “தக்கனே நீயும் சிவபூசை செய்து இறைவரிடம் அருள் பெறுவாயாக” என்று பிரம

சிவபெருமான்சோதிப்பிழம்பாய்த் தோன்றியது 43

தேவர் கூறினார். தக்கனும் சிவபூசை செய்து சிவ பதமடைந்தான்.

சிவபெருமான் கொண்ட சோதிவடிவே, இன்று திருவண்ணமலையாய் நிற்கிறது என்றும் அந்தக் கருத்தினாலேயே கார்த்திகைத் தீபவிழா அங்கே சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது என்று கூறுவர். சோதி தோன்றியநாளே சிவராத்திரி என்றும் சொல்லுவர்.

இவ்வரலாறு “கற்றதனைமபயனென்கொல்வாலறிவன், நற்றுள் தொழாரெனின்” என வள்ளுவரும், “அரணை மறவேல்” தெய்வம் இகழேல்” என ஒளவையும் சொன்னபொன்மொழி களின் பொருளைத் தெளிவாக எமக்குத் தெரிவிக் கின்றது. மேலும் இதிலிருந்து பொய்யுரைத்தல் பெருங்குற்ற மென்றுங் பொய்யுரைப் போரைஉலகத்தவர் போற்றுர் என்றும் நாம் அறிகின்றேம்.

பங்கயன் முதுந்தன் நாம் பரமென்று உன்னிலே தங்களின் இருவரும் சமர் செய்து உற்றுழி அங்கையர் வெகுவர அங்கை யாயெழு புங்கவன் மலரடி போற்றி செய்குவாம்.

இப்பாடல் சிவபெருமான் சோதி வடிவாய் நின்ற செய்தியைச் சொல்லும் தோத்திரப் பாடலாகும்.

பாடம்: 11

பூசலார் நாயனார்

சான்றேர் வாழும் தொண்டை நாட்டிலே,
நான்மறையோர் வாழும் சிறந்த ஊர் திருநின்ற
ஊராகும். அவ்லூரில் வாழ்ந்த பூசருள் ஒருவர்
பூசலார் என்ற நாயனார். அவர் வேதம் நான்கும்,
அங்கமாறும், ஆகமங்களும், கலை அனைத்தும் கற்
றுணர்ந்தவர். சிவபத்தி, அடியார் பத்தி உடைய
வர். தம்மிடமுள்ள செல்வம் அனைத்தையும் சிவா
லயப் பணிக்கும் அடியார்க்கும் உவப்போடு உதவி
வந்தவர்.

அப்படிப்பட்ட அன்பர் ஆறணிச்சடையராம்
அரனர்க்கு ஓர் ஆலயம் அமைக்க ஆசை கொண்
டார். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய ஆம் பொருள்
தம்மிடம் இல்லையென்பதை நினைத்திலர். கோயி
லமைக்கக் கொஞ்சமும் பொருளில்லாமையை
உணர்ந்த பின் பூசலார் தம்சிந்தையிலே கோயி
லமைக்கத் திட்டமிட்டார்.

முதலில் வேண்டியது மூலதனம். அதனை இன்
ஞர் இன்னரிடம், இன்ன இன்ன வகையிலே ஈடு
டிக்கொள்வோம் என்று வேண்டிய செல்வம்
அனைத்தையும் சிந்தையிலே சேகரித்துக்கொண்
டார்.

பின் கோயில் திருப்பணிக்குத் தேவைப்படு
வன கல், சுண்ணம் முதலிய சாதனங்கள். அடுத்து

வேண்டியவர் சிற்பி, தச்சர், ஓவியர் முதலியவர் கள். இச்சாதனப் பொருள்களையும் பணியாளர் களையும் தக்கபடி ஆராய்ந்து சேர்த்து நினைவிலே நிரப்பினார்.

இனி ஆலயம் எடுத்தற்கு வேண்டியது ஏற்ற நிலமும் இடமும் என எண்ணினார். பரிசுத்த பூமி யாகிய அன்பர் உள்ளத்தை இடமாகத் தெரிந்து கொண்டார். இடம் பொருள் ஏவல் எண்ணிய வாரே அமைந்தன. இனி இறைவனார்க்குக் கோயில் எடுக்க வேண்டியது தானே.

கோவிலுக்குக் கால் கொள்ளத்தக்க நல்ல நாளும் முகூர்த்தமும் நாடிக்கொண்டார். ஆலயம் அமைக்கும் முறை இதுவென ஆகமத்திற் சொன்னபடி அடி நிலை அமைத்தார். சீக்கிரமே திருப்பணியைப் பூர்த்தி செய்து பெருமானைப் பிரதிட்டை செய்து பூசிக்க ஆசைகொண்டார். அதனாலே துயிலையும் மறந்தார். அல்லும் பகலும் அயராதிருந்து அன்போடு ஆலயம் அமைப்பாராயினார்.

அடிவரி முதல் உபாதான வரிவரை உள்ள உறுப்புக்களை ஒழுங்காக உயர்ந்த சித்திர வேலைப் பாடுகளோடு செவ்விதினமைத்தார். தாம் எண்ணிய அளவு முழு உயரத்தில் விமானத்தையும் அதன் சிகரங்களையும் ஆக்கித் தூபியையும் நாட்டினார். பின் சுதை பூசும் வேலையும் ஓவியங்கள் வரை தலும் நடந்தன. மேலும் திருமஞ்சனக்கிணறு,

சுற்றுப் பிரகாரக் கோயில்கள், சுற்றுமதில், தீர்த் தக் குளம், திருநந்தவனம் முதலிய எல்லாம் குறை வின்றிச் சமைத்துக்கொண்டார். இவ்வாறு நெடு நாள் முயன்று நிமலனார் ஆலயப்பணியை நிறை வாக்கினார்.

தம்பிரானை அக்கோயிலிற் தாபிப்பதற்குத் தக்க நாளும் பொழுதும் சோதிட விதிப்படி துணிந்துகொண்டார்.

அன்பர் திருப்பணி இவ்வாருக இருக்கும் பொழுது தொண்டை நாட்டின் தலைநகராகிய காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சிபுரியும் காடவர் கோனுகைய பஸ்லவ வேந்தன், காஞ்சியிலே கச்சியேகம்பம் என்னும் திருக்கோயிலைச் சீர்பெற அமைத்தான். அக்கோயிலிலே எழுந்தருளும் ஏகாம்பரநாதப் பெரு மானுக்கு நித்திய நெமித்திகங்கள் நியமந் தவரூது நிகழ நிபந்தநங்களும் பல அமைத்தான். பின் நாதனார் திருவுருவைக் கோயிலில் நாட்டுதற்கு நாளும் குறித்து அதற்குரிய ஆயத்தங்களையும் செய்ய ஆரம்பித்தான். அரசன் குறித்திருந்த அந்நாளுக்கு முன்னளிரவிலே அரசன் கனவிலே இறைவன் தோன்றி, “அரசனே! திருநின்ற ஊரிலே, நம் நேசனுகைய பூசலான் அமைத்த ஆலயத்தில் நாளைத் தினம் நாம் எழுந்தருள இருக்கின்றோம். ஆதலால் நின் கோயிலில் நம்மைப் பிரதிட்டை செய்தலைப் பின் னோர் நாளில் வைத்துக்கொள்க” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கனவு கண்ட காடவன் வியப்புடன் விழித் தெழுந்து அவ்வன்பரைக் கண்டு அவரடிதொழு நினைத்தான். பின் திருநின்ற ஊருக்குச் சென்று அங்குள்ளாரிடம், ‘பூசலார் கட்டிய கோயில் எங்குள்ளது?’ என வினவினான். அப்படியாக அவர் ஆலயம் எதுவும் இங்கு அமைக்கவில்லையே என்றனர். அரசன் ‘‘பூசலார் என்பவர் யார்; அவர் எங்குள்ளார்?’’ என வினவ; பூசலாரை அழைத்து வருகிறோமென்று கூறி புறப்பட்டனர். அரசன் அவர்களைத் தடுத்துத் தானே அவ்வடியவர் இருக்குமிடந்தேடிப் போய், அவரைக் கண்டு வணங்கி, ‘‘அந்தணரே! தாம் கட்டிய ஆலயம் எங்குள்ளது? அத்திருக்கோயிற் பிரதிட்டை நாள் இன்று என்பதை இறைவனருளால் அறியப் பெற்றேன். அடிகளை வணங்க ஆவலோடு வந்துள்ளேன் என்று கூறி மன்னன் உரை கேட்டுப் பூசலார் மருண்டார்.

அரசனைப்பார்த்து ‘‘இறைவர் என் பணியை இனிதேற்று இங்ஙனம் உமக்கு அருள் செய்தாராயின், யான் பிறவிப்பயனை அடைந்தவனுள்ளேன். என்னிடம் இம்மியும் பொருளில்லாமையால், என் மனத்திலே கோயில் ஒன்றை அமைத்தேன். அக்கோயிலில் இன்று இறைவனை இருத்தவும் எண்ணினேன்’’ என்று தம் செயலை விளக்கிக் கூறினார்.

அதுகேட்ட அரசன் அதிசயமடைந்து, அன்பார் செயலையும் அவர் பெருமையையும் போற்றி,

அவரை நிலமுற வீழ்ந்து வணங்கி விடை பெற ருத் தன் நகருக்கு மீண்டான்.

பூசலாரும் புந்தியில் அமைந்த கோயிலில், உரிய பொழுதில், சிவலிங்கத் திருவுருவைத் தாபித்து, அப்பாலும் செய்யவேண்டிய நித்திய நெமித்தியங்களையும் தம் மனதினால் நெடு நாள் செய்திருந்து இறுதியில் இறைவர் திருவடிக்கீழ் இருக்கும் பேறெய்தினார்.

அரும்பொருட் செலவில் ஆற்றும் பணியிலும் பார்க்க அன்புடன் ஒருமித்த மனத்துடன் ஆற்றும் அற்ப பணியே இறைவர்க்கிணியது. என்ற உண்மையை இதனால் நாமறியலாம். அத்துடன் தூய மனத்தினால் செய்யப்படும் பூசை மற்றைய பூசை களிலும் சிறந்தது என்பதும் இதனாலறியக் கூடகிறது.

பாடம்: 12

பட்டினதார்

முன்னை நாளிலே தமிழ் நாட்டிலே பட்டினம் என்ற பெயர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே குறிக்கும். அங்கு வாழ்ந்த வணிகர் குலத்தவரான சிவநேசர் என்பவருக்கும் ஞானகளை அம்மையாருக்கும் குமாரராக அவதரித்தார் பட்டினத்துப் பிள்ளையார். இவருக்கு பெற்றேர் இட்ட பெயர் திருவெண்காடர் என்பது. இவர் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும்

சிவபத்தியிலும் நிரம்பியவராயிருந்தவர். உரிய காலத்தில் சிவகலை என்பவரை மணந்து இல்லறம் நடத்தினார். நெடுங்காலமாகப் புத்திரப் பேறின்றி வருந்தியிருக்கும் இவரிடம் சிவபெருமானே சிறு குழந்தையாக வந்து வளர்ந்து வந்தார். அப்பிள்ளைக்கு மருதவானர் என நாமஞ் சூட்டினார். அப்பிள்ளை வளர்ந்து குலத்தொழிலாகிய வியா பாரஞ் செய்யும்படி மரக்கலத்திலே பண்டங் களை ஏற்றி வேறு நாடுகளுக்குப் போய்ப் பெரும் பொருளீட்டிக் கொண்டு மீண்டும் வந்தார். வந்து தம்மை வளர்த்த தாயாரிடம் ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்து அதைத் தந்தையாரிடம் கொடுக்கும் படி கூறிவிட்டு மறைந்து போய் விட்டார். தந்தையாராகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பெட்டியைப் பெற்றுத் திறந்து பார்த்த பொழுது அதனுள் ஓர் ஒலைச் சுருள் இருக்கக்கண்டு, அதை எடுத்து வாசித் துப் பார்த்தார். அதிலே “காதற்ற ஊசியும் வாராது கானுன் கடைவழிக்கே” என்ற வாசகம் இருந்தது.

இதை வாசித்து உடனேயே பட்டினத்தாருக்கு உண்மை ஞானம் உதித்தது. உலகப் பற்றுக்களை மறந்தார். முழுத் துறவியாய் மனையைவிட்டு வெளியேறினார். பல தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பல பாடல்கள் பாடினார். இறுதியாகத் திருவொற்றியூர்க் கடற்கரையிலே தங்கி யோக சமாதி நிலையிலிருந்து சிவ பதமடைந்தார். இவரைக் குருவாகக் கொண்டு வழி பட்டு ஒழுகிய மாணவருள்ளே பத்திரகியாரும் சேந்தனரும் சிறந்தவராவர்.

இவர் பாடிய பாடல்கள் பதினேராந் திரு
முறையிலுள்ளன. கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்
கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்
மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திரு
வந்தாதி, திருவொற்றியூர், ஒருபா ஒருபங்கு
என ஐந்து பிரபந்த நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்ட
டுள்ளன. ஆனால் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்
கள் என்ற தனி நூலில் வேறு பல பாடல்களுக் சேர்ந்
திருக்கின்றன. அவை இவர் பாடிய பாடல்களா
கக் கொள்ள எவ்வகையிலும் பொருந்தா. பிற்
காலத்தில் பட்டினத்தார் என்ற பெயரோடு
வாழ்ந்த வேறொருவர் பாடல்களாகவே அவை கரு
தப்படுகின்றன. ஆயினும் அவருடைய பாடல்
களுஞ் சிறந்த பாடல்களாகவே விளங்குகின்றன.
அவை கோயிற்றிரு அகவல், திருவேகம்பமாலை,
அருட் புலம்பல், நெஞ்சொடு புலம்பல் முதலி
யனவாகும். பாடல்கள் இப்பதினேராம்
திருமுறையில் அடங்கியதல்ல. இவை சித்தர
ஞானக்கோவை என்னும் தொகை நூலில் தொகுக்
கப்பட்டவையாகும்.

பாடம்: 13

தண்டியடிகள் நாயனர்

இவர் சோழ நாட்டிலே, திருவாரூரிலே பிறந்தார். இவர் பிறவிக்குருடர். எனினும் சிவபத்தி மிக்கவர். நாள்தோறுங் கோவில் வழிபாடு செய்வார். திருவைந்தெழுத்தை இடைவிடாது ஒதுவார்.

திருவாரூர்க் கோவிலுக்கு மேற்புறத்திலே கமலாலயம் என்னுங் திருக்குளம் உண்டு. இதன் பக்கங்களிற் சமனர் இருப்பிடங்கள் இருந்தமையாற் குளம் கவனிப்பார் இன்றித் தூர்ந்து வந்தது. இதனைத் தண்டியடிகள் திருத்தியமைக்க விரும்பினார்.

இவர் குருடர் ஆதலின்: குளத்தின் நடுவிலும் கரையிலுந் தடிகளை நட்டு, அவற்றைக் கயிற்றுலே தொடுத்து, அதனைத் துணையாகப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்து மண்ணை அகற்றுங் தொண்டை நாள் தோறுஞ் செய்து வந்தார்.

சமனர்கள் அவரைப் பலவாறு இழித் துரைத்து அத்தொண்டைச் செய்ய முடியாதபடி இடையூறு பல செய்தனர். இவற்றால் துன்புற்ற நாயனர், கோவிலுக்குச் சென்று சிவபிரானிடம் முறையிட்டார். சிவபிரானது அருளால் அடுத்த நாள் சோழ மன்னன் அங்கே சென்று நடந்தவைகளைக் கேட்டறிந்தான்.

நாயனர் சமணர்க்குச் சொல்லிய சபதத்தை மன்னன் முன்னிலையில் நிறைவேற்றுவதற்காகத் திருவைந்தெழுத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு குளத் தில் மூழ்கி எழுந்தார். அவர் கண்கள் பார்வை பெற்றன. அதே நேரத்திற் சமணர் கண் பார்வையை இழுந்தனர். சமணர் தம் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினர்.

சோழ மன்னன் சமனரது இருப்பிடங்களை அகற்றிக் குளத்தைத் திருத்திக் கட்டினன். நாயனர் சிவதொண்டுகளையும் வழி பாடுகளையுந் தொடர்ந்து செய்து சிவனடி அடைந்தார்.

இவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். சரியை வழிபாட்டைக் கைக்கொண்டு வீடுபேறு பெற்றவராவர்.

பாடம்: 14

காரைக்காலம்மையார்

இவர் காரைக்கால் என்னும் ஊரிலே, வணிகர் குலத்திலே, தனத்தன் என்பவருக்கு மகளாகப் பிறந்தார். அப்போது இவருக்குப் புனிதவதியார் என்று பெயர். இவர் தக்க வயதடைந்த தும், இவரது தந்தை இவரை நாகபட்டினத்திலே வணிகர் குலத்திலே இருந்த பரமதத்தன் என்பவருக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தார்.

இவரது இல்வாழ்க்கை இனிதாக நடந்து வந்தது. இவர் மிக்க சிவபத்தி உள்ளவர். இதனால் சிவனடியார்களை நன்கு உபசரித்து வந்தார். ஒரு நாள் பரமதத்தன் இரு மாங்கனிகளை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தான். இதன் பின் ஒரு சிவனடியார் அங்கு சென்றார். அம்மையார் அக்கனிகளுள் ஒன்றை அவருக்குக் கொடுத்து உபசரித்தார்.

பரமதத்தன் வீட்டுக்கு வந்தான். அவனுக்கு அம்மையார் ஒரு மாங்கனியைக் கொடுத்தார். அது மிகவும் சுவையாக இருந்ததால் அடுத்த மாங்கனியையும் உண்பதற்குப் பரமதத்தன் விரும்பினான். அம்மையார் செய்வதற்காது வீட்டினுட் சென்று இறைவனை வேண்டினார். இறைவனது அருளால் ஒரு மாங்கனி கிடைத்தது. அதைக் கணவனிடம் கொடுத்தார்.

அக்கனி முன்னைய மாங்கனியிலுஞ் சுவை உடையதாய் இருந்தது. இதனைப் பரமதத்தன் அம்மையாருக்குக் கூறினான். அம்மையார் நடந்த வைகளைக் கூறினார். அவை உண்மையாயின் இன்னெரு மாங்கனி இறைவனிடம் பெற்றுத் தரும்படி பரமதத்தன் கூறினான். அப்படியே இன்னெரு மாங்கனியை அவர் பெற்றுக்கொடுத்தார்.

இதனால் பரமதத்தன் அவரைத் தெய்வமாக என்னி, மதுரைக்குச் சென்று வேಗெருரு பெண்ணை மனங்கெய்து வாழ்ந்தான். அவனுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு அம்மையாரின் பெய

ரையே இட்டான். அம்மையார் அவனிடம் சென்ற போது அவரைத் தெய்வமாக மதித்துத் தன் குடும்பத்துடன் வணங்கினான்.

அதன்பின் அம்மையார் துறவியாகித் திருக்கைலைக்குச் சென்றார். இறைவன் “அம்மையே” என அழைத்துப் பிறவாது தம் திருவடிக்கீழ் இருக்கும் வரத்தைக் கொடுத்தார். பின் திருவாலங்காட்டிலே தொண்டுகள் செய்து வாழ்ந்து சிவபிரான் திருவடியை அடைந்தார். இவர் அருளிய நூல்கள் அற்புதத்திருவந்தாதி, திருவிரட்டைமணிமாலை, முத்த திருப்பதிகம், திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகம் என்பவையாகும்.

இவர் காரைக்காலிலே பிறந்து வளர்ந்ததாற் ‘காரைக்கால் அம்மையார்’ எனப்பெயர் பெற்றார். இவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். பல நூல்களைப் பாடியுள்ளார். சிவனடியாரை வழி பட்டுச் சிவனடி சேர்ந்தவர்களுள் இவரும் ஒருவராவர்.

பாடம்: 15

குமரகுருபர சுவாமிகள்

த்தாமிரபரணி என்னும் நதியின் வடகரையில் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் ஒரு திருப்பதி உண்டு. அங்கே சைவ வேளாள குலத்தில், தமிழ்ப் புலமையும் முருகக் கடவுளிடத்திலே பத்தியும் உள்ள சண்முக சிகாமணிக் கவிராயர் என்பவர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது மனைவியார் பெயர்

சிவகாம சுந்தரி அம்மையார். அவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை உதித்தது. அதற்குக் குமரகுருபரன் என்னும் பெயரிட்டு வளர்த்து வருவாராயினர்.

குமர குருபரர் ஐந்து ஆண்டுவரை பேச்சின்றி ஊமைபோல இருந்தமையால், பெற்றேர் வருந் தினர். அவரைத் திருச்செந்தூர் என்னும் திருத்தலத்துக்கு எடுத்துச் சென்று, செந்திலாண்டவன் சந்நிதியிலே வளர்த்தி விட்டுப் பிரார்த்தித்தனர் முருகக் கடவுளின் திருவருளால் குமரகுருபரர் பேசும் ஆற்றல் பெற்றுக் கல்வியிலும் வஸ்லவரா னர். அவர் தமக்கு அருள் செய்த செந்திற் பெரு மானின் கருணையை வியந்து ‘கந்தர் கலி வெண்பா’ என்ற பிரபந்தத்தைப் பாடியருளினார். தம் ஊரில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ கைலாசநாதர் மீதும் ‘கைலைக் கலம்பகம்’ என்னும் ஒரு பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார்.

முருகனருளால் இலக்கண இலக்கியங்களையும் ஞானசாத்திரங்களையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த குமர குருபரர், பல திருத்தலங்களுக்குஞ் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

ஓரு முறை, மதுரையிலே மீனாட்சியம்மையா ரைத் தரிசனஞ் செய்து வணங்கிக்கொண்டு, சில காலம் அங்கே தங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் மீனாட்சியம்மையார்மீது, “மீனாட்சியம்மை பிள் ளாத்தமிழ்” என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடியருளி னர். அதனைத் திருமலை நாயக்கர் என்னும் அரசர்

முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார். அரங்கேற்றிரும் பொழுது, மீனட்சியமையார் குழந்தை யுருவாய் எழுந்தருளி வந்து, அந்தப் பிரபந்தத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து தம் கழுத்திலிருந்த முத்து மாலையை எடுத்து அவருக்கு அணிந்து விட்டு மறைந்தருளி னார்.

குமரகுருபரர் இவ்வாறே பல தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து பிரபந்தங்கள் பாடிக்கொண்டு சிதம்பரத்தை அடைந்தார். அங்கே, நடராசப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு சில காலம் தங்கினார். பின்னர் தருமபுர ஆதீனத்திலே குருமூர்த்தியாய் விளங்கிய மாசிலாமணித் தேசிகர் பால் அடைந்து ஞானேபதேசம் பெற்றுத் துறவு பூண்டார். அது முதல், இவர் ‘குமரகுருபர முனிவர்’ என்றும் ‘குமரகுருபர சவாமிகள்’ என்றும் வழங்கப் பெறுவாராயினர்.

அதன்பின், குமரகுருபர சவாமிகள் காசிக்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் நாளில் தம் கல்வியறிவினு லும், தவப்பண்பினுலும் ‘டில்லி’யில் இருந்து அரசாண்ட ‘பாதுஷா’வின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தார். அப் பாதுஷாவின் தாய் மொழியான ஹிந்துஸ்தானியை அறிந்து, அவருடன் பேசிப்பழகவேண்டும் என்னும் விருப்பம் சவாமிகளுக்கு உண்டாயிற்று. அதனால், அம்மொழி அறிவைத் தமக்கு அருளும் படி கலைமகளாகிய சரசுவதி தேவியைத் துதித்து ‘சகலகலா வஸ்லிமாலை’ என்னும் பிரபந்தத்தைப்

பாடியருளினார். சரசுவதி தேவியின் அருளால் அவர் அம்மொழியிலே சிறந்த அறிவு உடையவரானார்.

சுவாமிகள் பாதுஷாவின் உதவி பெற்றுக் காசி யிலே ஒரு மடம் அமைப்பித்து அங்கே தங்கியிருந்தார். அந்நாளில் அங்கே மறைபட்டிருந்த ஸ்ரீ விசுவலிங்கப் பெருமானை வெளிப்படுத்திக் கோயில் அமைத்து நித்திய நெயித்திய பூசைகள் நடக்கும்படி செய்தார். மதுரைக் கலம்பகம், காசிக் கலம்பகம், சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, நீதிநெறி விளக்ககம், மதுரை மீனுட்சியம்மை குறம் முதலான பல பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்தார். அங்கே, சிவ யோகஞ் செய்திருந்து ஒரு வைகாசி மாசம் தேய் பிறை முன்றும் நாளில் இறைவன் திடிவடி நீழல் அடைந்தார்.

பாடம்: 16

கண்ணப்ப நாயனார்

பெரிய புராணத்திற் கூறப்படும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் கண்ணப்பரும் ஒருவர். இவர் அன்பே உருவானவர். ‘‘கண்ணப்பன் ஓப்ப தோர் அன்பின்மை கண்டபின்’’ எனத் தம்மி னும் உயர்வாக இந்நாயனரை மணிவாசகர் குறிப் பிடுகின்றார். இதனால் கண்ணப்பர் மணிவாசகருக் குக் காலத்தால் முந்தியவர் என்பது தெளிவு.

கண்ணப்பர் பொத்தப்பி நாட்டிலே, உடுப்பூர் என்னும் ஊரிலே பிறந்தார். வேடர் குலத்தலை வளை நாகனும் தத்தையும் இவர் பெற்றேர். இவர் பிறந்தபோது திண்மையாக இருந்தமையால் “திண்ணன் என்” இவருக்குப் பெற்றேர் பெயரிட்டனர்.

தக்க பராயம் அடைந்ததும், குல முறைப்படி இவருக்கு வில்வித்தை கற்பிக்கப்பட்டது. பழம் பிறப்பிலே பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவனுகிய அரச்சனையிருந்து பாரதப் போர் முடிக்கப் பயின் றிருந்த வில்வித்தை எல்லாம், இப்பிறப்பிலே வில் வீரராக விளங்கத் திண்ணனாருக்கு உதவியது. திண்ணனர் சில நாளிலே சிறந்த வில் வீரராகத் தேர்ச்சி பெற்றார்.

இவருக்குப் பதினாறு வயது நிரம்பியது. வேடர் மரபுப்படி இவரை வேட்டைக்கு அனுப்ப வேண்டி இருந்தது. முதல் வேட்டைக்கு அனுப்ப இருப்பதனால், விழா எடுத்து, மங்கள ஒலி பெருக்கி. வாழ்த்துக் கூறி, இளைபிரியா நன்பர்களான நாணன், காடன் என்போருடன் மற்றும் குறவர் குழாமும் சேர வேட்டைக்கு அனுப்பினர். முதல் வேட்டையிலேயே கூடச்சென்றேர் வியந்து பாராட்டும் வகையில் திண்ணனார் வேட்டையாடினார். நாள் முழுதும் வேட்டையாடியதனால், களையும் தாகமும் அதிகரித்துவிடவே, இளைப்பாறுவதற்காக அருகிலுள்ள ஆற்றங்கரை ஒன்றை நாடி அடைந்தனர். அங்கு இவர் இளைப்பாற,

ரனையோர் அன்று வேட்டையாடிய பன்றி ஒன்றை
உணவுக்காகப் பதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நேரம் திண்ணனூர் தன் நண்பனைப் பார்த்து “நானே! இந்த ஆற்றின் பெயர் யாது? அதோ தெரியும் குன்றின் பெயர் என்ன?” என வினவினார். நான்னும், “இந்த ஆற்றின் பெயர் பொன்முகலி குன்றின் பெயர் திருக்காளத்தி மலை, அங்கே குடுமித்தேவர் இருக்கின்றார், போன்ற கும்பிடலாம்” என்றார். இவற்றைக் கேட்ட திண்ணனூர் அங்கு செல்ல ஆசை கொண்டார். நான்னையும் அழைத்துக்கொண்டு குடுமித்தேவரைக் காண விரைந்தார். மலையில் ஒவ்வொர் அடி ஏறும்போதெல்லாம், உலகப் பற்றுக்களில் ஒவ்வொன்று அவரை விட்டு நீங்கியது போல் இருந்ததாம். மேலே ஏற ஏற மேலோங்கி வளர்ந்த அன்பே உருவாக மாறினார்.

இங்குனம் மலை உச்சி ஏறிய திண்ணனூர், அங்கே சிவலிங்கத்தைக் கண்டார். சிவலிங்கத்தைக் கண்டவுடன், உலகத்தொடர்பை மறந்து, சிவபெருமானிடங் கொண்ட பேரன்பின் வடிவமே ஆகினார். அப்போது அன்பர் அடைந்த ஆனந்த பரவச நிலை சொல்லத்தக்கதன்று

“பெருமானே! கொடிய விலங்குகள் வாழும் இக்குன்றிலே, குறவர் போலத் தனித்திருக்கின்றீரே, உமக்கு உணவு தருவார் யார்? இப்பொழுதே பசியாற உணவு கொண்டு வருகிறேன்” எனக் கூறிப் புறப்பட்டவர், இறைவனை விட்டுப்

பிரிய மனம் விருப்பாதவராக மனம் நொந்து ஊஞ்சல் போல் போவதும், வருவதுமாக அலைந் தார். பின் ஒருவாறு உள்ளங் தேறி உணவு கொண்டுவர மலையின்றும் இறங்கி வந்தார்.

உணவுக்கெனக் காடனல் பாகமாக வெட்டி வைத்திருந்த பன்றி இறைச்சியை அம்பிலே கோத்து, தீயிலே காச்சி, வாயிலிட்டுப் பதமுஞ் சுவையும் பார்த்தார். சுவையுடைய வெந்த இறைச்சித் துண்டுகளைத் தேக்கிலைக் கல்லையில் உழிழ்ந்து இறைவனுக்கு உணவாக எடுத்துக் கொண்டு, சில மலர்களையும் கொய்து தனது தலையிலே செருகிக்கொண்டு, விஸ்லையும் ஒரு கையில் எடுத்துக்கொண்டு, பொன்முகலி ஆற்று நீரையும் வாயிலே முகர்ந்துகொண்டு, விரைந்து காளத்தியப் பரிடம் வந்தார். வந்தவர், காளத்தியப்பருக்கு அர்ச்சகரால் சூட்டப்பட்டிருந்த மலர்களைத் தன் செருப்புக்களால் அகற்றினார். வாயில் முகர்ந்து கொண்டுவந்த நீரை உழிழ்து மஞ்சனமாட்டினார். தலையைத் தாழ்த்தி அங்கே செருகியிருந்த மலர் களை இறைவன் மீது சூட்டினார். கல்லையோடு இறைச்சியைத் திருமுன்பு நிவேதித்து “சுவாமி! பசி தணிக்க நல்ல சுவையோடு வெந்த இறைச்சி கொண்டுவந்தேன். உண்ணும்” என்று இரந்தார். பெருமானும் உண்டருளினார். அன்பரும் அகமகிழ்ந்தார்.

இவ்வாறு காளத்தியப்பரைக் கண்டதிலிருந்து ஊன், உறக்கம் முதலியன இன்றிய தன்னையே ஒன்றும் அறியாதவராய் ஐந்து நாட்களைக் கழித் தார்.

இரவிலே காட்டில் வாழும் கொடிய மிருகங்களினுலே பெருமானுக்குத் தீங்கு ஏதேனும் வந்து விடுமோ என எண்ணிய அவர், கையில் வில்பிடித்தபடி இரவு முழுவதும் கணவிழித்துக் கொண்டு அரனர் அடியில் காவல் காத்து நின்றார்.

திண்ணனர் செயல் இவ்வாறிருக்கும்போது, காளத்தியப்பரைத் தினந் தோறும் பூசிக்கும் கிரமமுடைய சிவகோசரியார் என்னும் அந்தணர் காலையில் அங்கு வரும்போது இறைச்சியும் எலும்பும் இருப்பதைக் கண்டார். ஐயையேயா! இப்படியான அநாசாரத்தை யார் செய்வர்! “பொல்லா வேடர் தான் சிவபெருமான் திரு முன்னே ஊனை வைத்திருக்க வேண்டும்” என எண்ணி மனம் நோவர். பின்னர் சிதறியிருக்கும் இறைச்சி எலும்புகளைத் திருவலகால் அப்புறப்படுத்தி, நீரால் கழுவிப் பிராயச்சித்தம் செய்து, பூசித்துத் தமது இருப்பிடம் சேர்வார்.

இவ்விருவர் செயல்களும் ஒருவரை ஒருவர் கானு நிலையில் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கையில், ஐந்தாம் நாள் இரவிலே காளத்தியப்பர் சிவகோசரியார் கணவிலே தோன்றி “அன்பனே! நமது சந்திதியில் யாரோ வேடர் அனுசிதஞ்ச செய்வதாக எண்ணிவருவதை மறந்துவிடு. இதைச் செய்பவன் அன்பே உருவமானவன். அவனது செருப்பணிந்த பாதம் நப் திருமேனியிற் படும்போது நம் குழந்தையாகிய குமரனின் பாதங்கள் பட்டதுபோல் இன்பழுன்டாகின்றது. அவ

நது உள்ளத்திலே பெருகிவரும் அன்பையே உமிழ்வதுபோல், வாயினால் முகந்துக்கொண்டு உமிழும் மஞ்சன நீர் கங்கை நீரிலும் புனிதமா னது. அவன் தனது பழகிய நாவினாலே சுவை பார்த்துத் தரும் ஊனமுதம், வேள்வியில் ஊட்டும் அவியுணவிலும் இனியது. அவன் அன்பிலே தோய்ந்து வெளிவருஞ் சொற்கள் வேத மந்தி ரங்களிலும் பார்க்கச் செவிக்கு இன்பந் தரு கின்றன. அவன் தன் தலையில் செருகிக்கொண்டு வந்து சாத்தும் மலர்கள், கற்பக மலர்களிலும் சிறந்தனவாகும். அவன் அன்பின் ஆழம் அள விடமுடியாது. நாளைக்கு நீ நம்மைப் பூசித்தபின், நம் பின்னே ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்து பார்ப் பாயானால், அவன் நம்மிடம் வைத்த அன்பைக் கண்டுகொள்வாய்' என்று அருக்கிரகித்து மறைந் தார். சிவகோசரியாரும் அதிசயத்தோடு விழித் தெழுந்து கனவிலே தமக்கு இறைவனைர் சூறி யதை நினைத்து அவ்வன்பரை வியந்தார். சூரி யோதயமானவுடனே வழக்கம்போலச் சென்று காளத்தியப்பரைப் பூசித்தபின், பிறர் கண்கா ணதை ஓரிடத்தில் மறைந்துகொண்டு அன்பர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

திண்ணனூர் அன்பைச் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டத் திருவளங்கொண்டார் சிவபெருமான். ஆரூம் நாள் காலையிலே வழக்கம்போல ஊனைத் தேக்கிலையிலும், பொன்முகவியாற்று நீரை வாயி லும், மலரைச் சிகையிலும் கொண்டு விமல னுக்கு நிவேதிக்க விரைவாக வந்தார் திண்ண

னார். இவர் வரும்போது காளத்தியப்பரின் கண்ணில் இரத்தம் வடியக்கண்டார். ஓவென்றமுது மூர்ச்சையாகிவிட்டார். பின்னர் மயக்கந்தெளிந்து இத்தீங்கு செய்தவர் யாராக இருக்கலாமெனப் பிடித்துக் கொல்வதற்கு அங்குமிங்குமாக ஓடி னார். ஒருவரும் அகப்படவில்லை. திரும்பிவந்து பச் சிலைகளைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து, சாறு பிழிந்து, இறைவனது கண்ணிலே விட்டார். வடியும் இரத்தம் நிற்கவில்லை. இனிச் செய்வது என்ன என என்னை “ஊனுக்கு ஊனுடல் வேண்டும்” என்பது நினைவிற்கு வந்தவுடனே, அம்பு கொண்டு தம் கண்ணை இடந்து பெருமான் கண்ணில் அப்பினார். இரத்தம் நின்றது. திண்ணனார் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஆனந்த நிலையில் நின்ற திண்ணனாரை இன் னும் சோதிக்க இறைவன் திருவுளங் கொண்டார். தனது இடது கண்ணிலும் இரத்தம் பெருகும்படி செய்தார். இதனைக் கண்ட திண்ணனார் திகைத்தார். ஆயினும் கவலைப்படவில்லை. தனது மற்றக் கண்ணை அப்பி அதனையும் நிற்பாட்டலா மெனக் கருதினார். ஆனால் “தன் கண்ணை எடுத்த பின், கண் வைக்கவேண்டிய இடத்தைக் காண முடியாதே” என நினைந்து, இறைவனாரது இடக் கண்ணிலே தனது செருப்பணிந்திருந்த காலை ஊன்றி அடையாளமாக வைத்துக்கொண்டு தம் மற்றக் கண்ணைத் தோண்டத் தொடங்கினார்.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இறைவனார்க்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. கருணையே உருவான காளத்தியப்பர், திண்ணனார்க்கு அருளத் திருவுளங் கொண்டார்.

உடனே சிவலிங்கத்திலிருந்து ஒரு திருக்கரம் எழுந்து சென்று. கண் தோண்டும் கரத்தைத் தடுத்துப் பிடித்தது. அதே சமயத்தில் சிவனுர் திருவாக்கு “நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என் அன்புடைத் தோன்றல்! நில்லு கண்ணப்ப” என மூன்று முறை எழுந்தொலித்தது. இந்நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் சிவகோசரியார் மறைவிடத்திலிருந்து கண்டார். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். சிவபெருமான் “கண்ணப்ப நீ எப்போதும் என் வலப்பாகத் தில் என் காவலனாகவே நிற்கக் கடவாய்” என நிறுத்தி, நித்தியானந்த வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பின், சிவலிங்கத்திடமே ஒடுங்கி அருளினார்.

கண்ணப்பநாயனூர் ஆறே நாளில் செயற் கருஞ் செயல் செய்து சிவனடி சேர்ந்த தொண்டராவர்

கண்ணப்ப நாயனூர் பேரன்பைக் காளத்தி புராணமும் பெரியபுராணமும் கூறும் “திருக் கண்ணப்பர் தேவர் மறம், என்ற பெயருடன் நக்கீரரும் கல்லாடரும்பாடியிருக்கின்றனர்.

திருக்காளத்தி கண்ணப்பர் வழிபட்ட மலை என்று கருதி, அம்மலைமீது மிதிக்கவும் அஞ்சித் தொலைவிலிருந்தே வழிபட்டுச் சென்றவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனூர்.

பாடம்: 17

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்

இவர் சோழநாட்டிலே, சீர்காழியிலே சிவப் பிராமணர், குலத்திலே, சிவபாதவிருதயருக்கும் பகவதியாருக்கும் மகனுகப் பிறந்தார். மூன்றாவது வயதிலே ஒரு நாள் தந்தையாருடன் கோயிலுக்குச் சென்றார். தந்தையார் இவரைக் குளக்கரையில் இருக்கச் செய்து குளத்திலே நீராடினார். குழந்தை தந்தையைக்காண்து அழுத்து. கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் உமாதேவியர்குடன் அவர் முன் தோன்றி, உமாதேவியாரது திருமூலைப்பாலை மகிழ்ச்சியோடு உண்ட குழந்தை அழுத விண்றி இருந்தது.

சிவபாதவிருதயர் நீராடிய பின் வந்தார். குழந்தையின் வாயிலே பால் வடிந்தது. பாலைக் கொடுத்தது யாரெனக் கேட்டார். குழந்தை ‘தோடுடைய செவியன்’ என்னும் முதலையடைய பதிகத்தைப் பாடியது. இச்செய்தி எங்கும் பரவியது. இது சிவபிரான் திருவருளே எனப்போற்றி னார். அன்று முதல் இவருக்குத் ‘திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்’ எனப் பெயர் உண்டாயிற்று.

இவர் பல இடங்களிலும் உள்ள கோயில் கருக்குச் சென்று வணங்குவதற்காகப் புறப்பட்டார். இவர் கோயில்களிலே இசையுடன் பாடும் பாடல்களைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்பவர்

யாழிலே வாசித்து வந்தார். திருஞானசம்பந்தரை அவரது தந்தையார் தோளிலே சுமந்து சென்றார். திருக்கோலக்கா, சிதம்பரம் ஆகிய தலங்களைத் தரி சித்து, 'மாறன் பாடி'யில் தங்கியிருந்த போது முத்துச் சிவிகை, முத்துப் பல்லக்கு, பொற்றுளம் என்பன சிவனருளால் இவருக்கு கிடைத்தன.

'திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தில்' தங்கியிருந்தபோது கொல்லிமழவன் மகளை வருத்திய முயலகன் என்னும் நோயை நீக்கினார். திருச்செங்குன்றாரில்' இருந்தபோது, அங்கு பரவியிருந்த குளிர் சுரத்தை இல்லாமற் செய்தார். 'திருவாவடுதூறை'யில் இருந்தபோது, தந்தையார் வேள்வி செய்வதற்காக இறைவனிடம் பொற்கீழி பெற்றுக் கொடுத்தார். திருச்சாத்தமங்கையிலே திருநீலநக்க நாயனாரதும், திருச்செங்காட்டங்குடியிலே சிறுத்தொண்ட நாயனுரதும் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தார்.

திருமருகலிலே தங்கியிருந்த போது பாம்பு திண்டி இறந்த வணிகனை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார். திருப்புகலூரிலே முருகநாயனாரது விருந்தின்ராகத் தங்கியிருந்தபோது திருநாவுக்கரசு நாயனார் இவருடன் வந்து சேர்ந்தார். இருவரும் திருவீழிமிழலை சென்று சிவபிரானிடம் படிக் காசு பெற்று, அங்கு நிலவிய பஞ்சத்தை நீக்கினார். திருமறைக்காட்டிற்குச் சென்று பூட்டியிருந்த கதவைத் திறக்கவும், மீண்டும் அடைக்கவும் செய்தனர்.

பாண்டியன் மனைவியது வேண்டுதலுக்காக மதுரைக்குச் சென்று, பாண்டியனது வெப்பு

நோயை நீக்கியும், சமண குருமாரை வாதத்தில் வென்றுஞ், சமண சமயத்தவனையிருந்த பாண்டியனைச் சௌவனைக்கினார். பாண்டி நாட்டிலே மீண்டும் சைவம் வளர்ந்தது. போதிமங்கை என்னும் இடத்திலே புத்த குருவை வாதத்திலே வென்று அங்குள்ள புத்த சமயத்தவர்களைச் சைவராக்கி னார். திருப்பூந்துருத்தியிலே திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு பின் சீர்காழிக்கு மீண்டார்.

அங்கிருந்து தொண்டை நாட்டுக்குச் சென்றார். திருவோத்துாரிலே அங்குளார் வேண்டுதலால் ஆண் பனைகளைப் பெண் பனைகளாகச் செய்தார். திருமயிலாப்பூரிலே சிவநேசர் என்பவரது இறந்து போன மகன் பூம்பாவையினது எலும்புகளையும், சாம்பரையும் வருவித்து மீண்டும் உயிர் பெற்றேழச் செய்தார்.

பதினாறுவது வயதிலே தந்தையார் விருப்பத் தினால் திருநல்லூரில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி மகளைத் திருமணம் செய்தார். திருமணம் நிறைவூறும் போது சோதி ஒன்று தோன்றியது. சிவபிரான் அருளியபடி திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனரும், அவர் திருமணத்திற்கு வந்தவர்களும் அச்சோதியுட் புகுந்து மறைந்தனர். இவரது மறு பெயர்கள் ஆனுடையபிள்ளையார், ஞானக்குழந்தை, முத்தமிழ் விரக்கர் முதலியன்.

சமய குரவர் நால்வருள் இவர் முதல்வராவார். இவர் பாடிய பாடல்கள் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம். திரு முறைகளாக உள்ளன. இவரது குருடுசை நாள் வைகாசி மூலம் ஆகும்.

பாடம்: 18

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

இவர் சோழநாட்டிலே, புகழ்னருக்கும் மாதினி யாருக்கும் மகனைப் பிறந்தார். இளமையிலே தாய் தந்தையர் இறந்தமையினாலே பாடலிபுரத்திலுள்ள சமணப் பள்ளியிலே கல்வி கற்கச் சென்று சமண ரானார். தமக்கையாரது வேண்டுதலினாலே இறைவன் இவருக்குச் சூலீநோயை உண்டாக்கி மீண்டும் இவரைச் சைவசமயத்திற் சேரச் செய்தார்.

மதம் மாறியதை விரும்பாத சமண அரசன், இவரைச் சுண்ணமேப்பு அறையில் அடைத்து வைத்தும், நஞ்சுகலந்த உணவைக் கொடுத்தும், கொல்லும் யானையை ஏவியும் இன்னல்களைச் செய்தான். இறைவனருளாலே பதிகங்கள் பாடி, இவ்வின்னல்களினால் இறவாது தப்பினார். கடைசியாக அரசன் இவரைக் கல்லூடன் கட்டிக் கடலில் இட்டான். கல்லானது தோணியாக உதவ சிவபிரானருளாலே பதிகம் பாடிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப் புலியூரிலே கரையேறினார். பின்னர் திருவதிகையிலே தமக்கையாருடன் இருந்தார். இவரது பெருமை எங்கும் பரவியது. சமண அரசன் இவரை வணங்கிச் சைவனானான்.

இவர் பல கோயில்களுக்குஞ் சென்றுப் புது திகங்கள் பாடியும், திருத்தொண்டுகள் செய்தும் வந்தார். இவரது பாடல்களின் காரணமாகத் ‘திருநாவுக்கரசர்’ என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. திருஞான

சம்பந்தரது பெருமையைக் கேள்வியற்றுச் சிதம் பரத்தை வணங்கிக் கொண்டு சீர்காழிக்குச் சென்றார். திருஞானசம்பந்தர் இவரை ‘அப்பரே’ என அழைத்து மகிழ்ந்தார். பின் சோழ நாட்டுத் தலங்களை வணங்கி வந்தார். திங்களூரிலே அப்புதியடிகள் என்பவர் தம்மிடத்தில் மிக்க அன்புடைய வராயிருத்தலைக் கேள்வியற்று, அங்கு சென்று அவர் விருந்தினராக இருந்தார். பாம்பு தீண்டி இறந்த அப்புதியடிகளது மகனை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார்.

திருப்புகலூரில் திருஞானசம்பந்தரைக் கண்டு அவருடன் திருவீழிமிழலை, திருமறைக்காடு ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்றார். திருவீழிமிழலையில் இறைவனிடம் படிக்காசு பெற்று, அங்கு நிலவிய பஞ்சத்தை நீக்கினார். திருமறைக்காட்டில் பூட்டப்பட்டிருந்த கதவைத் திறக்கப் பாடினார். திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டிற்குச் செல்ல இவர் வடக்கே உள்ள தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்றார். திருப்பைஞ்ஞீலியில் இவர் பசியினால் வருந்திய போது, இறைவன் அந்தனராக வந்து உணவும் நீரும் கொடுத்து மறைந்தார்.

பின்னர் காளத்தியை வணங்கிக் கொண்டு திருக்கைலையை நோக்கிச் சென்றார். வழியிலே பல இன்னல்கள் அடைந்தார். திருக்கைலைக் காட்சியைத் திருவையாற்றிலே காணலாம் என இறைவன் அருளிச் செய்தார். அதனால் திருவையாற்றிற்கு வந்து அங்கு திருக்கைலைக் காட்சியைக் கண்டு

மகிழ்ந்தார். திருப்பூந்துருத்தியில் திரு ஞானசம்பந்தரைக் கண்டு, அவர் தொண்டை நாடு நோக்கிச் செல்ல இவர் பாண்டிய நாட்டிற்குச் சென்றார்.

அங்குள்ள தலங்களைத் தரிசித்துத் திருப்புகலூருக்கு வந்து கோயிற் ரேண்டுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது கற்கள் பொன்னும் மனியும் ஆயின. எனினும் அவைகளைக் கற்களாகவே எண்ணினார், இவ்வாறு தொண்டு செய்தும் பாடியும் வாழ்ந்து எண்பத்தோராவது வயதில் சிவனடியை அடைந்தார். இவரது குருபூசை நாள் சித்திரைச் சதயம் ஆகும். இவர் பாடியவை நாலாம், ஐந்தாம், ஆறும் திருமுறைகள் ஆகும், இவர் பாடி தேவாரம் 312 பதிகங்கள் பாடற் றேகை 3066. இவரின் பிறபெயர்கள் வாகீஸ், தாண்டக வேந்தர், ஆனுடைய அரசு முதலியன்.

பாடம் 19

சந்தரமூர்த்தி நாயனர்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், திருநாவலூரில் ஆதி சைவப் பிராமண குலத்தவரான சடையனர் என்பவருக்கும், அவர் மனைவியார் இசௌரை அம்மையாருக்கும் புத்திரராய்த் தோன்றினார் நம்பியாருர். இவர் சிறுபிள்ளையாய்ச் சிறு தேர் உருட்டி விளையாடும்போது இவரைக்கண்டு ஆசை கொண்ட அந்நாட்டரசர் நரசிங்கமுனையர், பெற்றேரிடம் கேட்டு நம்பியாருரரைத் தாமே வாங்கிச் சென்று வளர்த்தார். ஆரூர், அந்தண

ருக்குரிய முறையில் அரசர் மனையில் வளர்ந்து கல்விகற்றுப் பதினாறு வயதுப் பருவமடைந்தார்.

தாய் தந்தையரும், அரசரும் அவருக்குத் திருமணஞ் செய்ய ஆயத்தம் செய்தனர். திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பெருமான் விருத்த வேதியர் வேடத்தோடு சென்று, மணமகனுக இருந்த நம்பியாரூர்ரோடு வழக்காடி, அவரை மணஞ்செய்ய விடாது தமக்கு அடியவராக்கிக்கொண்டு வன்தொண்டர் என்ற பெயரையும் தந்தார்.

பின் சுந்தரமூர்த்தி நாயனராகிய வன்தொண்டர் திருவாரூரை அடைந்து, இறைவனுரைத் தோழராகப்பெற்றுப் பரவையாரை மணந்தார் பல தலங்களுக்கும் யாத்திரைசெய்து பல அற்புதங்கள் செய்தார். திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை மணந்தார். பின் அவரை விட்டுத் திருவாரூர் வந்து பரவையாருடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

அக்காலத்தில் சேரநாட்டை ஆண்ட சேரமான்பெருமான் என்றும் அரசர், சுந்தரரின் பெருமைகளை அறிந்து அவரைக் கண்டு தொழுஎண்ணித் திருவாரூருக்கு வந்தார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனரும் அவரை வரவேற்று விருந்தளித்து உபசரித்தார். அன்றுமுதல் இருவரும் தோழராயினர், இதனால் சுந்தரர் சேரமான் தோழரென்றும், சிவபெருமானையும் தோழராகப் பெற்றதால் தம பிரான் தோழரென்றும் பெயர்கள் பெற்றார்.

சில நாளின் பின் தோழராகிய சேரமானின் வேண்டுகோளின்படி, சுந்தரர் அவர் நாட்டுக்குப் போய் கொடுங்கோளூர் என்ற தலைநகர அரண் மனையிலே அரசருக்கு விருந்தினராய் இருந்தார். அந்நாட்டுத் தலங்களுக்கு இருவரும் யாத்திரை செய்து சுவாமி தரிசனங்கு செய்தனர். ஒரு நாள் திருவாளர் தொழ ஆசைனமுதலும் சுந்தரர், தோழரிடம் விடைபெற்றுத் திருவாளருக்கு மீண்டார். ஆளுரில் பரவையாருடனமர்ந்து காலந்தோறும் தியாகராசப் பெருமானையும் வன்மீக நாதப் பெருமானையும் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்படி இருக்கும் நாளில் ஒரு நாள் சுந்தரர் தோழராகிய சேரமானை நினைந்து அவரைக் காணச் சேரநாட்டுக்குச் சென்றார்.

சுந்தரர் சோழநாட்டின் இராசதானியாகிய திருவாளரிலிருந்து புறப்பட்டு, மேற்கு நோக்கிச் சேரநாட்டுக்குச் சென்றார். இவ்விரு நாடுகளுக்கு மிடையே உள்ளது கொங்குநாடு. கொங்கு நாட்டுக்கூடாகச் செல்லும்போது திருப்புக்கொளியூர் அடைந்தார். அவ்வூர் வீதிவழியே செல்லும் சுந்தரர், வீதியின் எதிரெதிராக உள்ள இரு மனைகளில் ஒன்றில் மங்கல ஓசையும் மற்றொன்றில் அமங்கல மான அழுகை ஓசையும் எழுவதைக் கேட்டார். உடனே அயலில் நின்றவர்களிடம் “ஓரு வீதியில் எதிரெதிராக உள்ள இரு மனைகளில் எதிரெதிரான மங்கல ஒலியும், அமங்கல ஒலியும் உண்டா வதன் காரணம் என்ன? ” என்று வினவினார்.

அங்குள்ளோர் சுந்தரரை வணங்கி “சுவாமி! சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த இரண்டு மனைகளிலும் அவர்கள் ஜந்தான்டுப் பருவமுடைய சிறுவரினுவரும் அயலிலுள்ள மடுவில் நீராடச் சென்றனர். அவர்களுள் ஒருவனை முதலை விழுங்கி விட்டது. ஒருவன் பிழைத்து வந்தான். பிழைத்து வந்தவன் வளர்ந்து பருவமடைந்து இன்று பூணால் அணிகின்றன, அதுவே இந்த மனையில் மங்கல ஒலி எழுவதற்குக் காரணம். மற்ற அந்த மனையில் உள்ளவர்கள் முன்பு முதலை விழுங்கிய தம் மகனை நினைந்து இன்று அழுகிறார்கள். இதுவே, அதற்குக் காரணம்” என்றார்கள்.

அப்பொழுது மகனை இழந்த அந்தனாலும் மனைவியும் அங்கு வந்து சுந்தரரை வணங்கினர். சுந்தரர் அவர்களைப் பார்த்து “மகனை இழந்தவர்கள் நீவீர்தாமோ?” என்று வினவினார். அப்பொழுது அவர்கள் “சுவாமி! அது முன்னே நிகழ்ந்தது. நாம் நெடுநாளாகத் தங்களைத் தரிசித்து வணங்க வேண்டுமென்று அன்புகொண்டிருந்தோம். அன்பு பழுதாகாது வணங்கப்பெற்றோம்” என்று கூறி மகிழ்ச்சியோடு பன்முறை பணிந்தனர்.

இதனைக் கண்ணுற்ற வன்தொண்டர் “இவர்கள் இறைவனிடமும் அடியாரிடமும் கொண்ட பத்திக்கு அளவுண்டோ? என்னே! ஒரு அடியவரைத் தரிசிக்கப் பெற்றதும். தம் மகனை இழந்த துயரையும் மறந்துவிட்டனரே. இப்படிப்பட்ட மெய்யன்பர்களுக்குத் துன்பம் வரலாமா? இறை

வனருளால் இவர்கள் துயர் தீரப் பிள்ளையை மீட்டுக் கொடுப்பேன். பின்பே அவிநாசி என்னும் திருக்கோவிலிலுள்ள இறைவனை வணங்குவேன்’’ என்று உறுதிகொண்டார்.

பின் அவர்களைப் பார்த்து, ‘பிள்ளையை முதலை விழுங்கிய மடு எங்கே?’’ என வினாவி அவர்கள் காட்ட அம்மடுக் கரையை அடைந்தார். அங்கு நின்று அவ்வூரிலுள்ள அவிநாசிலிங்கப் பெருமான் மீது “முதலை பிள்ளையை மீட்டுத் தா அருளுக்” எனப் பதிகம் பாடியருளினார்.

அவர் பாடிய பதிகத்தின் நாலாம் பாடல் பாடப்பட்ட அளவில் வெறிதாய்க் கிடந்த குளம் நீர் நிரம்பியது. முதலை வந்தது. கழிந்துபோன ஆண்டுகளுக்குரிய வளர்ச்சியோடு இயமன் பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து முதலை வாயில் கொடுத்தான். முதலை பிள்ளையைக் கரையிலே கொண்டு வந்து விட்டது கண்ட அப்பொழுதே அந்தண னும் மஜைவியும் தம் அருமை மகனை அழைத்து வந்து தம்பிரான் தோழர் தாளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

பின் அனைவருடனும் சென்ற சுந்தரர் அவிநாசி எந்தை பெருமானைப் பணிந்து பதிகம் பாடினார். தாமே அப்பிள்ளைக்குப் பூனால் அணியும் சடங்கை யும் நிகழ்த்திவைத்தார்.

அதன்மேல் அங்கு நின்றும் போய்த் தோழ
ரோடு சில நாள் தங்கியிருந்த பின் தோழர் குதிரை
எறிவரத். தாம் வெள்ளை யானையில் ஏறிச் சென்று
கைலையை அடைந்தார்.

பாடம்: 20

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

இவர் பாண்டி நாட்டிலே திருவாதவுரிலே
அமாத்தியப் பிராமண குலத்திலே அவதரித்துக்
கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்திருந்தார். அத
ஞை அக்காலத்தில் பாண்டி நாட்டை ஆண்ட
அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு முதல் மந்திரியாகித்
'தென்னவன் பிரமராயன்' என்ற பட்டப் பெய
ரும் பெற்றார். திருவாதவுரில் அவதரித்ததாலே
திருவாதவுரர் என்ற பெயரும் உடையர். மந்திரி
யாராய் இருக்கும் போதே இவருக்கு, நிலையில்
லாத உகை இன்பங்களிலே வெறுப்பும், நிலையான
வீட்டின்பத்தைத் தருஞ் சிவதொண்டிலே விருப்பும்
வளர்ந்து வந்தன. அதனால் இவர், தமக்குச்
சிவஞானத்தைப் போதிக்கும் குரு ஒருவரை
அடைந்து உபதேசம் பெற விரும்பினார்.

இவ்வாறிருக்கும்போது ஒரு நாள், அரசன்
இவரிடம் திரவியங்களைக் கொடுத்து, சோழ நாட்
டிலேயே போய் வடநாட்டு வர்த்தகர்களிடம்
குதிரைகள் வாங்கி வரும்படி அனுப்பினான். இவரும்
பல்லக்கிலேறிப் பரிசனரோடு சென்று சோழ

நாட்டிலே திருப்பெருந்துறையை அடைந்து அங்கே ஒரு சோலையிலே குருந்தமர நீழலிலே சிவபெரு மானே குருவடிவாக வந்திருத்தலைக்கண்டு வணங்கி உபதேசம் பெற்றார். குதிரை வாங்கக் கொண்டு சென்ற திரவியத்தையும் அவரிடமே கொடுத்தார். அரசனது கடமையை மறந்தார். ஏவலர் மூலம் இவரது நிலையை அறிந்த அரசன் இவரை ஒரு கடிதம் எழுதித் தன்னிடம் வரச்செய்து விசாரித்தான். மந்திரியார், குதிரைகள் விலைக்கு வாங்கப் பட்டதாயும் குறித்த சில நாளின்பின் அவை வந்து சேரும் என்றும் தமக்குக் குரு கூறியபடியே கூறினார். குறித்த நாளில் குதிரைகள் வராமையால் அரசன் இவரைச் சிறைப்படுத்தினான். பின் இறைவரே குதிரை வர்த்தகராக நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிக் கொண்டுவந்து அரசனுக்குக் கொடுத்து அன்பரைச் சிறையிலிருந்தும் விடுவித்தார்,

அன்றிரவே குதிரைகள் நரிகளாக மாறி நகர மெங்கும் கூக்குரல் செய்து திரிந்தன. அரசன் இறைவனுரின் திருவிளையாடலை அறியாது மீண்டும் இவரைச் சிறைப்படுத்தினான். பெருமான் வைகையாறு பெருகி மதுரைமாநகரை ஆழிக்கும்படி செய்தார். அப்பொழுது அரசன் சிவபெருமானது திருவருளாலே உண்மையை உணர்ந்து மந்திரியைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தான். பின் மந்திரியாரே ஆற்றை வற்றச்செய்து அளியும் கட்டுவித்தார். தன் பங்கு அடைக்க ஆளில்லாமல் வருந்திய செம்மனச்செல்வி என்னும் பெண்ணுங்கு இறைவரே கூலியாளாகி கூவிக்குப் பிட்டு

வாங்கி உண்டு மன் சுமந்து, அடிபட்டு ஒரு திரு
விளையாடல் நிகழ்த்தினார்.

பின் இவர் அரசனிடம் விடைபெற்றுத் திருப்
பெருந்துறையை அடைந்து குருவிடம் உபதேசம்
பெற்றுச் சில நாளிருந்தபின், குருவாகிய சிவபெரு
மான் இவருக்குச் சில கடமைகளைச் செய்யுமாறு
கட்டளையிட்டபின் அங்கிருந்து திருக்கயிலைக்குச்
சென்றருளினார்.

மாணிக்கவாசகரும் குருவின் கட்டளைப்படி
சிலநாள் வரை திருப்பெருந்துறையில் இருந்து
சில திருவாசகங்களைப் பாடிய பின் அங்கிருந்து
புறப்பட்டுத் திருவண்ணமலை, திருக்கழுக்குன்றம்,
திருவுத்தரகோசமங்கை, முதலிய பல தலங்களுக்கும்
யாத்திரைசெய்து, திருவாசகங்கள் பாடியருளிக்
கொண்டு இறுதியில் சிதம்பரத்தை அடைந்தார்.
சில நாள் அங்கே தங்கியிருந்து புத்தர்களை வாதில்
வென்றார். பின் இறைவனுரே ஏடும் எழுத்தானியும்
கொண்டு திருவாசகம், திருக்கோவைப் பாடல்
களை எழுதும்படி பாடினார். பின் திருவாசக ஏட்டைப்
பெற்றுக்கொண்டு தில்லைவாழந்தனர்கள்
அதற்குப் பொருள் கூறுமாறு இவரிடம் கேட்ட
னார். பொன்னம்பலத்திலே போய்ப் பொருள் கூறு
வோம் என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு
போய்க் கூத்தாடும் பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டி
“இவரே இப்பாடலின் பொருள்” என்று கூறிக்
கொண்டு உள்ளே சென்று அப்பெருமானேடு
ஒன்றுகிவிடுவதாகிய முத்திநிலையை அடைந்தார்.
இவர் குருபூசை நாள் ஆனி மகம் ஆகும்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் தேவாரம்

தேவாரம் அருளிச் செய்தோர் மூவர் அவர்கள் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனர், திருநாவுக்கரசு நாயனர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்என்போராவர்.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனர் அருளிச் செய்த தேவாரம் முதலாம் இரண்டாம் முன்றாம் திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசு நாயனர் அருளிச் செய்த தேவாரம் நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாம் திருமுறைகளாகவும் சுந்தர மூர்த்தி நாயனர் அருளிச் செய்த தேவாரம் ஏழாந் திருமுறையாகவும் நாங்பியாண்டார் நம்பி அடிகளால் வகுக்கப்பட்டன இந்த ஏழு திருமுறைகளும் அடங்கன் முறை எனப்படும்.

பண்: காந்தார பஞ்சம்

திருமுறை: 3

துஞ்சலும் துஞ்சல் இலாத போழ்தினும்
செஞ்சகம் நெந்து நினையின் நாள்தொறும்
வஞ்சகம் அற்றடி வாழ்த்த வந்த கூற்று
ஆஞ்சல தெத்தன அஞ்செ முத்துமே..

துஞ்சல் - உறங்குதல்   நெஞ்சகம் - மனம்
நெந்து - கசிந்து நினையின் - நினையுங்கள் வஞ்சகம் அற்று - கரவு இல்லாமல், கூற்று - காலன் (-யமன்) அஞ்செமுத்து - திருவைந்தெழுத்து (-பஞ்சாட்சரம்).

பொருள் : மார்க்கண்டேயர் கரவு இல்லாமல் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்துத் திருவடியைப் போற்றிய பொழுது அவர்மேல் எதிர்த்துவந்த காலனும் அஞ்சம்படி உதைத்துக் காத்தவை திருவைந் தெழுத்துக்களே ஆதலால் உறங்குங் காலத்திலும் அஃது இல்லாத காலத்திலும் அத்திருவைந்தெழுத்துக்களை நாள்தோறும் மனங்கசிந்து நினையுங்கள்.

வரலாறு : திருஞான சும்பந்த மூர்த்திநாயனர் உபநயனப் பருவம் அடைந்த பொழுது, சிவபாத விருதயர் முதலானேர் அவருக்குப் பூனூற் சடங்கு செய்வித்தனர். அப்பொழுது நாயனர் அவர்களுக்கு வேதப் பொருளையும் திருவைந்தெழுத்தின் மகிமமையையும் தெரிவித்து இத்தேவாரத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

இத் தேவாரத்தையுடைய திருப்பதிகம் பஞ்சாட்சரத்தின் உண்மையையும் மகிமமையையும் கூறுவதால் பஞ்சாட்சரத்திருப்பதிகம் எனப்படும்.

பண் : பியந்தைக் காந்தாரம்   **திருமுறை :** 2

வேய்று தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன்
வியாழன் வெள்ளி

80 திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் தேவாரம்

சனி பாம்பி ரண்டும் உடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

வேய் உறு-முங்கில் போலும். தோளி-தோள் களையடைய உமா தேவியார். பங்கன்-பக்கத்தில் உடையவன். விடம்-நஞ்சு கண்டன் - கழுத்தை உடையவன். மாசறு - மாசு-அறு-குற்றம் அற்ற திங்கள் - சந்திரன், ஞாயிறு - சூரியன். பாம்பு இரண்டும் உடனே - இராகு கேது ஆகிய பாம்பு களுடன். ஆசு அறு நல்ல நல்ல - குற்றம் அற்றனவாய் மிக நல்லன.

பொருள்: முங்கில் போலும் தோள்களை உடைய உமாதேவியாரை இடப்பக்கத்திலே கொண்டருளியவரும் நஞ்சை உண்டு அடக்கிய நீல கண்டத்தை உடையவரும் மிக நல்ல வீஜையை வாசிப்பவருமாகிய சிவபெருமான், குற்றம் அற்ற சந்திரனையும் கங்கையையும் தமது திருமுடியிலே சூடி, அடியேனது, உள்ளத்திலே எழுந்தருளிய காரணத்தால் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, இராகு, கேது என்னும் ஒன்பது கிரகங்களும் எனக்கும் ஏனைய அடியார்களுக்கும் குற்றம் அற்றனவாய், மிக நன்மையே செய்வனவாகும்.

வரலாறு: திருஞான சம்பந்த மூர்த்திநாய ஞரும் திருநாவுக்கரசு நாயனரும் ஒருமுறை திரு மறைக் காட்டிலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு அங்கே தங்கியிருந்தார்கள். ஒரு நாள்,

பாண்டி நாட்டரசன் நின்ற சீர்நெமூறனின் பத் தினியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் முதன் மந்திரி குலச்சிறையாரும் தங்கள் நாட்டுச்சமய நிலைமையை விண்ணப்பிக்குமாறு அனுப்பி வைத்த அடியார் சிலர் அங்கு வந்தார்கள். அவர்கள் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரை வணங்கி, ‘ஐயனே எங்கள் நாட்டிலே சைவ சமயம் மறைந்து விட்டது; சமண சமயமே விளங்குகிறது; மன்னனும் சமண னனான்; மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் மனம் புழுங்கிச் சைவத்துக்கு உண்டான குறையை நினைந்து வருந்துகிறார்கள்; தேவரீர் அங்கு எழுந் தருளிச் சமணர்களை வென்று சைவத்தை நிலை நாட்டி, எங்களைக் காத்தருளஸ் வேண்டும். ‘என்று பணிவுடன் விண்ணப்பித்தார்கள். அதற்கு உடன் பட்ட நாயனர் மதுரைக்கு எழுந்தருளத் துணிந் தார்கள். அப்பொழுது திருநாவுக்கரசு நாயனர் தேவரீர் சிறுபிள்ளையாய் இருக்கின்றீர், அச்சமணர்களது வஞ்சளைக்கு ஓர் அளவில்லை. தேவரீருக்கு இப்போது கிரகங்களும் வலியில். ஆதலால் அங்குப் போதற்கு உடன்படுவது ஒண்ணானது.’’ என்று கூறிய ருளினர். அதற்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர், “சிவபெருமான் நாம்முடைய உள்ளத்திலே வீற்றிருப்பதனால் ஒரு தீங்கும் வராது” என்று, இறைவனைத் துதித்து இத்தேவாரத் திருப்பதி கத்தைப் பாடியருளினர்.

இத்தேவாரத் திருப்பதிகம், கிரகங்களினால் வருந் தீங்குகளை நீக்குவது ஆதலால் கோளறு திருப்பதிகம் என வழங்கும்.

82 திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்

பண் : கொல்லி

திருமுறை : 3

தலம் : திருவாலவாய் (மதுரை)

மானினேர்விழி மாதராய் வழு திக்குமாபெருந்

தேவிகேள்

பானல் வாயொரு பாலனீங்கிவ னென்றுநீ

பரிவெய்திடேல்

ஆனைமாமலை ஆதியாய இடங்களிற்பல அல்லல் சேர்
ஈனர்கட்கெளி யேனலேன்திரு வாலவாயரன் நிற்கவே.

மானின் நேர் விழி—மானின் கண் போன்ற
கண்கள். மாதராய்—பெண்ணே, வழுதி—பாண்டி
யன், (நின்றசீர் நெடுமாறன்) மாபெருந் தேவி—
சிறந்த மனைவியே, பானல்—கருங்குவளை. (பானல்
வாய் — பால் + நல்வாய் — பால் மணம் மாருத
நல்வாய் எனினுமாம்) பரிவு—இரக்கம், அச்சம்.
ஆதியாய — முதலான. அல்லல் சேர்—துன்பங்களை
விளைவிக்கின்ற. ஈனர் — இழிந்தவர். அரன்—இறை
வன். ஆலவாய் அரன்—திருவாலவாய் என்னுந்
தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சோமசந்தரக்
கடவுள். நிற்க — துணையாக நிற்றலினால்.

பொருள் : மானின் கண்களைப்போலும் கண்
களையடைய பெண்ணே, பாண்டியனின் சிறந்த
மனைவியே, (நான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக;
திருவாலவாயிலே எழுந்தருளியிருக்கும் சோம
சந்தரக் கடவுள் துணையாக நிற்றலினாலே,
ஆனைமாமலை முதலிய இடங்களிலே இருக்கின்ற
வர்களும், பல துன்பங்களை விளைவிக்கின்ற இழிந்த

இயல்பினை உடையவர்களுமாகிய இந்தச் சமணர்களிடம், நான் தோல்வி அடையக் கூடியவன் அல்லேன்; ஆதலால், நீ என்னைக் குவளைமலர்போலும் வாயை உடைய பாலன் என்று எண்ணி அஞ்சவேண்டாம்.

வரலாறு: பாண்டி நாட்டுக்கு எழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் மதுரையிலுள்ள திருமடத்திலே தங்கியிருந்தார். அதனைப் பொருத சமணர் மடத்துக்குத் தீ வைத்தனர். நாயனார், “—பொய்யராக் அமணர் கொழுவும் சுடர் பையவே சென்று பாண்டியற்கு ஆகவே” என்று தேவாரப் பதிகம் பாட, பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் உண்டாயிற்று. சமணரால் அந்நோயை நீக்கமுடிய வில்லை. நாயனார் அந்நோயை நீக்கியருளுவதற்காகப் பாண்டியனின் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது சமணர் தமது சமயப் பெருமை கூறி வாதஞ் செய்ய முற்பட்டனர். மங்கையர்க்கரசியார் அதுகண்டு அஞ்சினார். அவரது அச்சத்தை நீக்கும் பொருட்டு நாயனார் இத்தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

பாடம்: 22

திருநாவுக்கரசு நாயனர் தேவாரம்

பண் : கொல்லி

திருமுறை : 4

தலம் : திருவதிகை வீரட்டானம்

சலம்பூ வொடுதூ பமறம் தறியேன்
 தமிழோ டிசைபா டஸ்மறந் தறியேன்
 நலந்தீங் கிலுமுன் ணமறந் தறியேன்
 உன்னு மமென்னு விஸ்மறந் தறியேன்
 உலந்தார் தலையிற் பலிகொண் மேஸ்வாய்
 உடலுள் ஞானுகு லிதவிர்த் தருளாய்
 அலந்தேன் அடியேன் அதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மானே.

சலம் - நீர். தமிழ்-தமிழ்ப்பாடல்.இசை-பண் ணிசை. நலம் - நன்மை. தீங்கு-தீமை. நாமம்-இறைவன் திருப்பெயரான திருவைந்தெழுத்து. உலந்தார் - இறந்தவர். தலை - தலை ஓடு. பலி-பிச்சை. உழவாய்-திரிபவரே. உறு-பொருந்திய. தவிர்த்தருளாய் - நீக்கியருளுகின்றீரில்லை. அயந் தேன்-துன்பமடைந்தேன். அதிகை-திருவதிகை என்னும் இடம். கெடிலம் - கெடிலநதி. வீரட்டம்-வீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயில். வீரட்டானத்து உறை அம்மானே - திருவீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே.

பொருள் : கெடில நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே, அடியேன் நீரும் பூவும் சுகந்த தூபமுங் கொண்டு தேவரீரை வழி படுவதை மறந்திருந்தேனில்லை; தமிழ்ப்பாடல் களோடு இசைபாடுதலையும் மறந்திருந்தேனில்லை; நன்மை தீமைகளிலுந் தேவரீரை மறந்திருந்தே னில்லை; தேவரீரது திருப்பெயரை அடியேனது நாவிற்கு சொல்லுவதை மறந்திருந்தேனில்லை; இறந்த பிரமதேவரது தலை ஓட்டிலே பிச்சை ஏற்றுத் திரிபவரே, நான் அவ்வாறு இருக்கவும், என் உடம்பினுள்ளே பொருந்தி வருத்துகிற சூலை நோயை நீக்கியருளுகின்றீரில்லை; அடியேன் துண்பம் அடைந்தேன்.

வரலாறு : மருணீக்கியார் சமணசமயம்புகுந்து தருமசேனர் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்து வந்தார். அதனால், அவரின் தமக்கையார் மனம்வருந்தி, தம்பியாரைச் சைவசமயத்துக்கு மீட்டருள்ள வேண்டும் என்று வீரட்டானேசுவரப் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். பெருமானருளால் தருமசேனருக்குச் சூலை நோய் உண்டாயிற்று அந்த நோயை எவ்வகையாலும் நீக்க முடியாமல் வருந்திய அவர், தமக்கையாரிடம் வந்து முறையிட்டார். தமக்கையார் அவருக்கு விபூதி கொடுத்துத் தரிப்பித்து, வீரட்டானேசுவரப்பெருமானது சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். தருமசேனர் வீரட்டானேசுவரப் பெருமானை வணங்கி “கூற்று

யினவாறு” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி யருள, சூலை நீங்கிற்று. “சவம் பூவொடு” என்னும் இத்தேவாரம் இத்திருப்பதிகத்தில் உள்ளது.

தனித்திருத்தாண்டகம்

திருமுறை: 6

திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பர் ராகில்
தீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசாராகில்
ஒருகாலுந் திருக்கோயில் சூழாராகில்
உண்பதன் முன் மலர்பறித்திட் ஞனாராகில்
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியாராகில்
அளியற்றுர் பிறந்த வா ஞதோவென்னில்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே.

திருநாமம் அஞ்செழுத்து-இறைவனின் திருப் பெயரான திருவைந்தெழுத்து. செப்புதல் - சொல்லுதல், உச்சரித்தல். தீவண்ணர் - சோதி வடிவமானவர். திறம் - மகிழை. ஒருகாலும் ஒரு முறையாவது. சூழுதல் - வலம்வருதல். அருநோய்கள்(மருந்து முதலையவற்றால்)நீங்குதற்கரிய (கன்ம) நோய்கள். (பிறவிப்பினிகள் என்னுமாம்) அளி அற்றுர் - அன்பு இல்லாதவர். பிறந்த ஆறு - பிறந்தகாரணம். நலிய-வருத்த. பெயர்த்தும்- மீளவும்.

பொருள்: இறைவனது திருப்பெயரான திருவைந்தெழுத்தை உச்சரியாமலும், சோதிவடிவினரான அவரது மகிழைகளை ஒரு முறையாவது பேசாமலும், அவர் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்

கோயிலை ஒருமுறையேனும் வலம் வராமலும், தாம் உண்பதற்கு முன் மலர்கொண்டு பூசியா மலும், தீர்த்தற்கு அரிய நோய்கள் தீரும்படி விபூதி அணியாமலும் இருக்கின்ற அன்பில்லாத வர்கள், இப்பூமியிற் பிறந்தது எதற்கெனில், பெரிய நோய்கள் அதிகரித்து வருத்தச் செத்தும், மீளாவும் பிறந்து வருந்துவதற்கேயாம்.

தனித்திருத்தாண்டகம்.

திருமுறை : 6

நற்பதத்தார் நற்பதமே ஞானமூர்த்தி

நலஞ்சடரே நால்வேதத் தப்பால்நின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமுங் கடந்துநின்ற

சொலற்கரிய சூழலாய் இதுவுன்தன்மை
நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சந்தன்னுள்

நிலாவாத புலாலுடம்பே புகுந்துநின்ற
கற்பகமே யானுன்னை விடுவேனல்லேன்

கனகமா மணிநிறத்தெங் கடவுளானே.

நற்பதத்தார் – (முத்திப்பேற்றுக்குக் காரணமான, சிவஞானம் உடையவர். நற்பதம் – பரமுத்தி. ஞானமூர்த்தி – ஞான வடிவினர். நலம் சுடர் – நன்மை செய்யும் திருவருளாகிய ஓளி. நால்வேதம் – இருக்கு, யசர். சாமம், அதர்வணம். சொற்பதத்தார் – சொல்லுந் தகுதி உடையவர். (பதம் – தகுதி, பக்குவம்) சொற்பதம் – சொல்லுஞ் சொல் (இங்குப் பதம் என்பது சொல் என்னும் பொருளது) சூழல் – பேரின்பச் சூழல். நிலாவாத – நிலை இல்லாத. புலால் – தசை, ஊன். கற்பகம் –

தேவதரு. (கனகமாமணி – கனகம்+மாமணி) கனகம்-பொன். மாமணி – நீல இரத்தினம். (இறைவன் பொன்னர் மேனியன்; இறைவி நீல மேனியள்.)

பொருள்: சிவஞானம் உள்ளவர்கள் அடை தற்கு உரிய முத்திப்பேரூய் விளங்குபவரே, ஞான வடிவமானவரே, உயிர்களுக்கு நன்மை செய்யுந் திருவருளாகிய ஒளியை உடையவரே, நான்கு வேத உணர்வுக்கும் அப்பாற்பட்டு நின்றவரும், சொல் லுந் தகுதி உடையவர்கள் சொல் லுகின்ற சொல் அளவைக்கடந்து நின்றவருமாகிய அளவிட்டு உரைக்கமுடியாத பேரின்பச் சூழலை உடையவரே, இவ்வாறு விளங்குவதே தேவரீரது தன்மையாகும். நிற்பது போலக் காட்டி, நிலையற்றதாய் அலையும் அடியேனது மனத்துள்ளும், நிலையற்ற இழிந்த தசைகளால் ஆன இவ்வுடம்பினுள்ளும் புகுந்து நின்று அடியேனை ஆண்டு கொண்டருளிய கற்பகம் போன்றவரே, பொன்னினதும், நீலமணிகளின தும் ஒளிபோலும் பேராளியை உடைய எமது பெருமானே, தேவரீரை அடியேன் விட்டுவிலகி யிருக்கமாட்டேன்.

இத்தேவாரத்தின் மூலம் அறியப்படும் இறைவனின் இயல்புகள்:

இறைவன் ஞானவடிவமானவர். ஆன்மாக் களுக்கு ஞானமும் பேரின்பழும் அருங்கபவர். வேத உணர்வாலும், சொற்களாலும், மனத்தாலும், அளவிட-

ட்ரிய முடியாதவர்; மெய்யடியாரது உள்ளத்திலே
எழுந்தருளுபவர்; வேண்டுவார் வேண்டுவதைக்
கொடுத்தருளுவர்.

தலம் : திருப்புகலூர்

திருமுறை : 6

என்னுகேன் என்சொல்லி என்னுகேனே
எம்பெருமான் திருவடியே என்னின்

அல்லால்

கண்ணிலேன் மற்றேர் களைகண் இல்லேன்

கழலடியே கைதொழுது காணின் அல்லால்
ஒண்ணுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்

ஒக்க அடைக்கும்போ துணர் மாட்டேன்
புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்

பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

என்னுகேன்—நினைப்பேன். களைகண் — (நம்
இடர்) களைதலால் (நமக்குக்) கண்போலச்
சிறந்தவர். ஒண்ணு — ஒன்று—ஒருடம்பு. ஒன்பது
வாயில்—ஒன்பது துவாரங்கள். அடிக்கேபோதுகின்
றேன். திருவடிக்குக் கீழே புகலாக அடைகின்றேன்.

பொருள் : எம்மை ஆளுடைய பெருமானே!
உம்மையே என்னுயிர்க் குயிராக என்னுபவ
கைய நான், உம் திருவடிகளையே அன்போடு
நினைப்பதல்லாமல், வேறு எப்பொருளை எப்படி
நினைப்பேன்? ஒன்றையும் நினையேன்; உமது
வீரக் கழலணிந்த திருவடிகளையே கைகூப்பி
வணங்கி, அத் திருவடிகளையே என் கண்ணுகவும்,
களைகண்ணுகவும் கண்டுகெ காண்டிருக்கின்றேன்:

அல்லாமல் நான் வேறு கண்ணுடையவனும் அல்லன்; களை கண்ணைய் உதவுவார் பிறரை உடைய வனுமல்லன்; சுவாமி! எனது ஒருடம்பிலே ஒன் பது துவாரங்களை வைத்தீர்; அவ்வொன்பது வாயில்களையும் அடைத்து உயிரை உடலிலிருந்து இயமன் பிரிக்கும் போது (அவ்வேதனையை நினைப் பதல்லாமல்) உம்மை உனரா-நினைக்க-மாட்டேன். ஆகையால், உம்மை உனர்ந்திருக்கும் இப்போதே அழகிய திருப்புகலூரில் வீற்றிருக்கும் புண்ணிய மூர்த்தியே! புண்ணியரே! உமது திருவடிகளையே புகலாக வந்து சேருகின்றேன். (என்னை உமது திருவடிக் கீழ் இருத்திக் கொள்வீராக.)

திருப்புகலூரில் எழுந்தருளிய பெருமானே! நான் உம்மையே நினைக்கிறேன்; வேறு நினைவில்லை; நீரே எனக்குக் கண்ணும், களைகண்ணுமாவீர்; பிற ரல்லர்; இயமன் உயிர் கவரும்போது நான் மரண வேதனையை நினைப்பதல்லாமல், உம்மை நினைக்க இயலாது; ஆதலால் உமது திருவடியைப் புகலடை கின்றேன்; என்னை உமது திருவடிக் கீழ் இருத்திக் கொள்வீராக.

திருப்புகலூர்::: இது எமக்குப் புகலிடமாக அமைந்த ஊராதலால் புகலூர் எனப் பெயர் பெற்றது. இத்தலத்தில் முருகநாயனார் என்ற தொண்டர் பிறந்து தொண்டு செய்து வாழ்ந்திருந்து முத்தி பெற்றார். இவர் அப்பர், சம்பந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்து, அவர்களை வரவேற்றுத் தந் மனையிலே தங்கச் செய்து விருந்தளித்து உபசரித்தார். அப்

பொழுது சிறுத் தொண்டநாயனர், திருநீலநக்க நாயனர் என்பவர்களும் வந்து கூடியிருந்து குலாவி மகிழ்ந்தனர். சுந்தரருக்கு இத்தலத்து இறைவர் செங்கட்டிகளையே பொற்கட்டிகளாக்கிக் கொடுத் தார். அப்பர் முத்திபெற்ற தலமும் இதுவே. இத் தலத்து இறைவர் பெயர் அக்கினீஸர் இறைவி பெயர் கருந்தார்க் குழலியம்மை.

வரலாறு : அப்பர் பல நல யாத்திரைகளையும் முடித்துக்கொண்டு, இறுதியில் இத்தலத்தில் வந்து தங்கியிருந்து, தேவாரப் பதிகம் பாடியும், உழவாரத் தொண்டு செய்தும் மகிழ்ந்திருந்தார். அப் பொழுது இறைவர், இவரது அன்பு நிலையை உலகுக்குக் காட்ட என்னி, அவருடைய உழவாரம் நுழைந்த இடமெல்லாம் பொன்னும் மணியும் வரச் செய்தார். அவற்றை அப்பர் கல்லும் முள்ளும் போலவே கருதி உழவாரத்தாலேயே எடுத்து அப்புறக்கே ஏறிந்தார். பின்னும் இறைவராணைப்படியே அரம்பை, மேனகை முதலிய தேவமகளிர் வந்து ஆடியும் பாடியும் அப்பரை மயக்க முயன்று முடியாமையாலே, அவரை வணங்கி மீண்டு போயினர். பின்னும் அப்பர், தம்தொண்டு களைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டே யிருந்து, இறுதியில் இப்பதிகத்தைப் பாடி, இறைவரைது திருவடிக்கீழ் இருக்கும் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார். அப்பர் தமது எண்பத்தோராவது வயதில், சித்திரைச் சதய நட்சத்திரத் தின த் தி ல் சிவகதி சேர்ந்தார்.

பாடம் 23

சுந்தரமுர்த்தி நாயனர்

பண் : இந்தளம்

திருமுறை : 7

தலம் : திருவெண்ணெய் நல்லூர்
 நாயேன்பல நாளும்நினைப் பின்றிமனத் துன்னைப்
 பேயாய்த்துரிந் தெய்த்தேன்பெறல் ஆகாவருள்
 பெற்றேன் ·
 வேயார் பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய்
 நல்லூரரூட் டேறுயுள்
 ஆயா உனக் காளாயினி அல்லேனென லாமே.

நாயேன் – நாயின் இயல்பு உடையேன்.
 ‘நாயேன் பல நாளும் உன்னை மனத்து நினைப்பு
 இன்றி’ என மாற்றுக. மனத்து – மனத்தில்.
 பேயாய் – பேய்போல. எய்த்தேன்-இளைத்தேன்.
 பெறல் ஆகா – பெறுதற்கு அரிய. வேய் ஆர்-
 மூங்கில்கள் நிறைந்த. பெண்ணை-பெண்ணையாறு.
 தென்பால் – தென்கரையில். வெண்ணெய் நல்
 லூர்-திருவெண்ணெய் நல்லூர் என்னும் இடம்.
 அருட்டுரை-திருவருட்டுறை என்னும் திருக்கோ
 யில். ஆயா-தாயானவரே. (ஆய்-தாய்) ஆளாய்-
 அடிமைப்பட்டு.

பொருள்: மூங்கில்கள் நிறைந்த பெண்ணை
 யாற்றின் தென் கரையில் உள்ள திருவெண்ணெய்
 நல்லூரிலே, திருவருட்டுறை என்னுங் திருக்கோ
 யிலில் எழுந்தருளியிருக்குந் தாயானவரே, நாயின்

இயல்புடையவகையை நான் நெடுநாட்களாகத் தேவரீரை மனத்திலே நினையாமல், பேய்போலத் திரிந்து இளைத்தேன். ஆயினும், தேவரீருடைய இரக்கத்தினால் பெறுதற்காரிய திருவருளைப் பெற்றேன்; தேவரீருக்கு அடிமைப்பட்ட நான் அடிமையல்லேன் என்று இனிக் கூறுதல் தகுமோ? தகாது.

வரலாறு : சிவபெருமான் கிழப்பிராமணராய் எழுந்தருளிவந்து வழக்கிட்டுச் சுந்தரமூர்த்தி நாயுரை ஆட்கொண்டார். பின், அவரை அழைத்துச் சென்று, திருவெண்ணெய் நல்லூரில் உள்ள திருவருட்டுறை ஆலயத்துள் மறைந்து இடப் வாகனத்திலே காட்சி கொடுத்தருளினார். தம்மைஅடிமைகொண்டவர் சிவபெருமானே என் பதை உணர்ந்த நாயுரை பேரானந்தம் அடைந்து, “அடியேன ஆட்கொண்ட தேவரீரது திருவருளை எவ்வாறு கூறுவேன்?” என்று வணங்கினார். “நீ முன் னர் நம்மைப் பித்தன் என்று அழைத்தாய்; ஆதலால், பித்தன் என்று தெடங்கிப்பாடு; ‘அதுவே நமக்கு அருச்சனையாகும்’ என்று சிவபெருமான் அருளிச் செய்ய, நாயுரை, “பித்தாபிறை சூலை” என்று தொடங்குந் தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அத்திருப்பதிகத்தில் உள்ள இரண்டாவது திருப்பாடலே இத்தேவாரமாகும்.

பண் : நட்பாடை

திருமுறை : 7

நலம் : திருக்கேதீச்சரம்.

நத்தார்படை ஞானன்பச வேறிந்நனை கவிழ்வாய் மத்தம்மத யானையுரி போர்த்தமண வாளன்

பத்தாகிய தொண்டர்தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தாரெலும் பணிவான்திருக் கேட்ச்சரத் தானே.

நத்து - சங்கு, ஞானன்-ஞானியாகிய விஷ்ணு
பசு - இடபம். மத்தம்மத யானை - மயக்கம் தரும்
மதம் பொருந்திய யானை. உரி - தோல். மன
வாளன் - நித்திய கல்யாணர். (மனைவாளத் திருக்
கோலத்தை உடையவர்.)

பொருள்: சங்கிளைப் படையாக ஏந்திய
ஞானியாகிய விஷ்ணு என்னும் இடபத்தில் ஏறிய
வரும், நன்றாக தொங்குகின்ற வாயையும் மயக்
கந்தரும் மதத்தையும் உடையயானையின் தோலைப்
போர்த்த நித்திய கல்யாணரும், இறந்த பிரம
விட்டுனுக்கள், முதலானாரது எலும்பை அணிந்
தவரும் யாரெனில், அன்புள்ள அடியார்கள்
வணங்குகின்ற பாலாவி என்னுந் தீர்த்தக்கரை
யிலே உள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளி
யிருக்கும் சிவபெருமானே யாவர்.

வரலாறு : பலதலங்களையுந் தரிசித்துத் தேவா
ரம் பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், ஒரு
முறை இராமேச்சரத்தை அடைந்து சவாமி தரிச்
சனஞ் செய்திருந்தார். அக்காலத்தில் இலங்கை
யில் உள்ள திருக்கேதீச்சரத்தின் சிறப்புக்களைத்
திருவருளால் உணர்ந்து இத்திருப்பதிகத்தைப்
பாடியருளினார்.

பண்: தக்கேசி

திருமுறை: 7

தலம்: திருப்புன் கூர்

அந்த ணூனுன் அடைக்கலம் புகுத
 அவனைக் காப்பது காரண மாக
 வந்த காலன்றன் ஆருயி ரதனை
 வவ்வி ணைக்குன்றன் வண்மைகண் டடியேன்
 எந்தை நீயெனை நமன்தமர் நலியில்
 இவன் மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்
 சிந்தை யால்வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே

அந்தணூளன் - அந்தணரான மார்க்கண்டேயர். புகுத-புக, அடைய. வவ்வுதல் - கவர்தல், கைப்பற்றுதல். வவ்விணைய்க்கு கவர்ந்த தேவரீருக்கு. வண்மை-இயல்பு. எந்தை-எமது தந்தை. நமன-யமன். தமர் - (யமனது ஏவல் வழி நிற்கும்) தூதர். நலியில் - துன்புறுத்தினால். விலக்குஞ் சிந்தையால் - விலக்கியருஞவீர் என்னும் எண்ணத் தினால்.

பொருள்: செழுமையான சோலைகள் நிறைறந்த திருப்புன்கூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமானே, அந்தணரான மார்க்கண்டேயர் தேவரீரிடம் அடைக்கலம் புகுந்து வழிபட்டபோது அவரைக் காப்பதற்காக, உயிர் கவர வந்த காலனின் அரிய உயிரை, எமது தந்தையே கவர்ந்தருளினீர். அடியேன் தேவரீரது அக்கருளை இயல்டை

அறிந்து, என்னை இயமனது தூதுவர்கள் துன் புறுத்துவார்களானால், “இவன் என் அடியான்” என அவர்களுக்கு உணர்த்திக் காப்பாற்றுவீர் என்னும் எண்ணத்தினால், இங்கு வந்து தேவாரது திருவடியில் அடைக்கலம் புகுந்தேன்.

வரலாறு: சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் தம்மோடு பகை கொண்டிருந்த ஏயர் கோன் கலிகாம நாய னாரது ஊருக்குச் சென்று சிவபிரானது அருளால் அவருடன் நண்பரானார். பின் அவருடன் திருப் புன்கூர் என்னுந் திருத்தலத்திற்குச் சென்று இத்தேவாரத்திருப்பதிகத்தை பாடியருளினார்.

இப்பாடவிலே சிவபெருமான் மார்க்கண்டே யருக்காக யமனை உதைத்த வரலாறு குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

பாடம்: 24

திருவாசகம்

மாணிக்கவாசக சவாமிகளால் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் அருளிச் செய்யப்பட்டன. அவற்றை நம்பியாண்டார் நம்பியடிகள் எட்டாந் திருமுறையாக வகுத்தருளினார்.

திருச்சதகம்

மெய்தான ரும்பி விதிர் விதிர்த்துன்
 விரையார் கழற்கென்
 கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
 ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்
 பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி
 சயசய போற்றி யென்னுங்
 கைதான் நெகிழவிடேன் உடையாய்!
 என்னைக் கண்டு கொள்ளோ.

(மெய்—உடம்பு. அரும்பி—புளகமாகி. விதிர் விதிர்த்தல்—நடுநடுங்குதல். விரை—வாசனை. சய சய—வெல்க வெல்க. கை— ஓழுக்கம்—கடமை. நெகிழவிடேன் — கைவிடேன். கண்டு கொள்— கருணை நோக்குச் செய்யும்—கண்ணேட்டஞ் செலுத் தும்—இரங்கும்).

பொருள்: என்னை ஆனுடைய பெருமானே! உனது வாசனை பொருந்திய (மலர்கள் சூட்டிய) திருவடிகளுக்கு என்னுள்ளத்திலே பத்தி – அன்பு பெருகுதலால், உடம்பெங்கும் உரோமப் புளகம் உண்டாகியும், மேனி நடு நடுங்கியும், கைகளைத் தலைமீது குவித்து வைத்தும் கண்ணீர் அருவி போலப் பெருக்கியும், (அன்புத்தீயாலே) உள்ளம் வெந்து உருகியும், உள்ளத்திலே பொய்ப் பொருள் களின் நினைவுகளை நீக்கி உம்மையே இடை விடாது தியானித்து உம் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் போற்றி! போற்றி என்றும், வெல்க! வெல்க!

என்றும், போற்றியும் வாழ்த்தியும் வரும் கடமையை - ஒழுக்கத்தை - ஒரு பொழுதும் கைவிடபாட்டேன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட தொண்டனுகிய என்னை நோக்கி இரங்குவீராக.

பழுத்த சிவபத்தியடையவர்களுக்கு இறைவைன நினைக்கும்போதும், அவன் நாமத்தைச் சொல்லும் போதும் சொல்லக்கேட்கும்போதும் தானுகவே உரோமப்புளக்கம் உண்டாகும்; மேனிவிதிர்விதிர்க்கும்; கைகள் சிரசிலேறிக் குவியும் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகும்; உள்ளம் உருகும்; பொய்யுலக நினைவுகள் போய்விடும்; இறைவனது தியானமே நினைவுக்கு வரும், வாய் இறைவன் திருநாமங்களை உச்சரிக்கும்; போற்றும்; வாழ்த்தும். இச் செயல்களெல்லாம் அவர்கள் என்னையல்தாமே நிகழும். இவ்வாறுன பத்தியோடு ஒழுகுதலைக் கைவிடாத என்மீது கருணை காட்டும் என்று இரக்கின்றார்.

திருச்சதகம்: சதம் - நூறு. நூறு பாடல் கொண்ட தொகுதிக்குச் சதகம் என்று பெயர். இவை அருட்பாக்களாதலால் ‘திருச்சதகம்’ எனப்படுகின்றன. திருச்சதகத்தின் முதற் பாடலே மேலேயுள்ளது.

வரலாறு: குருவாக வந்த சிவபெருமான் மணிவாசகரை மற்றைய தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றெண்பது அடியவர்களோடுந் திருப்பெருந்துறையில் இருக்குமாறு கட்டளையிட்டுக் கயிலைக்குச் சென்றார். சில தினங்களின் பின்

ஒருநாள், குரு சொன்னபடியே அங்குள்ள தடா
கத்தில் ஞான அக்கினி தோன்ற, அதிலே தம்
முடனிருந்த அடியவர்கள் புகுந்ததும், இறைவன்
வந்து அவர்களைச் சிவ கணங்களாக்கி அழைத்துக்
சென்றதும், ஆகிய நிகழ்ச்சியை யோகத்திலி
ருந்து மணிவாசகர் யோகக் காட்டிலே கண்டு
விழித்தெழுந்து தடாகக் கரையிலே வந்து புலம்பி
யழுதபின், குருந்த மர நீழலை அடைந்து அங்குள்ள
குருவின் பாதச்சவடு பதித்த பீடத்தின் முன்
னின்று திருச்சதகம் பாடித் துதித்தார்.

போற்றியோம் நமச்சி வாய் புயங்கனே மயங்கு
 கின்றேன்
 போற்றியோம் நமச்சி வாய் புகலிடம் பிறிதொன்
 றில்லை
 போற்றியோம் நமச்சி வாய் புறமெனைப் போக்கல்
 கண்டாய்-
 போற்றியோம் நமச்சி வாய் சயசய போற்றி போற்றி-

ஓம் நமச்சிவாய—ஓம் சிவனுக்கு வணக்கம்.
 (நம—வணக்கம்) போற்றி—காத்தருள்க, வணக்கம்.
 புயங்கன்—பாம்பை அணிந்தவன். புகலிடம்—தனு
 சமான இடம். பிறிது—வேறு. புறம் போக்கல்
 கண்டாய்—புறத்திலே தள்ளிவிடாமற் காத்
 தருள்க. சய—வெற்றி.

பொருள்: ஓம் நமச்சிவாய (ஓம் சிவனுக்கு வணக்கம்) பாம்பை அணிந்தவனே, அடியேன் திகைப்புறுதின்றேன்; காத்தருள்க. ஓம் நமச்சி

வாய், அடியேனுக்குத் தேவரீரையொழியத் தஞ்சபான இடம் வேறு எதுவும் இல்லை. காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய, அடியேனப் புறத்திலே தள்ளி விடாமற் காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய காத் தருள்க. தேவரீரின் வெற்றி ஓங்குக. தேவரீருக்கு வணக்கம்; வணக்கம்.

திருச்சாழல்

அவரவனும் மாலவனும் அறியாமே அழலுருவாய் நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதான் என்னேல நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனேல் இருவருந்தஞ் சலமுகத்தால் ஆங்காரம் தவிரார்காண் சாழலோ.

அவர்—தாமரை. அவரவன்—(விஷ்ணுவின் உந் தித் தாமரையிலே தோன்றிய) பிரமா. மாலவன்—விஷ்ணு. அழல் உரு—அக்கினி வடிவு, சோதி வடிவு. (நில முதற் கீழ் அண்டம்—நிலம் முதல் கீழ்; நிலம் முதல் அண்டம்.) நிலம் முதல் கீழ்—நிலத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட பாதாளம். நிலம் முதல் அண்டம்—நிலத்துக்கு மேற்பட்ட ஆகாயம். நின்றி வனேல்—நிற்கவில்லையானால். இருவரும்—பிரம விட்டுனுக்கள் இருவரும். சலமுகத்தால்—பகையால். என்னேல—என்஠ெல;—ஏடி, என்?—ஏடி தோழி! என்ன காரணம்?

பொருள்: எடி தோழி! பிரமாவும் விஷ்ணுவும், அடிமுடி தேடி அறியாவண்ணம், சோதி வடிவமாய்ப் பாதாளம் முதல் ஆகாயம்வரை பொருந்தும்படி சிவபெருமான் நின்றது எக்காரணத்தால்?

அக்காரணந்தான்; பாதாளம் முதல் ஆகாயம் வரை பொருந்தும்படி சிவபெருமான் நிற்கவில்லையானால், பிரமவிட்டுணுக்கள் இருவரும் தமக்குள் உண்டான தணியாத பகையினால் செருக்கினை ஒழிக்கமாட்டார்கள் (என்பதாம்) என்று பாடி, சாழல் விளையாடுவோம்.

வரலாறு: மாணிக்கவாசக சவாமிகள் சிதம் பரத்திலே புத்தர்களுடன் வாதிட்டபோது, அவர்கள் வினாவிய வினாக்களுக்குரிய விடையை, அவர்களுடன் வந்த சம்நாட்டரசனின் ஊமை மகளின் வாய்மொழியாகத் தோற்றுவித் தருளினார். அது திருச் சாழல் என வழங்கும்.

திருச் சாழல்: சாழல் என்பது பெண்கள் ஆடும் ஒரு வகை விளையாட்டின் பெயர். புத்தர்களது வினாவை ஒரு பெண் வினாவியும், மற்றொரு பெண் அதற்கு விடை கூறியுஞ் சாழல் விளையாடும் முறையில் இத்திருவாசகம் அமைந்திருப்பதால், இது திருச்சாழல் என்னும் பெயருடையதாயிற்று.

பாடம்: 25

திருப்புராணம்

புராணம் என்பது பழையைனது என்ற பொருள்தரும். வேதங்களிலே கூறப்பட்ட உண்மைக் கருத்துக்களை அப்படியே கூறி அனைவர்க்கும் அறிவுறுத்துதல் இயலாது. ஆதலால், அறிவிற்

குறைந்தவர்களுக்கு அவ்வண்மைகளை விளக்கும் பழையகதைகளைக்கூறி அறிவுறுத்தினர்பெரியோர். அவ்வாறு வேதப்பொருளை விளக்க எழுந்த கதைகளே பதினெண் புராணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இப்புராணங்களை வியாசமுனிவரின் மாணவராகிய சூதமகா முனிவர் தம் மாணவர்களுக்கு உபதேசித் தார். இவை வடமொழியில் உள்ளன. அவற்றிலே சில தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இலங்கபுராணம், கந்தபுராணம், முதலியன மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புராணங்கள். இவையன்றி ஒவ்வொரு சிவத்தலத்துக்கும் அவ்வத்தலச் சிறப்புக்கள், வரலாறுகளைக் கூறும் தல புராணங்களும் பல உள். கோயிற் புராணம், சீகாளத்தி புராணம் முதலியன தல புராணங்களாகும்.

பெரியபுராணம்: முந்திய புராணவகைகளில் வேறுபட்டதாய், வடமொழியிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்படாததாய், முதன் முதலாகத்தமிழிலே பாடப்பட்டபுராணம் பெரியபுராணமாகும். இது பக்தி வழியிலே நின்று பரமேசுவரனுக்கும் அடியாருக்கும் பணிசெய்து பரமபதமடைந்த பக்தர்கள் பலரது வரலாற்றைக்கூறும் நூலாகும். அநாபாயச் சோழரென்னும் அரசர் சமணசமய நூலாகிய சிந்தாமணியை விரும்பிப்படித்து அதைப் பாராட்டுதலைக் கண்ட மந்திரியாராகிய சேக்கிழார், அரசருக்குச் சமண சமயத்தின் குறைபாடுகளையும், சைவ சமயத்தின் பெருமைகளையும், சைவ சமயாசாரியர்களின் வரலாறுகளையும், அவர்கள் பாடியருளிய அருட்பாடல்களின் பெருமைகளையும் எடுத்துக்கூறி

ஞர். அவற்றைக் கேட்ட அரசர், உன்மையை உணர்ந்து, தம்மந்திரியாரை “அடியார்வரலாற்றை ஒரு நூலாக நீரே பாடித்தாரும்” என்று கேட்டார். மந்திரியாரும் உடன்பட்டு, அரசரிடம் விடைபெற்றுத் தில்லை நகரத்தை அடைந்து, நடராசப் பெருமானை வணங்கி “திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடுதற்கு எனக்கு அருள்புரியும்” என்று வேண்டுதல் செய்தார். இறைவர் எல்லாரும் கேட்க “உலகேல்லாம்” என அடியெடுத்துக் கொடுத்து, புராணத்தைப் பாடுகே என்று அசரீரி வாக்காக அருள் செய்தார். அப்படியே பாடி முடித்தபின், சோழ அரசர் தில்லைநகரில் வந்து தங்கி அறிஞர் பெருஞ்சபையை ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலே சூட்டி இந்நாலை அரங்கேற்றுவித்தார். சபையோரே இதற்குப் “பெரியபுராணம்” என்ற பெயர் சூட்டினர். அரசர் புராண ஏட்டையும் புலவரையும் தமது பட்டத்து யானையிலேற்றித் தாமே குடைபிடித்து வீதியிலே பவனிவருவித்தார். சேக்கிழாருக்குத் “தொண்டர் சீர்பரவுவார்” என்ற பட்டப்பெயரையும் சூட்டினார். இப்புராணம் பன்னிரண்டாந்திருமுறையாக அங்கீகாரிக்கப்பட்டது. இப்புராணப் பாடல்கள் எல்லாவகையான சிறப்புக்களும் அமைந்த இனியபாடல்கள். மேலும் இவற்றிலே பக்திச்சவை மிக அதிகமாய் அமைந்து கற்பவர்களைச் சிவபக்தர் களாகத் திருத்திவிடுகின்றது.

சேக்கிழார் சவாமிகள் தொண்டை நாட்டிலே குன்றத்தூரிலே சேக்கிழார் குடியிலே அவதரித்த வர். இவருக்குப் பெற்றேர் இட்டபெயர் “அருண்

மொழித் தேவர்” என்பது. இவர் தம் கல்வி அறி வொழுக்கங்களாலே சோழ அரசரின் பெரும் மதிப் புக்குரியவராகி, அவருக்கு முதல் மந்திரியாராய் விளங்கினார். இவருக்குக் குடிப்பெயராகிய சேக்கிழழார் என்ற பெயரே சிறந்த பெயராக நிலவியது.

இறைவனின் மூன்று கண்களும் போலத் தமிழிலே முதன்மை பெற்று விளங்கும் புராணங்கள் மூன்று. அவை பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கந்தபுராணம் என்பன. இவை எல்லா வற்றிலும் சிறந்தது பெரியபுராணமென்பது அறி ஞர்கள் கருத்து.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத சிதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர் பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

(வேதநெறி—வேதத்திற் சொல்லிய ஒழுக்கம்—வைதிகம் எனப்படும். சைவத்துறை—சிவாகமங்கள் சொல்லிய ஒழுக்கம் சைவநெறி எனப்படும் பூத பரம்பரை, பழைய சைவ சமயம், சமயசின்னம், அடியார் ஆகிய பரம்பரைகள். சிதம்—குளிர்ச்சி. புகலி—சீர்காழி. பரவுவாம்—துதிப்போம்.)

பொருள்: (இவ்வுலகிலே) வைதிக ஒழுக்கம் தழைத்து வளரவும். மேலான சைவநெறி மேம் பட்டு வளரவும், பழமையான சைவ பரம்பரைகள் பொலியவும், தமது பரிசுத்தமான வாயைத்திறந்து அழுதத்துலே ஞானப்பாலுண்டு தமிழ் வேதம்

பாடிய) குளிர்ந்த செழிப்புள்ள வயல்களையடைய சீர்காழியிலே அவதரித்தவராகிய திருஞானசம் பந்தப் பிள்ளையாரது பாதங்களாகிய மலர்களைப் பத்தியோடு எமது தலைமேல் வைத்து வணங்கி (அவரது திருவருளைத் துணையாகப்பெற்று) அவரது திருத்தொண்டின் சிறப்பைக் கூறுவோம்.

பிள்ளையார் அழுததாலே இறைவனர் ஞானப்பாலுட்டியருளினார். பிள்ளையார் ஞானம் பெற்றார். தமிழ் வேதயாகிய தேவாரப் பாடல் களைப் பாடினார்; அதனால் வேத ஒழுக்கஞ் சைவ ஒழுக்கஞ் சைவ பரம்பரைகள் தழைத்து வளர்ந்தன. இவை வளருவதற்குக் காரணமாயிருந்தது பிள்ளையாரின் அழுகை. அப்படி அழுத பிள்ளையாரின் பாதத்தை வணங்கி, அவரது திருத் தொண்டைக் கூறுஞ் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

பெரியபுராணத்தை இரு காண்டங்களாயும் பதின்மூன்று சருக்கங்களாயும் வகுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு சருக்கத்திலும் ஒவ்வொரு திருத் தொண்டத் தொகைப் பாடலிலுள்ள அடியார்களின் சரித்திரங்களைக் கூறுவார். ஒவ்வோர் அடியவர் சரித்திரமும், அவ்வடியவர் பெயரிற் புராணம் என்ற பெயர் பெறும். இப்பாடல் திருஞானசம். பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணத்து முதற் பாடலாகும். அடியவர்கள் சரித்திரங் கூறும் புராண முதற் பாடலாகவேனும் இறுதிப்பாடலாகவேனும் ஒவ்வோர் அடியவருக்கும் ஒவ்வொரு துதிப்பாடல் பாடுவது சேக்கிழாருக்கு வழக்கம். இது முதலிலே பாடிய துதிப்பாடலாகும்.

சேக்கிழார் புராணம் : இது பெரிய புராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடியருளிய சேக்கிழார் சுவாமிகளது வரலாற்றைக் கூறுவது . இப்புராணத்தை உமாபதி சிவாசாரியார் பாடியருளி அர்.

பின்வரும் பாடல், இப்புராணத்திலே, நடராசப்பெருமானுக்குத் துதியாய் அமைந்துள்ளது .

சோருஞ் சதுர்மறையுந் தில்லைவா முந்தனரும்
பாராரும் புலிமுனியும் பதஞ்சலியுந் தொழுதேத்த
வாராருங் கடல்புடைசூழ் வையமெலாம் ஈடேற
ஏராரும் மணிமன்றுள் எடுத்திரு வடிபோற்றி.

சீர் ஆரும்-சிறப்பு அமைந்த. சதுர்மறை-சதுர்
மறை, நான்கு வேதங்கள். அவை; இருக்கு, யசர்,
சாமம், ஆதர்வனம். பார்-பூமி; இங்கே தில்லைப்
பதியைக் குறித்தது. புலிமுனி-வியாக்கிரபாதர்.
வார ஆரும்-நீர் நிறைந்த. வையம்-பூமியிலுள்ள
உயிர்கள். ஈடேற-நல்வாழ்வடைய. ஏர் ஆரும்-
திருவருள் ஞானம் நிறைந்த. மணி மன்று-அழகிய
சபை. (திருவம்பலம், கனகசபை) எடுத்த
திருவடி-தூக்கியதிருவடி. போற்றி-வணக்கம்.

பொருள்: சிறப்பமைந்த நான்கு வேதங்களும்,
தில்லை மூவாயிரவரும், தில்லைப் பதியிலே வாழு
கின்ற வியாக்கிரபாத முனிவரும், பதஞ்சலி முனி
வரும் வணங்கித் துதிக்கவும், நீர் நிறைந்த கட
லாற் சூழப்பட்ட உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம்

நல்வாழ்வு அடையவும், திருவருள் ஞானம்
நிறைந்த அழகிப் திருவம்பலத்திலே நடராசப்
பெருமான் தூக்கியருளிய திருவடியை வணங்கு
வாம்.

பாடம்: 26

பட்டினத்தார் பாடல்

திருத்திலை

கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னுமல்
குத்திரங் கோள்களவு
கல்லாமல் கைதவரோ டினங்காமல்
கனவிலும் பொய்
சொல்லாமல் சொற்களைக் கேளாமல்
தோகையர் மாயையிலே
செல்லாமல் செல்வந் தருவாய்
சிதம்பர தேசிகனே.

(குத்திரம்—வஞ்சம். கோள்—கோள் சொல்லு
தல். கைதவர்—வஞ்சகர். இனங்குதல்—நட்பாதல்.
தோகை—மயில். தோகையர் -மயில்போன்ற பெண்
கள். மாயை—பெண் னின்பமே பேரின்பமென
மயங்குதல்.)

பொருள்: சிதம்பரத்திலே திருநடனமாடும்
எனது குருவாகிய இறைவரே! நான் ஒருயிரையுங்
கொல்லாமலும், கொன்று பெற்ற ஊனை உன்னை
மலும், வசிஞ்த்தல், கோள் சொல்லுதல், களவாடு

தல் முதலிய தீமைகளைப் பயிலாமலும், வஞ்சக
ரோடு கூடாமலும், கனவிலேதானும் பொய்
பேச நினையாமலும், பிறர் கூறும் பொய்யுரை
களைக் கேளாமலும், மயில்போலுஞ் சாயலுடைய
மகளிரது இன்பத்திலே மயங்காமலும் இருந்து
(உம்மையே நினைந்து, உம் திருநாமங்களையே
சொல்லி, உம் அடியார்களுடனே கூடி, உம்
தொண்டுகளையே செய்து. உமது திருவருளாகிய
செல்வத்தையே பெறும்படி அருள் தருவீராக.

சிதம்பர தேசிகனகிய சிவபெருமானே, நான்
மனம் வாக்குக் காயம் ஆகிய மூன்றாலும் தீயவழி
யிலே செல்லாமல், உமது திருவருள் வழியிலே
செல்வதாகிய சல்வத்தை எமக்குத் தாரும்.

பட்டினத்தார் தில்லையை அடைந்து நடராசப்
பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கிப் பாடிய பாடல்
இது.

ஓன்றென் றிரு; தெய்வ முன்னென் றிரு; உயர்
செல்வமெல்லாம்
அன்றென் றிரு; பசித் தோர்முகம் பார்; நல்
ஸறமுநட்பும்
நன்றென் றிரு; நடு நீங்காம ஸெநமக் கிட்படி
யென்றென் றிரு; மன மேயுனக் கேயுப் தேவிதே.

ஓன்று—தெய்வம் ஓன்று. அன்று—நிலையான
தன்று. அறம் - சிவபுன்னியம், நட்பு—இரக்கம்.
நடு—நடுநிலைமை. இட்படி - இறைவன் விதித்தபடி.

பொருள்: “மனமே, தெய்வம் ஒன்றே என்றும், அத்தெய்வமே நிலையாயுள்ள (பரம்) பொருள் என்றும், உயர்ந்த செல்வம் அனைத்தும் நிலையற்றன என்றும், சிவபுண்ணியமும், உயிர்களிடத் திலே இரக்கமும் நல்லன என்றும் இருப்பாயாக; பசித்தவர்களது முகத்தைப் பார்ப்பாயாக; எல்லாம் இதைவன் நமக்கு விதித்தபடியே நடக்கும் என்று, விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் நடுநிலையில் இருப்பாயாக.” இது, நான் உனக்குக் கூறும் சிறந்த உபதேசமாகும்.

பாடம்: 27

திருப்புகழ்

திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் கந்த சுவாமியாரது மகிமையை விளக்குவன. அவற்றைப்பாடியருளியவர் அருணகிரிநாதர்.

இவர் பிறந்து வாழ்ந்த இடம் திருவண்ணலை. இவர் முத்தம்மை என்ற உருத்திரகணிகையின் பிள்ளை. இவர் இளமையிலேயே பெற்றுரை இழந்தார். தமக்கையாருடைய ஆதரவில் வளர்ந்து, கல்வி பயின்று காளைப்பருவமடைந்தார். இவ்வுலக இன்பங்களை அநுபவித்து வாழ்ந்தார். பிற்காலத்திலே, உலகவாழ்வில் வெறுப்புற்ற இவர், திருவண்ணலைக் கோயிற் கோபுரத்திலேறிக் கீழே குதித்து வீழ்ந்தார். வீழ்ந்தவரைக்

கந்தசுவாமியாரே உயிர் நீங்காது காத்தருளிக் குரு
வாக இருந்து ஞானேபதேசஞ் செய்தார். அதன்
பின் துறவு பூண்டார்.

துறவு பூண்ட இவர், பல தலங்களுக்கும் யாத்
திரை செய்து முருகப்பெருமான் மீது திருப்புகழ்ப்
பாடல்கள் பாடி, மீண்டும் திருவண்ணமலையில்
வந்திருந்து பரகதியடைந்தார்.

இவர் கல்விச் செருக்குக் கொண்ட விஸ்விபுத்.
தூரர் என்ற புலவரை வாதில் வென்று செருக்கடக்
கிளர் என்றும்; திருவண்ணமலையில் வாழ்ந்தவனும்
சமண சமயத்தவனும், தேவி உபாசகனும் ஆகிய
சம்பந்தாண்டான் என்பவரேஞ்சு உண்டான மாறு
பாட்டாலே, பிரபுதேவரான் என்ற அரசன்
காணக்கூடியதாகக் கந்தசுவாமியாரை அழைத்துக்
காட்டினரென்றும், வேறு பல அற்புதங்களுக்கு
செய்தனரென்றும் கூறுவர்.

இவர் திருப்புகழேயன்றி, கந்தர் அலங்காரம்,
கந்தர் அனுபூதி, திருவகுப்பு, கந்தர் அந்தாதி, வேல்
விருத்தம் என்பவற்றையும் பாடியருளினார்.

பொது

இசைந்த ஏறும் கரியுரி போர்வையும் எழில் நீறும்

இலங்கு நூலும் புலியதளாடையும் மழுமானும்
அசைந்த தோடுஞ் சிரமணி மாலையும் முடிமீதே

அணிந்த ஈசன் பரிவுடன் மேவிய குருநாதா
உசந்த சூரன் கிளையுடன் வேறற முனிவோனே!

உகந்த பாசங் கயிறெடு தூதுவர் நலியாதே
அசந்த போதென் துயர்கெட மாமயில் வரவேணும்
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவிய பெருமாளே.

(எறு-இடபம். கரிஉரி - யானைத்தோல், நூல் - முப்புரி நூல். புலிஅதன் - புலித்தோல்-சிரமணிமாலை- இறந்த பிரம விஷ்ணுக்களின் தலைகளையே மணி களாகக் கோர்த்து அமைத்தமாலை - தலைமாலை. பரிவு - அன்பு. உசந்த - உயர்ந்த. கிளை-சுற்றுத்தார் வேர்-சந்ததியார். அற-அழிய. உகந்த - விரும்பிய. தூதுவர் - இயமகிங்கரர். அசந்த: அயர்ந்த- சோர்ந்த.)

பொருள்: பொருந்திய : இடபவாகனமும், யானைத்தோற் போர்வையும், அழிய திருநீற்றுப் பூச்சும், விளங்குகின்ற முப்புரிநூலும், புலித்தோ லுடையும்; (திருக்கரங்களில் ஏந்திய) மழுப்படையும், மான்; கன்றும், (திருக்காதில் அணியப்பட்டுக் கிடந்து) அசையுந் தோடும், திருமுடிமீதே அணிந்து கொண்ட தலைமாலையும் ஆகியவற்றைத் தம் அணிகளாகக் கொண்ட சிவபெருமான், அன்போடு வணங்கி, (தாமே சீடராக) பொருந்த இருந்து உபதேசம் பெறப் பிரணவப் பொருளை ஒதிய குருநாதரே! - சிவகுருவே! வரத்தால் உயர்ந்த சூரன் என்னும் அசுரன் தன் சுற்றுத்தவரோடும் சந்ததி யாகிய பிள்ளைகளோடும் அழியும்படி கோபித்தருளியவரே! விரும்பிக் கையிலே பிடித்த பாசக் கயிற் ரேடு வந்து இயமகிங்கரர் என்னை வருத்தாதபடி (யான் மரண வேதனையாலே) சோர்ந்திருக்கும் போது என் துயரத்தை நீக்கப் பெரிய மயில் மீதேறி என் முன்னே வந்தருள னேண்டும். அவ்வியம தூதர்களை அழிக்க வல்ல வேலாயுதத்தையும் தோள்மீது பொருந்தப் பிடித்துள்ள பெருமாளே!

சிவபெருபானே சீடனயிருந்து கேட்க, அவருக்குப் பிரணவப் பொருளை உபதேசித்த சிவகுருவாகிய பெருமானே! நான் மரண வேதனையாலே தளரும்போது, என் துயர் தீர்க்கவும் இயமதூதர் என்னைப் பற்றுதபடி துரத்தவும், நீர் வேலேந்து மயில்மீதேறி என் முன்னே வந்தருள வேண்டும்.

பிரணவப் பொருளை அறியாது மயங்கிய பிரமதேவரைக் குட்டிச் சிறையிலிட்டுத் தாமே சிறிது காலஞ் சிருட்டித் தொழிலைச்செய்து வந்தார் கந்த சுவாமியார். அவரிடஞ் சிவபெருமான் முதலான தேவர்கள் எல்லாருஞ் சென்று பிரமனைச் சிறை விடுமாறு வேண்ட விடுத்தருளினார், பின், சிவபெருமான் தம் குமாரரை “நீ பிரணவப்பொருளை அறி வாயோ? அப்பொருளைக் கூறுக” என்றபொழுது, குமரப்பெருமான் “எவராயினும் முறைப்படி வழிபட்டு மாணவராயிருந்தால், அவருக்கு அதைப் போதிப்போம்” என்று கூறினார். சிவபெருமானும் அங்குனே தம் குமாரரைக் குருவாகக் கருதி வணங்கி நிற்க குமரப்பெருமான் அவரைத் தம் முன்னே இருத்தி அவர் செவியிலே பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தார். (இது திருத்தணிகாசலத் தில் நிகழ்ந்தது என்று தணிகைப்புராணம் கூறும்) இதனாலே, கந்தசுவமியர் சிவகுரு என்ற பெயரும் பெற்றார்.

இத் திருப்புகழ் ஒரு தலத்தையுங் குறியாது பொதுவாகப் பாடப்பட்டதாகும்.

பாடம்: 28

சகலகலாவல்லிமாலை

சரசுவதி தேவி சகல கலைகளும் வஸ்வவர். அதனால், “சகலகலா வல்லி” எனப்படுவர். அத் தேவியைத் துதித்து, குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடி யருளிய பத்துப்பாடல்கள் கொண்ட நூல் “சகலகலாவல்லி மாலை” என வழங்கப்படுகின்றது.

குமரகுருபர சுவாமிகள் டில்லிப் பாதுஷா அவர்களுடன் பேசிப்பழகுவதற்காக அவரது இந்துஸ்தானி மொழியை அறிய விரும்பி இதனைப் பாடியருளினார். பின் வரும் பாடல் இந்நாலில் உள்ள நான்காவது பாடலாகும்.

தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த கல்வியுஞ்

சொற்சவை தோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள் வாய்வட நூற்கடலுந்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர்செந்
நாவினின்று
காக்குங் கருணைக் கடலே சகல கலாவல்லியே.

பனுவல்—நூல். துறை—வழி. தோய்ந்த—பயின்ற. கற்ற சொற் சுவை தோய்—சொற்சவை பொருந்திய. வாக்கு—பேச்சு. பணித்தருள்வாய்—கட்டளையிட்டருள்வாய். வட நூற் கடல்—சம்ஸ் கிருத நூல்களாகிய கடல். தேக்கும்—நிறைந்த. செந்நா. — செவ்விய நா, சிறந்த நா.

பொருள்: வடமொழி நூல்களாகிய சமுத் திரமும், நிறைந்த செழுந்தமிழாகிய செல்வமும் அடியவர்களுடைய சிறந்த நாவிலே நிலைத்திருக்கும்படி காத்தருளுகின்ற கிருபா சமுத்திரமே, சகலகலா வல்லியே, பாடல்களும் நூல்களிற் பயின்ற கல்வியும், சொற்சுவை பொருந்திய பேச்சும் அடியேனிடத்தில் மேன்மேல் வளரும்படி கட்டளையிட்டருள்வாயாக.

பாடம் 29

நன்னெறி

மின்னெறி சடாமுடி வினையகன் அடிதோழ
நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே,

(என்பது காப்பு)

நன்னெறி என்பது ஒரு நூல். நன்மை+நெறி-நன்னெறி என வந்தது. நெறி என்பது வழி-முறை எனப் பொருள் தரும். ஆகவே நன்னெறி என் பது. மக்களுக்கு அவர்கள் வாழுவேண்டிய நல்வழி யைப் போதிக்கும் நூலென அறிக் இந்நூல் துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளாலே பாடப்பட்டது. இந்நூலில் நாற்பது பாடல்கள் உள். அவற்றில் சில பாடல்கள் கீழே உள்ளன.

இப்பாடல்களில் முதலிலுள்ள இரண்டுவரி களும் ஒரு நீதியைக் கூறும், பின்னிரண்டு அடிகளும் அந்நீதியை விளக்கத்தக்க ஒரு உவமையை அல்லது

உதாரணக் கதையை எடுத்துக் கூறும். இந்நீதியை ஒரு பெண்ணை விளித்து அவளுக்குக் கூறுவதாகச் சில பாடல்களில் அமைத்திருக்கிறார். அவ்விதமான விளிகள் பாட்டின் பொருளோடு நேரே தொடர் புடையன அல்ல. அவை பின்னே பாடல்களில் வேறு பாடு தோன்றக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

சிவப்பிரகாச சவாயிகள் வாழ்ந்த ஊர் துறை மங்கலம் இவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 17ஆம் நூற்றுண்டு. தந்தையார் குமாரசுவாமி தேசிகர். இவருக்குச் சகோதரர் இருவர். வேலாயுதர், கருணைப் பிரகாசர் என்போர் அவர்களாவர். சகோதரர் மூவரும் சிறந்த புலவர்களாகவே விளங்கினர். இவர்கள் இலிங்க காரணர்களாகிய வீரசைவ மதத் தவர்கள். சிவப்பிரகாசர் பாடிய பிறநூல்கள். திருவெங்கைக் கோவை, திருவெங்கைக் கலம்பகம், பிரபுவிங்க லீலை, சோண சைவ மாலை, சிகாளத்திப் புராணம் என்பனவாம்.

என்றும் முகமன் இயம்பா தவர்கண்ணும்
சென்று பொருள் கொடுப்பர் தீதற்கேர் - துன்றுசுவை
பூவிற் பொலிகுழலாய்! பூங்கை புகழவோ 1.
நாவிற்கு உதவும் நயந்து.

(அருஞ் சொற்பொருள்— முகமன்—புகழ்ச்சி, இயம் பாதவர் கண்ணும்—சொல்லாதவரிடத்தும், குழல்—கூந்தல்)

பொருள் : பூவிற் பொலிவு குழலாய் – பூவை அணிதலால் (அழகு) பொலிந்த கூந்தலை உடைய

பெண்ணே, பூங்கை-அழகிய கையானது, நாவிற்கு நயந்து துன்று சுவை உதவும்-நாவுக்கு விரும்பி நல்ல சுவை உணவுகளை உண்ணக் கொடுக்கிறது. புகழுவோ - (நாவானது தன்னை) புகழுவேண்டு மென்று கருதியோ (கொடுக்கிறது) (இல்லை. அது தன் கடமை இது என்று கொடுக்கிறது) இது போலவே, தீது அற்றேர் - தீமை இல்லாத நல் லோர்கள், என்றும் முகமன் இயம்பாதவர் கண் ணும்-எந்நானும் (கொடுக்கும் தங்களை) புகழாத வர்களுக்கும், சென்று பொருள் கொடுப்பர் - (ஆபத்துக்காலங்களில் தாமே தேடி) கொண்டு சென்று பொருள் கொடுத்துதவுவர். நல்லோர் பிறரெவர்க்கும் நன்மைசெய்தலையே தங்கடமையாகக் கொண்டவர் என்பது இப்பாடல் கூறும் நீதி.

உவமானம் உவமேயம் (அல்லது பொருள்)

கை தீது அற்றேர்

நா (க்கு) முகமன் இயம்பாதவர்

சுவையுணவு கொடுத்தல் பொருள் கொடுத்தல்

மாசற்ற நெஞ்சடையார் வன்சொல்லினிது ஏனையவர் பேசற்ற இன்சொல் பிறிதென்க - ஈசற்கு

நல்லோன் எறிசிலையோ நன்னுதால் ஒன்கருப்பு!

வில்லோன் மலரோ விருப்பு.

2.

(அ. சொ. பொ. ஈசன்-சிவன், நல்லோன்-நல்லவரான சாக்கிய நாயனர், சிலை-கல்லு, நுதல்-நெற்றி, கருப்பு வில்லோன் - கரும்பை வில்லாகக் கொண்ட மன்மதன்.)

மன்மதன் : இவன் தான். சாமானிய தேவர் களையும் மக்களையும் தனது மலர் அம்புகளால் மயக்குவதுபோல, ஈசுவரனையும் மயக்க எண்ணி மலரம்புகளை எய்தான். இச் செயலை இறைவன் விரும்பாது நெற்றிக் கண் நெருப்பால் மன்மதனை எரித்து அழித்தான்.

உவமானம்   உவமேயம்   (பொருள்)

நல்லோன் ஏறிசிலை (விரும்புவது) மாசற்ற
நெஞ்சடையார்வன் சொல்
கருப்பு வில்லோன் மலர் (வெறுப்பது) ஏனையவர்
(மாகள்ள நெஞ்சர்) இன்சொல்

தங்குறை தீர்வுள்ளார் தளர்த்தும் பிறர்க்குறூம்
வேங்குறைதீர்க் கிறபார் விழுமியோர் — திங்கள்
கறையிருளை நீக்கக் கருதாது உலகின்
நிறையிருளை நீக்கும்மேல் நீன்று— 3.

(அ. சொ. பொ. குறை=கேடு நட்டம் முதலியன
உள்ளார்—நினையார், விழுமியோர்—சிறந்தோர்
திங்கள்—சந்திரன், கறை—(சந்திரனிலுள்ள)

களங்கம்

பொருள் : திங்கள் கறை இருளை நீக்கக் கருதாது—சந்திரனுடைய (தன்னிடமுள்ள) களங்க மாகிய இருளை நீக்க நினையாது; மேல் நின்று உலகின் நிறை இருளை நீக்கும்—தான் ஆகாயத் திலே (சழன்று கொண்டு) நின்று (தன் நில வொளி யாலே) உலகில் நிறைந்திருக்கின்ற இருளை நீக்கும்.

பொருள்: நல்நுதால் – நல்ல நெற்றியை உடைய பெண்ணே, ஈசற்கு–சிவபெருமானுக்கு நல் லோன் ஏறிசிலையோ–நல்லவரான சாக்கியநாய ஞர் ஏறிந்த கல்லோ, ஒள் கரும்பு வில்லோன் மலரோ விருப்பு–மென் ஒளியுடைய கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதன் தூவிய மலரோ விரும்பத் தக்கதாக இருந்தது? (கல்லே விரும்பியது: மலரன்று) இவ்வாறே மாசு அற்ற நெஞ்சு உடையார் வன் சொல் இனிது–குற்றம் இல்லாத நெஞ்சு முடைய நல்லோர் கூறுவது வன்சொல்லாக இருந்தாலும் அது நன்மையே தரும். ஏனையவர் பேசுற்ற இன்சொல் பிறது என்க – (குற்றமுள்ள நெஞ்சு முடைய) பிறர் கூறுவது இன்சொல்லாக இருந்தாலும் அது தீமையே தரும் என அறிக.

நல்லோர் சொல்லும் கடுஞ் சொல்லும் நன்மையே தரும்; தீயோர் (வஞ்சகர்) சொல்லும் இன்சொல்லும் தீமையே தரும் என்பது இப்பாடல் நீதி. கதைகள் 1. சாக்கியநாயஞர்: இவர் தனி அடியார். அறுபத்து மூவரில் ஒருவர்; புத்த சமயத் தவர். இவர் சைவ சமயமே உண்மைச் சமயமெனக் கொண்டு வழிபட எண்ணிறைர். ஆயினும் தமது பெளத்த சமயத்தவருக்கு அஞ்சி வெளிப்படையாக வழிபடாது மறைந்து சென்று நாடோறும் ஒவ்வொர் கல்லையே மலராக ஏறிந்து வழிபட்டார் இறைவனும் அதை இனிய பூசனையாக ஏற்று அவருக்கு வீட்டின்பம் அளித்தான்.

இதுபோலவே, விழுமியோர் தம் குறை தீர்வு உள்ளார்-பெரியோர்களும் தமக்குள்ள குறைகளை நீக்கி(த் தாம் மாத்திரம் சுகம்பெற்று)க் கொள்ள எண்ணார்கள். தளர்ந்து பிறர்க்கு உறும் வெம் குறை தீர்க்கிற் பாற்-தாம் (குறையாலே) தளர்ந் திருக்கும் போதும் பிறர்க்கு வந்த கொடிய குறை களைத் (தம்மால் இயன்றவரை உதவித்) தீர்க்க முயல்வர்.

தாம் துன்பமுற்றிருக்கும் போது அதைப் பொருட்படுத்தாது பிறர் துன்பங்களைப் போக்க முயலுதலே நல்லோர் கடனாகும் என்பது இப்பாட வின் நீதி.

உவமானம்

உவமேயம்

திங்கள்

விழுமியோர்

குறை இருள்

தம் (சிறு) குறை

நீக்கக்கருதாது

தீர்வுஉள்ளார்

உலகில் நிறை இருள் பிறர்க்குறும் வெங்குறை மேல் நின்று நீக்கும் (நிலவால்) தீர்க்கிறபர்

(உதவியால்)

முனிவினும் நல்குவர் முதறிஞர் உள்ளக் களிவினும் நல்கார் கயவர் — நனிவிளைவில் காயினும் ஆகும் கதலிதான் எட்டிபழுத் தாயினும் ஆமோ அறை.

4.

(அ. சொ. பொ. முனிவு—கோபம், நல்குவர்—உதவுவர் முதுமை+அறிஞர்—முதறிஞர்—முதிர்ந்த அறிவுடையோர், நனிவிளைவு-மிகமுற்றிப் பழுத்

தல், எட்டி - காஞ்சிரை-ஓருவகை நச்சுமரம்—இதனுறுப்பெல்லாவற்றிலும் நஞ்சிருக்கும். கதலி-வாழை, அறை சொல்லு)

பொருள் : கதலிதான் நனி விளைவு இல்காயி னும் ஆகும்—வாழையின் காயானது நன்கு முற்றிப் பழுக்கும் (கும் வரை பொறுத்திருக்க)காது பிஞ்சிலே (பிடுங்கி)யும் (உண்ணத்)தக்க தாகும்; எட்டி பழுத்ததாயினும் ஆமோ—காஞ்சிரங் காயா னது (நன்கு முற்றிப்) பழு(க்கும் வரை பொறுந் திருந்தெடு)த் தாலும் (அது உண்ணத்) தக்க தாகுமோ?, அறை - (பெண்ணே!) விடை கூறுக (விடை : எட்டிக்கனி உண்ணத்தகாதது; உண்ட வரைக் கொல்லும்)- இவ்வாறே, முதறிஞர்-முத்த அறிவுடையோ (ராகிய நல்லோர்) முனிவினும் நல்குவர் - (தமக்குக்) கோப (முண்டாகும்படி செய்தவரிட)த்திலும் (கோபியாது) உதவி செய் வர்; கயவர் - (அறிவீனராகிய) கீழோர். உள்ளக் கனிவினும் நல்கார் - (தமக்கு) உள்ளம் மகிழ்ச்சி யினால் நிறையும்படி செய்தவரிடத்தி)லும் (இரங்கி உதவி செய்யார் (கேடே செய்வார்).

நல்லோர் நல்ல (மருந்தாகும்) மரம் போன்ற வர்; கயவர் (கொல்லும்) நச்சு மரம் போன்றவர் என்பது இச்செய்யுள் கூறிய நீதி.

உவமானம்	உவமேயம்	பொருள்
கதலி பழாத காயிலும்	முதறிஞர் முனிவினும்	
உண்ணத்தக்கது	நல்குவர்.	
எட்டிக்காய் பழுத்தாலும் - கயவர்		
உண்ணத்தகாதது	உள்ளக்கனிவினும்	
		நல்கார்

பாடம்: 30

நீதி நெறி விளக்கம்

நீதிநெறி விளக்கம் என்னும் நூல், தருமந் தவறுத மெய்யொழுக்க முறையை விளக்கிக் கூறுவது. இந்நூலில் நூற்றிரண்டு பாடல்கள் உள். இதனை அருளிச் செய்தவர் குமரகுருபரசுவாமிகள்.

செல்வம், கல்வி என்பவற்றைத் தேடும்போது நாம் அறிந்து ஒழுகவேண்டிய முறையைப் பின் வரும் நீதிநெறி விளக்கப்பாடல் கூறுகின்றது.

தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க் - தம்மின் கற்றுரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெல்லாம் ஏற்றே இவர்க்குநாம் என்று..

மெலியார் : (செல்வத்தாற்) குறைந்தவர். உடைமை - செல்வம். அம்மாபெரிது - மிகப்பெரிது அகம் - மனம். கருத்தழிக-மனங்கலங்குக. இவர்க்கு இவருடைய கல்விக்கு. நாம் - நாம் கற்ற கல்வி. எற்றே - எத்தன்மையது? ; (அற்பமானது)

பொருள்: தம்மிலும் செல்வத்தாற் குறைந்த வரைப்பார்த்து, தம்முடைய செல்வம் மிகப்பெரி யது என்று மனம் மகிழ்வாராக. தம்மிலும் அது கம் கற்றறிந்தவரைப் பார்த்து, “நாம் கற்றுக் கொண்ட கல்வி முழுவதும் இவருடைய கல்விக்கு முன் மிக அற்பமானது, ” என்று மனங் கலங்கு வாராக.

யாவரும் தாம் பெற்ற செல்வம் பெரிதென்று மகிழவேண்டும். அதிகங் கற்றோமென்று செருக் கடையாமல் மேலும் மேலுங் கற்றவேண்டும்.

பாடம் 31

சுப்பிரமணியர் விரதம்

“மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றறபொருட்டு உணவை விடுத்தேனுஞ் சருக்கியேனும் மனம், வாக்கு காயம் என்னும் முன்றினாலும் கடவுளை விதிப்படி மெய்யன்போடு வழிபடுதல் விரதமாகும். இஃது ஆன்ம ஈடேற்றங் கருதிச் செய்யுஞ் சாதனை ஆகும். விரதம் ‘‘நோன்பு’’ என்றங் கூறப்படும். பெரி யோர் கூறும் புண்ணியம் ஏழனுள் ஒன்றுன தவம் விரதம் அநுட்டித்தல். விரதம் அநுட்டிப்பதனால் மனம் புத்தி முதலிய உட்கருவிகள் தூய்மை அடையும். இதனால் ஞானம் - நல்லறிவு கைகூடும்.

இளமையும், நீங்கா அழகுமுடைய முருகப் பெருமானின் திருப்பெயர்களுள் ஒன்று சுப்பிர

மணியர். அப்பெருமானை நினைந்து நோற்றற்குரிய நோன்புகள் மூன்று. அவையாவன:— சுக்கிரவார விரதம், கார்த்திகை விரதம், கந்தசட்டி விரதம் என்பனவாகும்.

(அ) சுக்கிரவார விரதம்
(வெள்ளிக்கிழமை விரதம்)

சுக்கிரவாரம் என்றால் வெள்ளிக்கிழமை என்பது பொருள். சுக்கிரவார விரதமாவது ஐப்பசி மாதத்து முதலாவது வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கி வெள்ளிக்கிழமை தோறுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் விரதமாகும். இவ் விரத நாளில் உபவாச மிருத்தல் உத்தமம். அதற்கு இயலாதவர்கள் இரவிலே பழம் முதலியன உட்கொள்ளலாம். இதற்கும் இயலாதோர் ஒரு பொழுது பகவில் உணவு கொள்ளலாம். இவ் விரதம் மூன்று ஆண்டுகளுக்கேனும் அநுட்டித்தல் வேண்டும். இவ்விரதத்தை முடிவு செய்யும்போது, விரதமிருக்குஞ் சாந்திக்கிரியைகளுடன் முடித்தல் வேண்டும். இக்கிரியை “உத்தியாபனம்” எனக்கூறப்படும். விரதபலனை அடையும்பொருட்டுச் செய்யும் கிரியை இதுவாகும்,

ஐப்பசி மாதத்துக் கடைசி வெள்ளிக்கிழமை உத்தியாபனஞ் செய்துகொள்ளுதற்கு உகந்தநாள் ஆகும்.

(ஆ) கார்த்திகை விரதம்

கார்த்திகை மாசத்துக் கார்த்திகை நட்சத் திர முதலாகத் தொடங்கி, மாசந்தோறும் வரும் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் சுப்பிரமணியக் கடவுளைக் குறித்து நோற்கும் விரதம் கார்த்திகை விரத மாகும். கிருத்தகை எனவும் இது கூறப்படும்.

கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற்கு முதல் நாளாக பரணியில் ஆசாரமாக இருந்து ஒருபோது உண்டு. மறு நாள் (கார்த்திகை நாள்) முருகனை முறைப்படி பூசைசெய்து வழிபாடாற்றி உபவாச மிருந்து, அடுத்த நாளாகிய ரோகிணியில் பாரணை செய்தல் உத்தமம். இது கைகூடாதவர் பழம் முதலியன் இரவில் உட்கொள்ளக்கடவர். இவ்விரதம் பன்னிரண்டு வருடங்கள் அநுட்டித்தல் வேண்டும். அரிச்சந்திரன், அந்திமான், சந்திமான் ஆகியோர் இவ்விரதத்தை அநுட்டித்து சித்திகள் அடைந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. (அந்தி மான் - சந்திமான் - இடையெழு வள்ளல்கள் -)

(இ) கந்தசட்டி விரதம்

ஐப்பசி மாதம் அமவாசைக்கு அடுத்த பிரதமை முதற் சட்டி ஈருகிய ஆறு நாளும் அநுட்டிக்கும் விரதம் இதுவாகும். ஒவ்வொரு நாளும் சாலையில் நீராடி முருகப்பெருமானை வழிபட்டு, சிறிதளவு நீர்மட்டும் அருந்தி உபவாசம் ஆறு நாளும் இருந்து, ஏழாம்நாள் சிவனடியார்களுடன்

பாரணை செய்வது இவ்விரதத்திற்கு நியமமாகும் இதற்கு இயலாதவர் முதலைந்து நாளும் ஒரு பொழுது உண்டு சட்டியில் உபவாசன் செய்யக் கடவர். இவ்விரதம் ஆறு ஆண்டுகள் அநுட்டித் தல் வேண்டும்.

பிரதமையில் சிவபெருமானது நெற்றியிலிருந்து தெறித்த பொறிகள் ஆறும் சரவணத்தில் ஆறுருக்களாகி, கிருத்திகை முதலறுவரும் பாலூட்ட வளர்ந்து, உமா தேவியார் எடுக்க ஆறுதிருமுகமும், பன்னிரண்டு திருக்கையுமடைய ஒருருவாய் எழுந்தருளிய நாள் இக்கந்த சட்டி நாளாகும். சூரபதுமனை முருகன் சங்காரஞ் செய்த நாளும் இதுவேயாம். கந்தபுராண உபதேச காண்காண்டத்தில் இவ்விரதம் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தேவர்கள் இவ்விரதத்தை நோற்றுப் பயன் பெற்றதாகவும், இந்நால் கூறும்.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொண்டு அமல் நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி அறுமுக உகுவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவணத்தில் வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னனே,

பாடம்: 32

திருக்கேதீச்சரம்

சிவபூமி எனத் திருமூலரூம், அநுக்கிரக நிலம் என மாணிக்கவாசகரூம் போற்றுந் திருநாடு ஈழம். இதனால் இங்கு வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற் பட்ட, மிகவும் புரா தனமான தலங்கள் பல இருந் திருக்கின்றன என்பதை யாம் ஊகிக்கலாம். இவற்றுள் மன்னார்ப் பகுதியிலுள்ள மாதோட்டத்தி லிருக்கும் திருக்கேதீச்சரமும். திருக்கோணமலையிலுள்ள திருக்கோணசுவர் ஆலயமும் இந்நாட்டுச் சைவர்கவது இருகண்மணிகளாம். திருஞானசம் பந்த மூர்த்தி, நாயனராலும், சுந்தரமூர்த்திநாயனுராலும், தேவாரத் திருப்பதிகம், பாடப்பெற்ற தலங்கள் இவை இரண்டும்;

திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தை அமைத்தவன் இராவணன் மாமனைய ‘(மயன்’ என்பது மரபு. ‘கேது’ என்னும் அசரன் வழிபட்ட தலமாத வின் இது ‘‘கேதீச்சரம்’’ எனப் பெயர் கொண்டதாகவும் கூறுவர். இத்தலம் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆய மூன்றும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற திருத்தலமாகும்.

இவ்வாலய மகாலிங்கத்தைப் பூசித்த தேவர் களும், முனிவர்களும் சித்தி முத்திகளைப் பெற றிருப்பதனால் இவ்வாலயம் மூர்த்தி விசேஷம் பெற்று விளங்குகின்றது.

தன்னை அடைந்து இறந்தோர்க்குப் பிரணவ உபதேசஞ் செய்யும் இடமாகத் திருக்கேதீச்சரம் இருப்பதால், தலவிசேடம் மிக்க தலமாகவும் விளங்குகின்றது.

இவ்வாலயத் தீர்த்தமாய் பாலாவிக் கரையில் பிதிர்க்கடன் செய்வோக்குக் கயாவில் செய்யும் சிரார்த்த புன்னிய பலன் கூடும் என்பதனாலும், இங்கு நீராடிக் கேதீச்சரப் பெருமானை வழிபடு வோர்க்குப் பிரமகத்தி முதலிய பாலங்கள் நீங்கு கின்றதனாலும், தீர்த்த விசேடமும் பெற்ற தலமா கின்றது இல்லாலயம்.

ஓர் ஆலயத்திற்கு முர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாக அமைவது அருமை. இவை மூன்றாணும், தேவாரத் திருப்பதிகமும் அமையப்பெற் பெற்றிருப்பது அதனிலும் மிக அருமை. இப் படியான சிறப்புக்கள் யாவும் ஒருங்கமையப்பெற்றுள்ள இத்திருக்கேதீச்சரம் உத்தமத்தில் உத்தம திருத்தலமாகும். திருக்கேதீச்சரத்தலத் தின்மகிமை பற்றிக் கூறும் நூல் தட்சின கைலாசமான்மியமாகும்.

இக்கோயில் இருக்கும் இடத்திற்கு “மாதோட்டம்” எனப் பெயர் வந்த காரணம் சூரபன்ம னுடைய மனைவியின் தகப்பனுடைய தகப்பன் பெயர் துவட்டா என்பது. அவன் நெடுங்காலம் பிள்ளைப்பேறில்லாது இருந்து. திருக்கேதீச்சரத் தில். வந்து பாலாவியில் நீராடிக் கேதீச்சரப்

பெருமானை வழிபட்டுவந்தமையால் பிள்ளைப்பாக் கியம் கிடைத்ததாம். இதனால் அவன் அவ்விடத்தை ஒரு நகரமாக்கி அங்கு வாழத் தலைப்பட்டானும். “அவட்டா” என்னும் பெயர் கொண்ட அவனால் உண்டாக்கப்பெற்ற நகரமான மையினால் அது துவட்டா ஆகிப். பெரு நகரமான பொது ‘‘மாதுவட்டா’’ ஆயதாகவும், காலக்கிரமத்தில் அச்சொல் திரிபடைந்து ‘‘மாதோட்டம்’’ எனப் பெயர் பெற்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இராமன், மண்டோதரி, அர்ச்சனன், அகத்தியர் போன்றேரும் இவ்வாலயத்தில் வழிபாடாற்றியிருக்கின்றனர். விசயன் இந்நாட்டுக்கு வந்தபோது இவ்வாலயத்தில் வழிபாடு செய்தான் எனவும், இதற்குத் திருப்பணிகள் பல செய்ததாகவும் வரலாறுகள் உண்டு.

அடியவர்க்கு அருள்பாலித்தற்காகப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருக்கேதீச்சரத்தில் தேவர்கள் அர்த்த சாம பூஷை செய்வதாகக் கூறுவர். இதன்படி பார்த்தால் தேவர்களது அர்த்தசாமம் புரட்டாதி மாதம் பூர்வபட்சச் சதுர்த்தசித் திதியாகும். அன்றே அவர்கள் இப்பூஷை இங்கு செய்வதாகக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு சீருஞ் சிறப்பும் பெற்றிருந்த தலத்தைப் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து அரசர்கள் கண்காணித்துவந்தனர். அக்காலத்தில் மன்னரும் மாதோட்டப்பகுதியும் யாழ்ப்பாண அரசின் பகுதி

களாகவே இருந்தன. ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வு தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் வந்த திருக்கேதீச்சரம், யாழ்ப்பாணத்து அரசர் வீழ்ச்சி யுடன் கோயில் இருந்த இடமே தெரியாத நிலைக் குள்ளாயிற்று. இந்நிலைக்குள்ளான இப் பழம் பெரும் பதியைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியில் முதன் முதல் ஈடுபட்டவர் சைவப் பெரியார் ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் ஆவார். “மன்னாருக்குச் சமீபத்திலுள்ள மாதோட்டத்தில், திருக்கேதீச்சரம் என்னும் தேன் பொந்து ஒன்று உளது. அதனைச் சென்றடையுங்கள்” எனச் சைவ உலகிற்கு விஞ்ஞாபனம் விடுத்தார்கள். அவர் எண்ணம் சிறிது சிறிதாகச் சைவ மக்கள் உள்ளத் தில் தைத்தது, அதனைக்கொண்டு சைவப் பெருமக்கள் பலரின் முயற்சியால் பழைய கோயில் இடமும், பழைய காலத்துச் சிவலிங்கமுங் கண்டு பிடிக்கப்பெற்றன. இவற்றையொட்டிக் கோயிலோடு சேர்ந்த 40 ஏக்கர் நிலம் தென்னிந்திய நாட்டுக்கோட்டை நகரவாசியாகிய சைவப் பெரியார் ஸ்ரீ பழனியப்பச் செட்டியாரினால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டது. இதில் ஒரு சிறு ஆலயம் புனர் நிர்மாணங்கு செய்யப்பட்டது. இவ்வாலயமும் பழுதடைந்து, காடு மண்டிக் கிடந்ததனால், இதனையும் புதுப்பிக்கவேண்டிய நிலைமை எம்ம வர்க்கு ஏற்படலாயிற்று.

பல ஆண்டுகளாகப் பல சைவப் பெரியார்களின் அரும்பெரும் முயற்சியால் 1948 ஜூப்பசி 24 ஆம் நாள், கொழும்பிலுள்ள பம்பலப்பிட்டி பழைய கதிரேசன் கோவிலில் கூட்டம் ஒன்று

கூட்டப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் உதயமான சபை தான் இன்றைய திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச்சபையாகும். இதுவே ஆலயப் புனருத்தாரண வேலைகளையும், ஆலய நித்திய நெமித்திய பூசை விவகாரங்களையும் இன்று கவனித்து வருகின்றது. இன்று இவ்வாலயத்தில் நடக்கும் விழாக்களில் சிறப்பும், மகிமையும் வாய்ந்தது மாசி மாத மகா சிவராத்திரியாகும்.

திருப்பணிச் சபையார் முயற்சியால் சுற்றுக் கோவிற் திருப்பணியும், திருமதில் வேலையும், இராசகோபுர வேலைகளும் நிறைவூற்றி ருக்கின்றன.

சிவன், அம்பாள் கோவில்களுக்குரிய கருங்கல் வேலைகள் இப்போது துரிதமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இன்று இந்நாட்டுச் சைவர்களது மனம் முழுவதும் திருக்கேதீச்சரப் பக்கமே சாய்ந்திருப்பதனால், அன்று நாயன்மாரால் பாடப்பெற்ற பாலாவியின் பண்பையும், மாதோட்ட மாண்பையும், திருக்கேதீச்சரச் சிறப்பையும் யாம் விரைவில் காண்போம்.

இன்று திருக்கேதீச்சரம் யாத்திரை செல் வோர் தங்குவதற்கேற்ற வசதியில், கோவிலைச் சூழப் பல திருமடங்கள், அமைக்கப்பட்டுள்ளன. திருஞான சம்பந்தர் மடம், திருவாசக மடம், நாவலர் மடம் (அப்பா மடம்), நகரத்தார் மடம், அம்மா மடம், சிவராத்திரி மடம், திருப்பதி மடம் கெளரி மடம் போன்றவை அவையாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

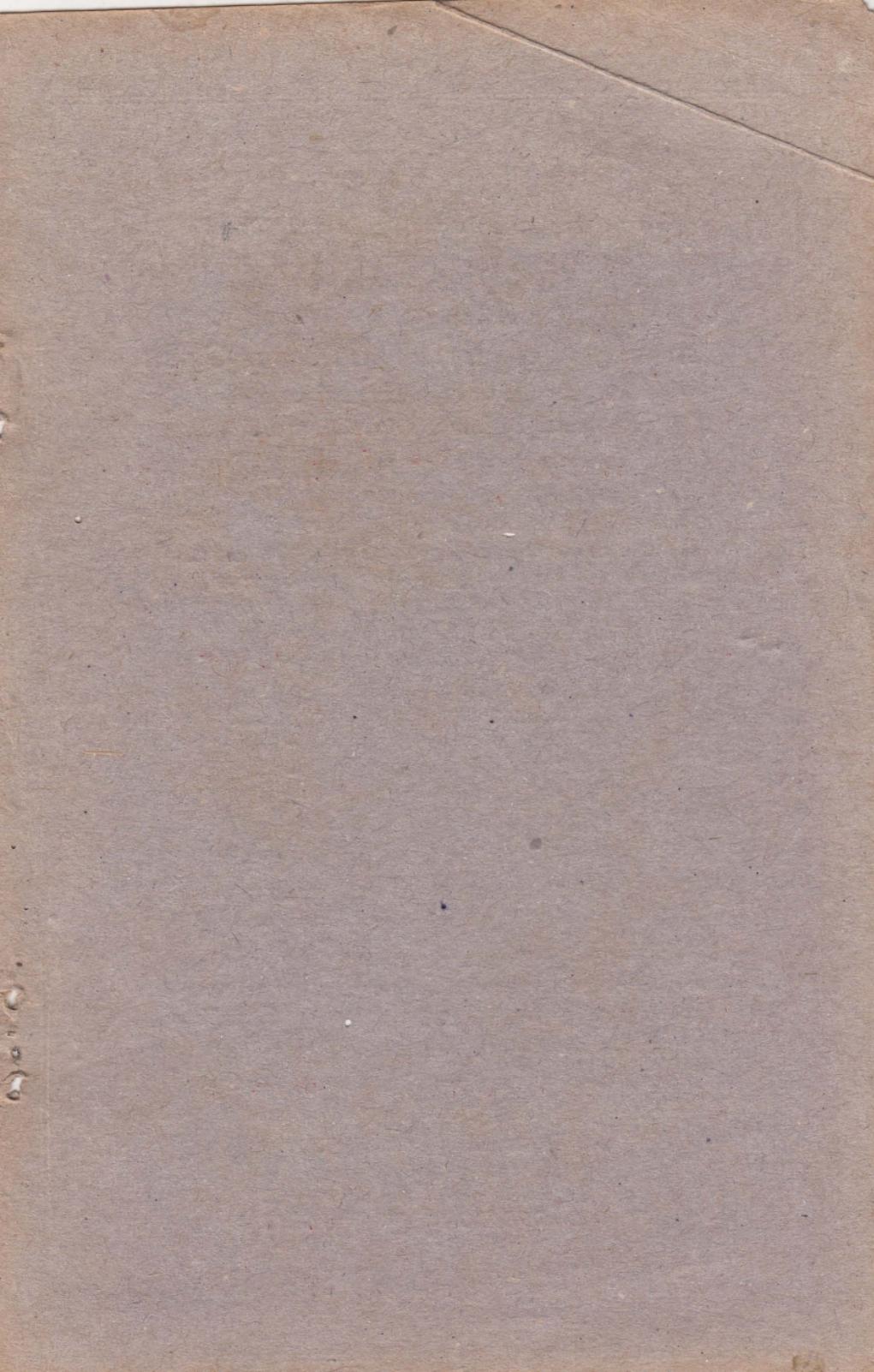
பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	1	இரண்டு மோவாய்	இரண்டு, மோவாய்,
7	13	அடிக தாம்	அடிகள் தாம்
8	11	ஞனச் சுடர்	ஞானச் சுடர்
14	16-17	தோத் தோத்திரஞ்	தோத்திரஞ்
16	26	உத்தாளானமாக	உத்தாளானமாக
17	20	நடுவில்	நடுவிரல்
18	11	சம்புடத்திலேனும்	சம்புடத்திலேனும்
19	1	ஞானக்கினி	ஞானக்கினி
19	16-17	கூறப்பட்டுள்ளன	கூறப்பட்டுள்ளன
26	7	யுள்ள அறுத்து	யுள்ள வரிச்சுக்களை அறுத்து
26	11	அமுதாக்கினர்	அமுதாக்கினர்
26	17	கருத்தறிந்த	கருத்தறிந்து
27	15-16	இனையான் குடி.... செய்வார்கள்	இந்த நான்கு சொற்க ளாயும் நீக்கிவிடுக)
28	2	இயதாது	இயலாது
28	3	பெரியாரா	பெரியாராக
29	11	திறத்தாலும்	திறத்தாரும்
29	15	குச்ச முனிவர்	குச்சக முனிவர்
29	22	மருத்தி வதியை	மருத்துவதியை
30	15	துர்க்குணனும்	துர்க்குணமும்
31	4	தினங்களும்	திங்களும்
31	12	செய்யப் பெற்று	செய்யப் பெற்று
32	6	வவலை	வவலை
32	15	தென் தியையிலே	தென் திசையிலே
32	21-24	“ஐயனே...”என்ற பாடஸ்	(33 ம் பக்கம் முன்றும் வரிக்குப் பின் வரு வேண்டும்.)
32	25	மார்க்கண்டோயப்	மார்க்கண்டேயப்

33	16	சிவார்ச்சை	சிவார்ச்சனை
33	24	பரார்த்து	பார்த்து
34	26	மீண்டும்	மீண்டு
35	1	மீண்டும்	மீண்டு
38	6	விழித்தெழிந்து	விழித்தெழுந்து
43	7	என்று கூறுவர்	என்றும் கூறுவர்
43	9	கற்றதலைாம	கற்றதலைய
43	15	மென்றுங்	மென்றும்
43	17	உன்னிலே	உன்னியே
43	19	அங்கையர்	அங்கவர்
44	5	பூசருள்	பூசகருள்
46	1	பிரகாரக்	பிராகாரக்
47	16	கூறி மன்னன்	கூறிய மன்னன்
50	5	திருவொற்றியூர்.	திருவொற்றியூர் ஒருபா
		ஒருபா	
50	8	பாடல்களுக்	பாடல்களும்
50	18	அடங்கியதல்ல	அடங்கியனவல்ல
51	9	என்னுங்	என்னும்
53	8	வீட்டுக்கு	வீட்டுக்கு
58	5	“திண்ணன் என்” “திண்ணன்” என்	
58	10	சுனஞ்சியிருந்து	சுனஞ்சியிருந்து
58	23	திண்ணனார்	திண்ணனார்
59	3	திண்ணனார்	திண்ணனார்
59	10	திண்ணனார்	திண்ணனார்
60	1	விருப்பாத	விரும்பாத
60	7	காச்சி	காய்ச்சி
60	14	முகர்ந்துகொண்டு	முகந்துகொண்டு
60	17	முகர்ந்து	முகந்து
60	18	உமிழ்து	உம் மீந்து
60	27	இன்றிய	இன்றித்
61	25	நப்	நம்
63	10	ஊனுடல்	ஊனிடல்
64	2	சென்று.	சென்று

64	19	கண்ணப்பர்	கண்ணப்ப தேவர்
		தேவர் மறம்,	மறம்"
67	17	நம்பியாண்டாரி	நம்பாண்டார்
67	24	விரக்கர்	விரகர்
70	13	பாடி தேவாரம்	பாடிய தேவாரம்
74	23	ழனுல்	ழனுல்
76	27	பெண்ணுங்கு	பெண்ணுங்கு
78	18	செஞ்சகம்	நெஞ்சகம்
78	20	ஆஞ்ச	அஞ்ச
78	21	நெஞ்சகம்	நெஞ்சகம்
78	22	நினையின்	நினையின்
79	12	ழனுற்	ழனுற்
81	13	வேண்டும்."என்று	வேண்டும்" என்று
83	10	கொழுவும்	கொளுவும்
84	5	தூபமறம்	தூபமறந்
84	17	உழவாய்	உழல்வாய்
84	18	அயந்	அலந்
86	2	சலம் பூவொடு	சலம் பூவொடு
92	19	அருட்டுரை	அருட்டுறை
93	18	தெடங்கிப்பாடு	தொடங்கிப்பாடு
94	20	சுவாமி தரிச்	சுவாமி தரி
95	13	வவ்வினுய்க்கு	வவ்வினுய்க்கு-
98	8	உரோமப்புள்க்கம்	உரோமப் புளகம்
99	6	காட்டிலே	காட்சியிலே
101	7	சுவாமிகள்	சுவாமிகள்
102	21	அநாபாயச்	அநபாயச்
104	4	சேக்கிழழார்	சேக்கிழார்
106	12-13	சதுர்மறை,நான்கு	நான்கு
106	14	ஆதர்வணம்	அதர்வணம்
106	16	வார ஆரும்	வார் ஆரும்
107	2	அழகிப்	அழகிய
108	13	சல்வத்தை	செல்வத்தை
108	17	முன்டெண்றிரு	முன்டெண்றிரு
111	2	புலி அதன்	புலி அதன்

111	13	மான்,கன்றும்.	மான்கன்றும்,
112	10-11	சிவபெருமான் முத.....சென்று பிரமணை	சிவபெருமான் பிரமணை
113	20	பயின்ற. கற்ற	பயின்ற, கற்ற.
114	11	அடி தோழ	அடி தொழ
115	25	பொவிவு குழலாய்	பொவி குழலாய்
116	21	பேசுற்ற	பேசுற்ற
117	11	மாகள்ள	மாகள்ள
117	15	நீண்று	நின்று
118	[பக்கம் 117,118ஐ]	[பக்கம் 118,117 ஆக மாற்றுக]	
119	5	தீர்க்கிற் பாற்	தீர்க்கிற் பார்
124	6	கிருத்தகை	கிருத்திகை
124	9	உண்டு.மறுநாள்	உண்டு, மறு நாள்
124	20	அமவாசை	அமாவாசை
126	16	"(மயன்)"	"மயன்"
127	7	புன்னிய	புண்ணிய
127	9	பாலங்கள்	பாவங்கள்
127	11	இல்லாலயம்	இவ்வாலயம்
127	26	பாலாவியில்	பாலாவியில்
128	4	"அவட்டா"	"துவட்டா"
128	6	ஆகிப்.பெரு	ஆகிப்பெரு
128	13	ரியிருக்கின்றனர்	றியிருக்கின்றனர்

சைவ போதினிகள்

★ கொழும்பு விவேகானந்த சபை வெளியீடு ★
 கொழும்பு விவேகானந்த சபையாரால்
 நடாத்தப்பட்டுவரும்
 அகில இலங்கைச்

சைவ சமய பாடப் பரிட்சைக்கென,
 கல்விப் பகுதியினரின் பாடவிதானங்களுக்கு
 அமைய ஏழுதப்பட்டவை.

★ சைவ போதினிகள் ★

எமது இவ் வெளியீடுகள் யாவும், பாடசாலை
 களில் சைவ சமயங் கற்பிப்பதற்குப் பாட நூல்க
 ளாக்க கைக்கொள்ளுதற்கு ஏற்றவை என, கல்விப்
 பகுதியினரின் அங்கீர்ரம் பெற்றனவாம்:

வெளியீடுகளின் விலை விபரம்:-

வகுப்பு	ரூ. ச.
2	-60
3	-65
4	-70
5	-95
6	1-55
7	1-75
8	2-00

9 - ஆம், 10 - ஆம் வகுப்புக்களுக்கு [க. பொ. த.-
 சாதாரணம்] அரசாங்க பாடவிதானங்களுக்கு
 அமைந்த நூல் ஒன்று விரைவில் வெளிவரும்.
 பாடசாலைகளுக்கும், புக்தக வியாபாரிகளுக்கும்

★ தகுந்த ஈழி கொடுக்கப்படுகிறது ★

விவரங்களுக்கு சபையின் புத்தகசாலை அதிபருடன்
 தொடர்பு கொள்ளவும்.

விவேகானந்த சபை